Deborah Nigro

Colectia Rubin

Foc primejdios

Speriată, Shirley constată că deodată erau singuri și că brațele lui Roy o țineau strîns lipită de el.

— Dă-mi drumul, Roy!

Cu mîna liberă Roy îi mîngîie spatele gol, îi masă ușor gîtul, apoi îi ridică fața și privi adînc în ochii ei.

— Iartă-mă! murmură el răgușit. Dar nu pot lăsa să-mi scape o asemenea ocazie.

Privirea lui alunecă, cu dorință crescîndă, peste fața ei.

— Roy, te rog...

— Ai fost așa un șoricel mic și gri, șopti pierdut în ochii ei. Nimic altceva decît o umbră a fratelui tău, dar acuma, așa cum arăți astăzi, cum te îmbraci...

— Și logodnica ta, Roy? Ce va crede despre tine? N-ai voie să...

Buzele lui îi închiseră gura. Prelungi sărutul mișcîndu-și dulce și timid limba. Dar pentru ea era prea mult și prea sexy. Disperată, încercă să lupte împotriva slăbiciunii și a senzației că-i fuge pămîntul de sub picioare.

Corpul ei părea că are viață proprie. Fără să știe cum, își înlănțui mîinile în jurul gîtului lui Roy și răspunse sărutului plin de pasiune. Roy o aduse mai aproape de el sorbindu-i pierdut parfumul trupului, făcînd-o să-i simtă dorința.

Deborah Nigro

Joc primejdios

The New Shelley March
by Deborah Nigro
© copyright by Deborah Nigro

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii PHILON

ISBN 973-96688-3-6

Deborah Nigro

Joc primejdios

Traducere de Silvia Averescu

Editura PHILON
1994

Capitolul 1

— Nu, mamă. De data asta *nu*!

Shirley strînse receptorul şi se strădui să nu-şi arate supărarea. Nu vreau să mai am de-a face cu tenisul profesionist! Ştiu... ştiu că Skip joacă cel mai important meci din întreaga lui carieră aici, în Boston, dar sînt sătulă de tenis... Nu trebuie să-l aduci la telefon, nu-mi schimb părerea... Eu... Of, mamă...

Epuizată, Shirley închise ochii. Mereu acelaşi lucru: Carla March, mama ei, încearcă prin toate mijloacele să o convingă. Îi aduse aminte lui Shirley cît îi datorează fratelui ei de cînd acesta a devenit unul din cei mai buni jucători de tenis din

lume.

Văzînd că acest argument nu este suficient, trecu la prezentarea ei ca mamă săracă, văduvă, care se străduieşte să facă totul pentru a ţine familia unită. Shirley auzise de prea multe ori această placă, era destul.

— Ai terminat? o întrerupse pe mama ei cu voce hotărîtă.

Voia să încheie conversaţia cu Miami Beach pentru a putea pleca la birou, unde lucra ca ajutor de avocat. Acesta se afla în centrul comercial al Bostonului.

— Nu renunţi niciodată, mamă, sau...? Cine...? Perry...?

Vocea lui Shirley pierdu puţin din supărare.

— Perry mă roagă să-l ajut în organizarea jocurilor preliminare? Cum îi merge de fapt? Nu, vorbesc serios, o asigură ea. Nu mai vreau să am de-a face cu toate astea. Nu mai sînt dispusă să duc fratelui meu mai mare rachetele şi mingile. Îmi pare rău mamă dacă te dezamăgesc... dar este ultimul meu cuvînt. Bineînţeles că am să-l întîmpin pe Skip mîine seară la aeroport. La revedere, mamă!

Shirley alergă în bucătăria mare, de modă veche şi se aşeză la masă lîngă mătuşa ei, dolofană şi căruntă:

— Era mama, mătuşă Viv. M-a sunat din Florida. Voia să-l ajut pe Perry la *Glenwood Open*...

Avea o expresie vinovată.

— Ar fi trebuit să te chem la telefon, ţi-ar fi făcut plăcere să schimbi cîteva cuvinte cu ea, dar eram foarte furioasă pe mama... Cum voia ea să mă convingă să particip din nou la acele călătorii! Călătorii cu autobuzul, noaptea, cazări în camere de hotel de clasa a doua...

— Ţi-am simţit supărarea, o întrerupse Viv şi îi turnă o ceaşcă de cafea.

Apoi îşi puse mîna dreaptă pe stînga lui Shirley.

— Ştii cît de puţin îmi pasă de tenis, dar hai să privim problema corect. Este vorba de *Glenwood Open*, iar Skip joacă contra renumitului Roy Archer. Iar călătoriile cu autobuzul şi hotelurile de clasa a doua, de care vorbeşti, aparţin trecutului.

— Ai dreptate.

Oftînd, Shirley îşi trecu toate cele zece degete prin păr.

— Skip este într-adevăr un mare jucător, nu-i aşa? Fanii tenisului îl urmăresc pretutindeni, presa şi... toate acele domnişoare! Întotdeauna cînd călătoream cu el şi cu mama, nu mai aveam nici o identitate. Eram mereu doar sora lui Skip. Îi pregăteam cafeaua, îi spălam şosetele, aveam grijă de echipament. Şi cu ce m-am ales? În patru ani am fost la şase licee diferite... e o minune că am ajuns o adolescentă normală. Pentru studiile mele nu existau niciodată bani. Pe mama o preocupa doar Skip şi cariera lui. Şi acum, îmi cere să renunţ la tot pentru acest

Glenwood Open. Este de necrezut!

Se lăsă tăcerea.

— Acum te simţi mai bine? se interesă mătuşa ei şi zîmbi cu dragoste.

— Da, puţin.

Shirley zîmbi.

— Nu găsesc cuvinte să-ţi mulţumesc că m-ai adoptat.

— Asta s-a întîmplat în urmă cu ani, dragă. Ai acum douăzeci şi trei de ani, te descurci foarte bine la *Harmon & Bowles* . Sînt mîndră de tine. Eşti ca o fiică pentru mine, Shirley. Şi cum în curînd începi studiile, eşti pe cel mai bun drum spre independenţa financiară.

— Părerea ta este foarte importantă pentru mine, răspunse Shirley încet şi lăsă capul în jos.

— Shirley, Carla te iubeşte. Ea a dorit tot timpul ce-i mai bun pentru tine şi Skip. Cînd a murit tatăl tău n-a lăsat decît un munte de datorii în urmă. De atunci Skip avea un talent deosebit la tenis. O femeie cu spirit practic precum Carla nu putea scăpa ocazia de a-l purta spre culmi.

— Tot mai este supărată... pe mine că am fugit şi pe tine că m-ai primit.

Shirley sorbi din cafea.

— Skip afirmă că era pe cale să implice FBI-ul.

— Da, ştiu, spuse Viv oftînd. Dar ce-mi rămînea altceva de făcut, decît să te las să locuieşti la mine? Ai sosit la miezul nopţii de la New York şi, cu nici un chip, nu voiai să te întorci .

— De ce nu-mi dă mama pace, mătuşă Viv? Doar ştie că nu vreau să mai am de-a face cu acest întreg circ al tenisului.

Shirley se sculă şi îşi îmbrăcă sacoul din bumbac.

— Nu mă aştepta cu cina. Am întîlnire cu Ted Meehan, tînărul şef de la *Harmon & Bowles*.

Făcu semn cu ochiul mătuşii.

— M-a convins în sfîrşit.

Cu toate că Shirley a petrecut o seară plăcută, nu putea uita convorbirea cu mama ei.

Seara, mai stătu o vreme în faţa ferestrei deschise şi privi gînditoare strada Lailroad luminată de felinare. Cu toată ora înaintată cîţiva tineri jucau baschet cu două ramuri în formă de furcă ţinînd loc de coş. Cîţiva vecini stăteau în faţa caselor lor costruite în stil victorian, bucurîndu-se de răcoarea nopţii.

Shirley îşi sprijini bărbia în mîini. Involuntar, gîndurile o purtară înapoi spre evenimentele care au adus-o la mătuşa ei în Boston. Era vorba de banii care lipseau pentru studiile ei.

După turneul din California, în cazul în care Skip va cîştiga, mama i-a promis că-i va da bani pentru studiile sale.

Skip a cîştigat dar despre studiile ei nu s-a mai

discutat. Apoi prietenia ei cu Jimmy, pe care Shirley a trebuit să o uite, deoarece, după părerea Carlei, Jimmy era un jucător de tenis de mîna a doua şi nu trebuia să-l încurajeze.

Hotărîtoare a fost ultima întîlnire cu Roy Archer. Shirley s-a îndrăgostit fără speranţă de acest sportiv. Făcea parte din grupul juniorilor talentaţi care aşteptau un prilej să se afirme. Roy a fost întotdeauna unul dintre cei mai buni şi ziua afirmării nu a fost prea departe.

Se deosebea de Skip —în afara antrenorului, nu i-a stat nimeni alături, nu l-a ajutat nimeni şi nimeni nu s-a ocupat de problemele lui. Roy Archer a fost mereu singur.

Pe terenul de tenis era înconjurat de femei care îşi suceau gîturile doar pentru a putea arunca o privire asupra idolului lor.

Nu numai trăsăturile frumoase ale feţei atrăgeau, sau gura senzuală, promiţînd plăceri de neuitat. Era o plăcere să urmăreşti mişcările mlădioase ale corpului său suplu, atletic, absolut superb. Şi Shirley i-a căzut în cursă. Deseori, în orele dimineţii, la antrenament, îl observa pe ascuns şi simţea o emoţie ciudată. Odată, Perry Michaels a descoperit-o în ascunzătoarea ei, în spatele uşilor deschise de la celălalt capăt al halei, însă n-a spus nimănui nimic. Secretul ei era în siguranţă la antrenorul fratelui ei.

N-a uitat, oricît s-a străduit, ziua în care Roy i-a vorbit.

A ieşit din vestiar unde lăsase cele şase rachete de tenis ale lui Skip şi geanta lui grea de sport. Se îmbrăcase în mare grabă cu un pulover vechi, uzat şi cu o pereche de blugi cîrpiţi în mai multe locuri. Se grăbea să ajungă cît mai repede la rulotă pentru a nu fi văzută de nimeni îmbrăcată aşa sărăcăcios. Cînd dădu grăbită colţul clădirii s-a ciocnit de un bărbat şi o fată blondă care arăta foarte bine.

— Scuzaţi, a îngînat Shirley şi privi faţa amuzată a lui Roy Archer.

— Roy... eu... eu...

— *Hello*, micuţo...

El şi-a continuat drumul zîmbind amuzat. Fata i-a spus ceva, el i-a răspuns cu voce şoptită. Apoi blondina a izbucnit într-un rîs ironic.

Roşie de ruşine, Shirley a fugit pînă la rulota pe care o împărţea cu Skip şi mama ei. Îi era indiferent dacă o vedea cineva. Ce mai conta? Roy o văzuse în hainele acelea caraghioase — adică a privit prin ea de parcă nici nu ar fi existat. În acel moment voia să fugă la mătuşa Viv, singurul om din lume care o iubea aşa cum era.

Către miezul nopţii a plecat din New York City. Shirley n-a regretat niciodată hotărîrea luată.

Niciodată nu i-a fost dor de terenurile de tenis.

Şi acuma, dacă nu ar fi fost vorba de *Glenwood Open* ar fi respins rugămintea mamei ei fără a se mai gîndi la ea. Shirley citea însă articolele sportive din ziare şi ştia că la turneul din acest an

existau greutăţi serioase.

Perry Michaels, noul conducător al turneului şi fostul instructor al lui Skip, i-a fost întotdeauna ca un părinte. Chiar dacă s-a dedicat în întregime carierei lui Skip şi-a găsit timp şi pentru sora mică a protejatului său.

În ce priveşte planificarea şi pregătirea numeroaselor concursuri mici, Shirley a învăţat multe de la Perry. Poate că munca cu el a determinat-o să ia hotărîrea de a urma dreptul.

Bineînţeles că în timpul acestor călătorii au existat şi vremuri bune. Şi-a cîştigat mulţi prieteni printre jucătorii şi însoţitorii acestora. Încercînd să şteargă trecutul voia să uite şi amintirile plăcute? Nu era oare supărată fără motiv?

O adierea răcoroasă umflă perdelele. Shirley închise tremurînd fereastra. Trebuia să se gîndească la Roy Archer, la pielea lui bronzată, scoasă în evidenţă de costumul alb de tenis, la corpul lui mîndru, suplu. În minte văzu dreptunghiul marcat cu linii albe, spectatorii în fundal, pe fratele ei cu părul blond şi din nou Roy, cu capul ridicat, cu faţa întoarsă spre public.

Încet, se întoarse de la fereastră, dezorientată şi tristă. Roy o va mai recunoaşte astăzi, după atîţia ani?

În seara următoare îl aşteptă pe fratele ei la aeroport. Cînd Skip părăsi avionul, Shirley se rugă să nu fie recunoscut de nimeni. Aceasta ar duce la o întîrziere fără rost — reporterii prezenţi peste tot s-ar strînge în jurul lui, s-ar cere autografe. Skip însă, ar savura atenţia pe care ar stîrni-o.

Îmbrăcată într-un trenci verde, Shirley nu putea fi trecută cu vederea. Skip se grăbi spre ea. Într-o clipă erau strîns îmbrăţişaţi.

Shirley îşi iubea fratele în ciuda greşelilor sale şi, cînd îl privi, inima i se încălzi uitînd brusc de toate necazurile. Skip o sărută, rîzînd, pe obraz. În mînă avea doar o geantă de voiaj.

— Bagajul meu a fost expediat înainte, Shirl. Nu mai trebuie să aşteptăm.

Shirley zîmbi cu dragoste.

— Ai avut un zbor plăcut?

—Da, un moment, Shirl. Cred că fetele de acolo, din spate se uită în direcţia mea...

Ea suspină.

—Hai să mergem! Dacă începi să dai autografe pe blugi şi tricouri, le spun că în realitate te cheamă Harold...

— N-ai îndrăzni...

— Nu? Punem pariu că...

Prea tîrziu. Cît ai clipi din ochi starul tenisului

era înconjurat de admiratori. După înfrîngerea de la *Wimbledon*, rivalitatea între Archer şi Skip a ocupat coloanele ziarelor sportive şi a ajutat la creşterea popularităţii lui Skip.

Doar de dragul surorii lui, Skip şi-a părăsit fanii. O prinse de mînă şi fugiră împreună prin terminal spre locul de parcare, unde aştepta maşina roşie, veche a lui Shirley.

Pe drum, Skip se cufundă într-o tăcere gînditoare.

— Eşti obosit, Skip? se interesă Shirley. Îmi pare atît de rău pentru *Wimbledon*.

— Dacă ai fi fost acolo...

Vocea lui suna a reproş.

— Ţi-aş fi plătit biletul de avion.

— Oh, Skip. În săptămîna aceea am avut examenul de admitere la drept. Mi-era imposibil să vin.

— Dacă ai fi vrut cu adevărat...

Shirley privi prin parbrizul ud.

— Te rog, Skip, nu începe din nou.

El închise ochii şi lăsă capul pe spate.

— Tu ai fost întotdeauna cea mai inteligentă din familie, Shirl. Bine, începe deci studiile. Poate ai să-mi poţi rezolva problemele juridice după ce termini.

— Să mă ocup de toate tratativele obositoare cu firmele sportive? Nu, mulţumesc. Vreau să lucrez pentru oamenii care nu-şi pot permite să angajeze un avocat bun. Tu nu ai nevoie de mi-

ne.

— Greşeşti, am nevoie de tine urgent! Pînă de curînd nu aparţineam clasei de vîrf, Shirl. Am mare nevoie de meciul din turneul *Glenwood*, pentru a-mi consolida renumele. N-am fost niciodată sub o asemenea tensiune ca acum. Şi se pare că tu nu înţelegi că n-o să aibă loc nici un meci, dacă Perry nu reuşeşte să rezolve problema.

— Dar Perry este un profesionist cu experienţă.

— Shirley! Roy Archer este preşedintele uniunii. Se vorbeşte că ar vrea să boicoteze turneul pentru că planurile orare nu-i sînt pe plac. Cerule, unde ai trăit în ultima vreme, surioară?

Shirley apăsă atît de tare frîna încît pasagerul marelui Buick zvîcni speriat spre spate.

— Acest individ egoist, încrezut...

— Cine, Roy? El crede foarte serios că acţionează numai în interesul jucătorilor. De ce te-ai supărat aşa, deodată? Credeam că toate acestea nu te interesează deloc.

— Roy Archer foloseşte situaţia doar pentru a-şi face mai multă publicitate! Nu ştii cît îmi doresc să-l văd pe Perry învingător în acest război al nervilor.

Skip aruncă o privire plină de speranţă spre Shirley.

— Asta înseamnă că vrei să-l ajuţi pe Perry? Îţi promit că n-o să trebuiască să duci nici o ra-

chetă!

— Poţi conta pe mine, Skip.

Fratele ei o privi înmărmurit. Nu avea nici cea mai vagă idee cum a reuşit să obţină o victorie atît de rapidă.

Clubul de tenis *Glenwood* se afla în centrul unei localităţi limitrofe Bostonului — o oază verde în căldura sufocantă de august. În jurul terenurilor de tenis şedeau cetăţenii privilegiaţi ai oraşului sub umbrele de soare şi îşi savurau băutura. În seara aceasta se sărbătorea deschiderea turneului *Glenwood Open* cu o mare recepţie.

Foarte devreme, Shirley îşi parcă maşina într-unul din locurile rezervate, mai sus de club, astfel încît să mai poată admira peisajul în lumina amurgului.

Totul părea să meargă bine. Cele mai multe probleme de la *Glenwood* au fost rezolvate; Shirley era bucuroasă şi mulţumită că l-a putut ajuta pe Perry. Totul părea rezolvat cît se putea de bine. Vor putea savura această seară. Membrii clubului şi invitaţii au plătit cincizeci de dolari pentru biletul de intrare la petrecerea de deschidere de astăzi, putînd vedea mai de aproape stelele tenisului şi citi în coloanele ziarelor articole despre ei şi idolii lor.

Chiar şi Shirley s-a lăsat contaminată de febra generală de dinaintea turneului. A fost la unul din cei mai buni coafori ai oraşului şi a cheltuit o mică avere pentru rochia ei de seară — de culoare roz; extravagantă şi sexy. Era curioasă dacă acei invitaţi care o cunoşteau de mai multă vreme vor recunoaşte în ea *Cenuşăreasa* de altădată.

Era aproape ora opt. Shirley era emoţionată. Stătea în faţa oglinzii mari de la garderobă şi asculta pălăvrăgeala agitată a fetelor din jur. Aruncă o ultimă privire asupra aspectului ei exterior. Părul blond cădea în valuri uşoare în jurul feţei înguste. Rochia de mătase, cu un decolteu adînc în spate, îi înconjura mîngîietoare statura graţioasă şi îi accentua rotunjimile.

Pînă acum nu îndrăznise să poarte o asemenea rochie. Îşi îndreptă umerii. Această femeie suplă, a cărei imagine o admira în oglindă nu semăna deloc cu Shirley March de altădată. Zîmbind mulţumită, se întoarse şi se amestecă în mulţime.

Curînd îi fu foarte clar că şi la această petrecere predominau oamenii de la presă şi nelipsitele admiratoare ale jucătorilor de tenis, tineri şi atractivi. Toţi erau în aşteptarea stelelor. Shirley s-a întîlnit cu cîţiva cunoscuţi din timpul

vechilor turnee. Aceştia s-au arătat foarte surprinşi de întîlnire. Însă, spre dezamăgirea lui Shirley, nimeni nu a făcut vreo remarcă legată de înfăţişarea ei.

Mama ei încă nu apăruse la petrecere. Dorinţa lui Shirley de a o impresiona pe Carla cea plină de energie, s-a dizolvat. Plictisită stătea într-un colţ al halei, aflat în semiîntuneric, ronţăia un fursec uscat şi îşi dorea să fie acasă în patul ei.

Deodată se produse mişcare în mulţime. Reporterii îşi agitară aparatele şi toţi se îngrămădiră spre intrare, unde se opriră două limuzine negre. Un şofer în uniformă deschise portiera maşinii din faţă. Shirley, care ca toţi ceilalţi alergase la intrare, îşi ţinu respiraţia.

Întîi coborî Skip. În costumul lui de seară, de o croială perfectă, arăta străin dar foarte bine. Mama lui — o femeie atractivă, într-o elegantă rochie de seară neagră — îl luă de braţ. Zîmbi spre mulţime, de parcă ea ar fi fost punctul de atracţie al serii.

În grupul lor se aflau jucători de tenis celebri din Suedia şi Argentina. La intrarea lor în sală se auziră acordurile marşului şi imediat începură să fulgere luminile blitz-urilor. Shirley se întoarse la locul ei liniştit de la bufet.

Din nou muzicanţii cîntară marşul. Inima lui Shirley începu să bată puternic. Se ridică pe vîrfuri şi recunoscu în lumina puternică a reflectoarelor statura înaltă a lui Roy Archer. Era însoţit

de o femeie deosebit de atractivă. Părul lung pînă la umeri era împletit cu măiestrie în codiţe în care se găseau perle albe. Purta un costum-pantalon de un verde ca marea şi se mişca conştientă şi sclipitoare lîngă Roy.

Cînd capul îi fu acoperit de aparatele de fotografiat, Shirley uită de toate şi părăsi grăbită locul pentru a-şi putea vedea mai bine fostul idol. Îl observă pe Roy cum îşi croieşte drum spre bar. Însoţitoarea lui fu înconjurată de reporteri şi stătea în mijlocul sălii. Era foarte mîndră de atenţia care i se acorda.

Shirley se simţi mai singură ca niciodată. Se dispreţuia pentru încercarea naivă de a fi, cu coafura ei scumpă şi rochia extravagantă, la acelaşi nivel cu aceşti oameni eleganţi, strălucitori şi importanţi. Se întoarse să plece. Voia să se întoarcă repede la mătuşa Viv şi în siguranţa camerei ei.

În acelaşi moment Roy îşi croi drum prin mulţime. În timp ce răspundea amabil la întrebările reporterilor, acceptînd urările sau strîngerea numeroaselor mîini întinse, părea că merge direct spre Shirley. Privirea lui era aţintită la ochii ei.

Este imposibil, se gîndi ea emoţionată. Doar nu m-a văzut pe mine... Probabil că a descoperit-o pe Carla şi vrea să vorbească cu ea. O căută din priviri pe mama ei însă n-o descoperi.

— Shirley? Shirley March?

Niciodată Shirley nu a putut uita această voce moale şi adîncă. Un fior îi străbătu spatele. Inima îi bătea sălbatic.

— Da, eu sînt. Eu sînt Shirley March, reuşi să spună şi-l privi pe Roy.

El îi zîmbi prietenos. Cît de cunoscute îi erau faţa şi părul lui des, închis la culoare.

— M-am gîndit eu! Te-am zărit de la intrare şi te-am recunoscut, cu toate că te-ai schimbat foarte mult, spuse clătinînd admirativ din cap.

— Dacă acesta este un compliment...

Incapabilă de a continua, Shirley tăcu. Nu-i venea să creadă! Roy spunea exact ceea ce-şi dorise să audă toată seara!

— Desigur!

Roy zîmbi.

— Mă bucur că te văd, Shirley.

— Îţi mai aminteşti de vremurile cînd călătoream împreună în turnee? Skip mi-a povestit că te-ai schimbat de cînd eşti pe propriile picioare. Cîtă dreptate a avut. Arăţi fantastic!

— Mulţumesc, Roy, răspunse Shirley gînditoare. Eu... eu sînt puţin surprinsă că îţi mai aminteşti de mine. Aveam doar optsprezece ani, cînd am venit la mătuşa mea la Boston. Şi... tu şi cu mine, ne-am învîrtit atunci în cercuri diferite...

— Aici ai dreptate. Dar cine ar putea s-o uite pe mica Shirley...

Roy tăcu şi Shirley trebui să zîmbească văzînd privirea lui mirată. Faptul că s-a schimbat

vizibil îi provoca o adîncă mulţumire.

— Scuză-mă că te privesc aşa, continuă Roy. Dar nu pot înţelege... Hotărîrea ta de a te despărţi de tenisul profesionist a fost o treabă bună.

— Am vrut să fac altceva, să merg pe drumul meu. Şi, cinstit vorbind, întreaga agitaţie... era prea mult pentru mine.

— De multe ori ajung şi eu la concluzia asta, răspunse Roy. Ce faci acum? Skip amintea ceva de studii de drept.

— În prezent lucrez ca ajutor de avocat într-un birou din Beacon Street.

Shirley se strădui să-şi ascundă emoţiile. Roy părea să se intereseze de ea mult mai mult decît ar fi îndrăznit să viseze.

— Domnul Harmon, şeful, mi-a lăsat în sarcină răspunderi mari şi m-a încurajat să urmez vechea lui universitate. În semestrul următor am să încep studiile şi am să lucrez în continuare cu ora la *Harmon & Bowles.*

— Shirley March, avocată. Sînt foarte impresionat. I-ai povestit vreodată acestui domn Harmon cît de bună ai fost în organizare cînd era vorba de echipamentul lui Skip? Eu, de cele mai multe ori eram atît de ocupat cu persoana mea şi cu pregătirile psihologice ale unui meci încît îmi uitam deseori şi racheta. De cîte ori l-am invidiat pe Skip pentru sora lui! Erai întotdeauna alături de el şi aveai totul sub control.

Shirley roşi de bucurie.

— N-am crezut că cineva observă aşa ceva. Nici chiar Skip nu înregistra prezenţa mea.

— Locul tău era pur şi simplu lîngă el. Îţi mai aminteşti de Paul Jensen, antrenorul meu? A spus odată: *Poate ţi-o împrumută March, dacă îl laşi să cîştige.*

Roy rîse de această amintire.

— Crede-mă, au fost zile cînd cîntăream serios această posibilitate.

Se cînta o melodie de dans şi oaspeţii se îndreptară, perechi, spre ringul de dans. Roy aruncă o privire în sală.

— Se pare că reportera cu pălărie mare de pai a pus stăpînire pe prietena mea. Shirley, de ce n-am dansa noi, doi vechi prieteni, împreună?

Capitolul 2

— Da. De ce nu? răspunse Shirley şi deodată simţi că îi e foarte cald.

Îl luă de braţ şi se lăsă condusă spre ringul de dans foarte aglomerat. Cînd o cuprinse în braţe, Shirley se lipi, cu inima bătîndu-i puternic, de corpul lui cald şi seducător.

— Păcat că aceste dansuri vechi ies din modă, observă Roy şi îi zîmbi.

— Se spune că vor fi din nou la modă.

Shirley îl privi temătoare cu ochii ei mari, negri.

— Fratele meu mi-a povestit că voi doi vă înţelegeţi bine.

— Da, am devenit, cum s-ar spune, prieteni. Eu am acum douăzeci şi opt de ani — am început tîrziu cu tenisul — şi Skip şi cu mine ne-am făcut împreună un nume.

— Tu ai fost întotdeauna ceva mai bun decît fratele meu, constată Shirley timidă.

— Da, poate, acceptă Roy. Dar situaţia s-a schimbat. Joleen, însoţitoarea mea, afirmă deseori că jucam mai bine înainte de a o cunoaşte. Ea este de părere că am succes cînd nu-mi merge prea bine.

— Între tine şi ea este ceva serios, nu?

Shirley simţi inima i se strînge dureros.

— Într-adevăr este fascinantă.

— Da, Dumnezeu ştie. Mulţumesc.

Roy o conduse la marginea ringului şi se aplecă pînă ajunse cu buzele aproape de urechea ei.

— Să-ţi spun un secret? Joleen şi cu mine ne vom căsători imediat după campionatele din noiembrie.

Shirley trase adînc aer în piept. Apropierea lui Roy o înfioră, dar cuvintele lui îi provocară un adevărat şoc.

— Vă urez mult noroc, şopti ea cu o indiferenţă forţată.

— O să avem nevoie.

Văzînd că Shirley nu răspunde, Roy schimbă subiectul.

— Şi tu, Shirley? Ai şi tu planuri de căsătorie?

— Încă nu.

— O fată ca tine nu rămîne mult timp singură, observă el şi o strînse mai tare în braţe.

Shirley se înroşi.

— Mulţumesc pentru compliment, dar o căsătorie se află în viitorul îndepărtat.

— Desigur, acum pe primul loc se află cariera. Vei veni şi la jocurile de calificare sau numai la finale?

— Voi fi prezentă întreaga săptămînă. Îl ajut pe Perry Michaels la organizare. Meciul între tine şi Skip o să fie un eveniment!

Deodată Roy reacţionă distant şi profesional.

— Dacă o să aibă loc. Încă nu sînt de acord cu condiţiile de meci.

Furia şi frica ameninţară să pună stăpînire pe Shirley.

— Deci treaba cu boicotul este serioasă?

— Încă nu m-am hotărît definitiv.

Se încordă în braţele lui.

— De ce... credeam... toţi credeau, că prezenţa ta în seara aceasta înseamnă că ai renunţat la boicot!

Roy zîmbi şi în ochii lui căprui apăru o lucire dură.

— Poate v-aţi bucurat cu toţii prea devreme.

Muzica încetă, apoi începu o nouă melodie.

— Perry ştie?

— Doamne, micuţo, Michaels nu este prost! El ştie exact despre ce-i vorba. Şi nu are nevoie de micuţa Shirley ca înger păzitor.

—Ţi-ai propus să renunţi în ultimul minut? Numai pentru a atrage întreaga atenţie asupra ta? Numai pentru publicitate?

Shirley îşi scutură capul de parcă aşa şi-ar putea limpezi mintea.

—Toţi jucătorii sînt afectaţi de programul mizerabil de la *Glenwood Open*, nu numai eu. Dar eu sînt preşedintele uniunii şi sînt responsabil pentru apărarea intereselor noastre. Jocurile care se desfăşoară în această săptămînă la Boston nu înseamnă doar o serie de neplăceri pentru mine, dar pierd şi o bună ocazie de a apărea în faţa celui de al treilea clasat. Dacă totul ar fi fost mai bine gîndit şi coordonat în timp...

— Neplăceri? întrebă Shirley neîncrezătoare. Cîştigătorului de la *Glenwood Open* îi zîmbeşte un sfert de milion de dolari şi tu vorbeşti de neplăceri?!

Roy rîse amar şi dansă cu ea în continuare în umbra grădinii de trandafiri ce înconjura clădirea clubului.

Speriată, Shirley constată că deodată erau singuri şi că braţele lui Roy o ţineau strîns lipită de el.

— Dă-mi drumul, Roy!

Alarmată încercă să se desprindă din strîn-

soare, dar Roy o trase mai aproape de el. Împotriva voinţei o străbătură fiori cînd simţi cît de excitat era. Cu mîna liberă Roy îi mîngîie spatele gol, îi masă uşor gîtul, apoi îi ridică faţa şi privi adînc în ochii ei.

— Iartă-mă! murmură el răguşit. Dar nu pot lăsa să-mi scape o asemenea ocazie.

Privirea lui alunecă, cu dorinţă crescîndă, peste faţa ei.

— Roy, te rog...

— Ai fost aşa un şoricel mic şi gri, şopti pierdut în ochii ei. Nimic altceva decît o umbră a fratelui tău, dar acuma, aşa cum arăţi astăzi, cum te îmbraci...

— Şi logodnica ta, Roy?

Shirley era complet zăpăcită de atingerile lui. Tremura şi nu îndrăznea să-l privească în ochi.

— Ce va crede despre tine? N-ai voie să...

Buzele lui îi închiseră gura. Prelungi sărutul mişcîndu-şi dulce şi timid limba. Dar pentru ea era prea mult şi prea sexy. Disperată, încercă să lupte împotriva slăbiciunii şi a senzaţiei că-i fuge pămîntul de sub picioare. Corpul ei părea că are viaţă proprie. Fără să ştie cum, îşi înlănţui mîinile în jurul gîtului lui Roy şi răspunse sărutului plin de pasiune. Roy o aduse mai aproape de el sorbindu-i pierdut parfumul trupului, făcînd-o să-i simtă dorinţa.

În sfîrşit, el ridică capul. Shirley oftă încet. Ţinu ochii închişi, în timp ce braţele ei mai erau în jurul

gîtului lui Roy. El o mîngîie din nou pe spate, apoi mîinile îi alunecară spre sînii ei mici, rotunzi. Shirley se înfioră. Urcă apoi sinuos, înfiorător spre gît şi o strînse atît de aproape de el de parcă ar fi vrut să se topească împreună.

— Îţi place? întrebă el cu voce seducătoare. O fată frumoasă ca tine ar trebui să-şi poarte mai bine de grijă. Cred că dacă te mai sărut o dată, pot face cu tine ce vreau... pot să te am...

Tonul lui ironic şi plin de mulţumire o aduse pe Shirley din nou la realitate. Cu o singură mişcare rapidă se smulse de lîngă el.

— Eşti acelaşi individ mizerabil de pe vremuri, continuă ea. Vrei să te foloseşti de mine la fel cum vrei să foloseşti greşelile din organizarea turneului pentru scopurile tale. Am să-l sprijin pe Perry Michaels cît pot!

Expresia batjocoritoare de pe chip i se pierdu. Roy Archer, eroul de neatins al trecutului ei, a făcut-o să treacă în cîteva clipe printr-un amalgam de sentimente. Excitaţie, suferinţă, dezamăgire şi furie.

Roy dădu imperceptibil din umeri.

— Pînă nu mă retrag cu adevărat din turneu nu mi se poate reproşa nimic. Iar pe tine nu te-am forţat, deci nu trebuie să-mi faci o scenă.

Shirley răspunse, fără a se gîndi:

— Cît de arogant eşti Roy Archer! Oh, Doamne, cînd mă gîndesc că a existat o vreme cînd aş fi dat orice pe lume pentru o vorbă bună de la ti-

ne, pentru un zîmbet, orice! Cred că am fost nebună!

El ridică surprins sprîncenele.

— Dar, Shirley! Am crezut întotdeauna, că nu mă poţi suferi! Dar dacă nu este aşa...

Rîzînd făcu un pas spre ea, dar Shirley se dădu înapoi.

— Dă-mi pace!

Se întoarse pe călcîie şi fugi.

Stăpînindu-se cu greu, Shirley îşi croi drum prin mulţime. Putea doar spera ca această întîmplare penibilă cu Roy să dispară din memoria ei ca un vis urît.

În celălalt capăt al sălii îi descoperi pe mama ei şi pe Perry. Reuşi să ajungă neobservată în foaier.

Cu ochii arzînd, căută în poşetă cheile maşinii. În sfîrşit le avea în pumnul strîns şi fugi spre uşă. Afară însă se auzeau rîsete. Un grup mare de nou-veniţi voiau să intre. De frica întîlnirii cu vreo cunoştinţă, Shirley se întoarse şi căută refugiu în toaleta damelor. Se apropie de o chiuvetă şi lăsă apa rece să-i curgă pe încheietura mîinii.

În acest moment uşa se deschise şi intră Joleen Bethune. Se postă în faţa oglinzii mari de

lîngă uşă pentru a-şi retuşa fondul de pleoape verde. Vinovată, Shirley se uită în altă direcţie şi se gîndi cum să treacă pe lîngă ea spre ieşire. În timp ce-şi ţinea mîinile sub uscătorul electric, aruncă o privire pe furiş asupra logodnicei lui Roy. Ce l-a determinat să rişte pierderea unei astfel de femei neobişnuit de atractive, numai pentru a îmbrăţişa o veche cunoştinţă nesemnificativă?

Joleen îşi strînse fardul în poşetă. La mîna stîngă, perfect manichiurată, Shirley descoperi un inel cu diamant. Îşi mută privirea. Cu capul plecat, trecu repede pe lîngă blondină, spre uşă. Mîna ei se afla deja pe clanţă, cînd Joleen i se adresă.

— La această petrecere plictisitoare aţi reuşit să vă amuzaţi, constată ea cu un uşor accent sudist.

Cu inima bătînd, Shirley se întoarse.

— Eu... eu nu ştiu la ce vă referiţi...

Joleen rîse moale şi-şi lăsă capul pe o parte.

— Priviţi-vă în oglindă, draga mea.

— Poftim? Ştiţi, sînt grăbită...

Shirley aruncă o privire scurtă în oglindă şi se înroşi. Rujul îi era întins. Nervoasă încercă să şteargă urmele de ruj cu degetele.

— Poftim, luaţi!

Joleen îi întinse amuzată un şervet de hîrtie. Şovăind, Shirley îl luă şi-şi şterse buzele.

— Mulţumesc, doamnă...

— Joleen, draga mea, Joleen. Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Mă bucur că cineva s-a distrat.

Rîzînd adăugă:

— Cineva trebuie să-l prevină şi pe prietenul dumneavoastră. Precis că rujul este şi pe gulerul cămăşii.

Shirley îşi ascunse spaima. Joleen trecu pe lîngă ea şi dispăru într-un nor de parfum. Rămasă singură îşi imagină reacţia lui Joleen la descoperirea urmelor de ruj pe cămaşa logodnicului ei! Dacă n-ar fi fost atît de implicată şi tulburată ar fi putut rîde de întîmplare. Acum ar fi vrut să plîngă.

În timp ce îndepărta ultimele urme de ruj mintea i se limpezi. Pentru Joleen ar fi cel mai bine dacă ar afla adevărul despre logodnicul ei, înainte de a se lega de el pentru toată viaţa.

Ceea ce o preocupa pe Shirley pentru moment nu era nici gîndul că Roy a folosit-o fără scrupule şi nici faptul că Joleen ar putea descoperi dovada acestui fapt pe faţa lui. Nu. Era foarte surprinsă de reacţia ei la îmbrăţişarea lui Roy. Niciodată pînă acum corpul ei n-a reacţionat cu atîta emoţie şi pasiune în faţa unui bărbat — sărutul şi gingăşia lui Roy au trezit în ea sentimente şi dorinţe aproape sălbatice şi de necontrolat, complet

necunoscute, de care se temea.

Cînd uşa se deschise din nou şi intră un grup de doamne mai în vîrstă, Shirley ieşi în foaier. Părăsi clubul şi coborî scările spre locul de parcare, cînd auzi un glas cunoscut în spatele ei.

— Shirley! Aici eşti, dragă... Te-am căutat!

Shirley se întoarse.

— *Hello*, mamă. M-am uitat şi eu după tine.

Într-o clipă se afla în braţele mamei ei, învăluită în mirosul unui parfum scump. Spre surprinderea ei se simţi aproape consolată.

— Vrei să pleci deja? Nu este nici ora zece.

Carla sărută obrazul fierbinte a lui Shirley.

— Te-am văzut mai devreme, dar dansai şi vorbeai cu Roy. Nu voiam să vă întrerup.

Shirley se desprinse de mama ei.

— Nu l-am văzut demult, observă ea în tăcere.

În nici un caz nu i-ar povesti mamei ei ceva.

— Despre ce aţi vorbit?

Carla nu-şi luă privirea de pe faţa fiicei ei. Îşi aprinse gînditoare o ţigară mentolată.

— Oh, despre toate şi nimic... Roy mi-a povestit că el şi această blondină...

— Joleen!

— Da... deci, logodna lor nu este un secret.

Roy mi-a făcut complimente şi s-a interesat de preocupările mele de acum.

— Ţi-a povestit că Joleen Bethune Cheerleader face parte din grupul de agitatoare al echipei de fotbal din Dallas? Cunoşti cu siguranţă aceste fete, care apar pe stadion în costumele lor minuscule de cowboy!

— Nu, asta nu mi-a povestit. Dar nici nu l-am întrebat.

Mama ei o privi cercetătoare.

— Nici un bărbat, chiar Roy fiind, nu poate rezista în sera asta şarmului tău, dragă. Eşti atît de frumoasă şi atît de matură! Niciodată nu te-am văzut aşa.

— Ceva asemănător mi-a spus şi Roy, răspunse Shirley tremurînd, avînd încă pe buze gustul sărutului lui.

— Aşa?

Carla o învălui într-un nor de fum.

— Aşa este Roy — întotdeauna trebuie să-şi etaleze părţile cele mai şarmante, răspunse Shirley şi se grăbi să schimbe subiectul. Vii cu Skip, miercuri seara la cină, la mătuşa Viv?

— Desigur. Am vorbit deja la telefon cu Vivian. De ce nu a venit în seara asta aici?

— Mamă, dar ştii cît de mult o sperie asemenea petreceri.

Carla ridică din umeri.

— Mda... de altfel m-am bucurat foarte tare că l-ai ajutat pe Perry la organizare. Lui i-ar face ma-

re plăcere dacă şi după turneu ai lucra cu el, ca asistenta lui...

— Mi-a făcut plăcere să-l ajut, răspunse Shirley. Perry înseamnă mult pentru mine. Dar odată meciul terminat, mă întorc la *Harmon & Bowles*.

Vocea îi era liniştită şi hotărîtă.

— Desigur, Shirley...

Mama ei deschise poşeta neagră de seară şi scoase o cutie plată din ea.

— Am un cadou pentru tine. Pentru că ai reuşit la această universitate renumită. De fapt nu pot înţelege angajamentul tău, însă...

Mîna ei tremură uşor cînd îi întinse cadoul lui Shirley. Shirley luă cutia şi o deschise. Pe catifeaua albă strălucea un ceas de aur cu brăţara presărată cu diamante.

— Este un design simplu, explică Carla repede, în timp ce fiica ei tăcea în continuare. Poţi să-l porţi şi la birou.

Într-un sfîrşit lui Shirley îi reveni glasul.

— Este... este minunat mamă. Mulţumesc.

Se duse sub un felinar şi Carla o ajută să-şi prindă ceasul pe mînă. Nu le-a rămas timp pentru a-l admira, căci Skip tocmai ieşea cu cîţiva jucători şi prietenele acestora, din clădirea clubului.

— Hei, Shirl, unde vrei să pleci? strigă el şi fugi spre ea. Seara abia a început. Vii cu noi la hotelul *Towers*?

— Plec acasă, Skip. Am avut o zi grea cu Perry şi mîine dimineaţă la ora opt trebuie să fiu

din nou aici...

— Da, şi?

O înconjură cu braţul în timp ce ceilalţi făcură cerc în jurul lor.

— Toţi sîntem în aceeaşi situaţie, dar vrem să ne distrăm în seara asta. Şi tu să fii cu noi! Nu-i aşa, băieţi?

Ceilalţi rîseră şi chiuiră confirmînd. Shirley se gîndi un moment. De ce nu? Ar putea amîna astfel clipa în care va diseca evenimentele acestei seri în singurătatea camerei ei.

— Ne-am înţeles, Skip. Vin cu voi. Este acolo o petrecere?

— Da, în unul din apartamente. Dacă vrei, poţi să mergi cu mine şi Margie, bine?

Skip îi arătă o fată drăguţă, brunetă, care-l ţinea de braţ.

Shirley observă că Margie e nemulţumită.

— Mulţumesc Skip, dar sînt cu maşina mea. Ne întîlnim la hotel.

— Cum doreşti. Oh, petrecerea este sus, în apartamentul *Quincy*, mai adăugă Skip, apoi îşi urmă prietenii.

— Apartamentul, *Quincy*, lîngă piscină. Găsesc eu, îl asigură Shirley cu o veselie prefăcută!

Capitolul 3

Shirley şi-a dorit întotdeauna să vadă *Brookline Towers*. Buna ei dispoziţie crescu cînd păşi în hala de marmură albă, elegantă, a hotelului de lux. Reuşi să găsească drumul spre piscină. Păşi, în sfîrşit, într-o grădină tropicală. Lumina lunii făcea ca apa din bazin să strălucească ca argintul.

Petrecerea era în toi. Fără a fi recunoscută, Shirley trecu holul îngust şi privi în jur. În sfîrşit descoperi scara îngustă care ducea spre dormitoare. Îşi puse capa de culoare roz peste celelalte haine pe patul dublu al uneia din cele mai

elegante încăperi, mai aruncă o ultimă privire cercetătoare în oglindă, apoi se duse la petrecere.

Cu toate că Skip o salută scurt iar apoi se dedică din nou lui Margie, Shirley nu rămase pentru mult timp singură. Doi bărbaţi tineri, pe care îi cunoştea mai de mult, au dansat cu ea pe terasă. Apoi Deke Farrell, un cunoscut redactor sportiv, îi oferi ceva de băut şi purtă cu ea o conversaţie animată.

De fapt, bărbaţii ca el nu-i erau pe plac. Deke avea peste patruzeci de ani şi purta o cămaşă colorată, descheiată, iar la gît avea un lanţ de aur greu şi de prost gust. Dar era un partener de discuţii amuzant, iar Shirley rîse de anecdotele lui vesele, inteligente.

Însă, după ce dansă cu el şi-a dat seama că pentru restul serii, mai bine şi-ar căuta alt interlocutor. Mîinile îi erau pe tot corpul ei şi răsuflarea lui fierbinte îi trecu pe lîngă tîmplă. Cînd reuşi să se smulgă din îmbrăţişarea lui strînsă, îl descoperi pe Roy, care intră în cameră cu Joleen.

Peste toate o văzu şi Roy care îi zîmbi ironic. Shirley ar fi dorit să fugă şi să se ascundă undeva. Cum a putut, în naivitatea ei, să creadă că nu-l va întîlni aici pe Roy! Un bărbat ca el nu putea lipsi de la o asemenea petrecere.

Se gîndi o secundă apoi hotărî că braţele lui Deke îi ofereau pe moment cea mai mare pro-

tecţie, deci îi propuse să danseze mai departe. Dar cu Joleen alături, Roy oricum ar lăsa-o în pace. Deke îi şopti la ureche cu voce răguşită textul cîntecului de dragoste. Toate o indispuneau şi îşi propuse să plece cu prima ocazie ivită. Spre norocul ei Roy nu se vedea prin jur. Shirley răsuflă uşurată, dar apoi, simţi, deodată, o apăsare puternică pe umăr.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, Farrell, acesta este dansul meu, auzi ea o voce foarte cunoscută.

— Pleacă de aici, Archer, îi răspunse Deke.

— Nu, dragul meu, acesta este dansul meu, aceasta este petrecerea mea. E dansul meu, ai înţeles? Şi acum, fii băiat cuminte şi ia-ţi ceva de băut, Farrell!

Tonul poruncitor al lui Roy avu efect. Deke plecă şi Roy o înconjură pe Shirley cu braţele. Ea tremura de furie.

— Cine te crezi, de fapt, Roy?

El zîmbi.

— Nici nu trebuie să-mi răspunzi, continuă ea şi încercă să se elibereze din strînsoarea lui. Nu-ţi scapă nici o ocazie de a-ţi demonstra ţie şi celorlalţi cît de arogant eşti. Dacă aş fi ştiut că

aceasta este petrecerea ta, n-aş fi venit! Acum dă-mi drumul. Plec!

În loc să-i dea drumul, o trase mai aproape de el.

— Acest Deke a fost deja de trei ori căsătorit şi nici nu este tipul care să-ţi placă.

— Trecutul lui nu mă interesează!

Shirley îl străfulgeră furioasă.

— Am dansat doar cu el! De ce te interesează cu cine sînt?

Roy rîse ironic.

— Abia aşteptai să scapi de Farrell! Ai dansat cu el doar ca să mă superi pe mine. Acum încetează să te aperi! Oricum te apăr împotriva lui Deke.

— Şi dacă nu vreau un apărător?

— Atunci eşti proastă.

Roy îşi încreţi fruntea.

— Cînd fetiţele flirtează cu bărbaţi străini, îşi ard degetele.

Shirley rîse dispreţuitor.

— Chiar joci rolul protectorului meu? Mai devreme, la petrecerea de deschidere, nu te-ai comportat ca un nevinovat. Ce se întîmpla dacă logodnica ta te-ar fi văzut?

— Joleen nu are nimic împotrivă dacă dansez cu o veche prietenă.

Ultimele acorduri ale muzicii se stinseră, dar Roy nu avea de gînd s-o elibereze pe Shirley din

strînsoarea braţelor sale. Zîmbetul lui era vizibil ironic.

Nu, Shirley nu putea părăsi acum petrecerea. Aceasta i-ar întări lui Roy convingerea că este o naivă care se străduieşte în zadar să devină adultă.

— Scuză-mă, te rog, Roy, îi spuse ea rece şi se desprinse energic de el. Deke mă aşteaptă la bar. Mulţumesc pentru dans.

În alte condiţii, Deke ar fi fost ultimul pe care l-ar fi încurajat. Dar ce i s-ar fi putut întîmpla în această încăpere supraaglomerată?!

În timp ce se întreţinea cu Deke la bar, privirile ei alunecară involuntar spre Roy şi logodnica lui. Şedeau pe o canapea, mînă în mînă, şi conversau cu ceilalţi musafiri aruncîndu-şi priviri drăgăstoase. Roy arăta foarte bine. De cîte ori nu l-a visat Shirley. În seara asta l-a cunoscut ca pe un cuceritor de inimi arogant — ceea ce, de fapt, a fost dintotdeauna. Şi cu toate acestea, fără să vrea, Shirley se întreba cum s-ar simţi dacă ar fi în locul lui Joleen şi l-ar putea atinge pe Roy, dacă i-ar putea mîngîia corpul cald...

— Shirl?

Shirley întoarse repede capul. Lîngă ea, pe scaunul de la bar şedea fratele ei.

— *Hello* Skip. Te distrezi bine cu Margie?

El dădu din mînă.

— Da, da, este drăguţă. Ascultă, Shirl, ştiu că

eşti matură şi nu ai nevoie de sfaturi bune. Dar Deke Farrell este... Ei da, este... foarte încăpăţînat.

— Păstrează-ţi cuvintele, frate. Este un scîrbos, murmură ea.

— Atunci de ce...

— Pentru Dumnezeu, pur şi simplu stau de vorbă cu omul acesta! Oricum plec imediat acasă!

Skip ridică mîna împăciuitor.

— O.K., Shirl. Nu te enerva.

Alunecă de pe scaun.

— Am vrut doar să te previn.

Între timp, trecuse mult de miezul nopţii. Sosiră tot mai mulţi invitaţi şi petrecerea continua. Afară, în tufişuri, unii invitaţi se dezbrăcau şi săreau în apă. Deke porni în căutarea unui nou pahar de băutură. Roy şopti ceva la urechea lui Joleen. Shirley hotărî să plece.

Se aşteptă să găsească pe pat măcar cîţiva dintre iluştrii prieteni ai lui Roy, printre poşete şi haine, dar dormitorul era gol. Intră şi răscoli prin aglomerarea aceea după capa ei roz. Nu auzi cînd uşa din spatele ei s-a deschis şi apoi s-a închis. Îşi puse capa pe umeri şi se întoarse. Spe-

riată, nu mai avea aer, cînd, se trezi deodată în îmbrăţişarea brutală a lui Deke. Simţi buzele lui umede pe faţă, iar degetele îi strînseră puternic braţele.

— Vrei să pleci, deja, baby? întrebă el şi rînji.

Răsuflarea lui mirosea a alcool şi Shirley se simţi bolnavă.

— Deke, eu... Trebuie să plec acasă. Doar ştii că începe turneul... îngînă ea. Înţelegi,Deke, nu-i aşa?

O mînă îi alunecă peste umerii ei spre sîni, cu cealaltă mînă o ţinea lipită de el.

— Nu, nu înţeleg deloc... îi fixă faţa palidă.Tu vrei doar să fugi de bunul şi bătrînul Deke şi el nu suportă asta după ce a avut grijă de tine toată seara.

Vocea îi era dușmănoasă. O împinse pe Shirley încet, spre pat. Instinctiv realiză că, dacă s-ar opune, ar deveni mai brutal.

— Dar, Deke, nu fug de tine.

Zîmbi, cu toate că totul în ea se revolta la gîndul de a fi drăguţă cu acest bărbat.

— Mîine sînt pe terenul de tenis... şi acolo ne putem întîlni...

Pentru o clipă Deke îşi slăbi strînsoarea şi Shirley folosi prilejul pentru a se elibera. Fugi la uşă. N-ar fi crezut niciodată că el se putea mişca atît de repede. Din doi paşi mari ajunse în faţa ei şi-i blocă drumul. O prinse de încheieturile mîi-

nilor.

— Toată seara m-ai luat drept un prost, baby, mîrîi el şi o ridică în braţe.

Într-o secundă o aruncă brutal pe pat.

Revoltată şi cumplit de speriată, Shirley nu putu scoate nici un sunet. Deke o privi o clipă cu ochii injectaţi, apoi se aruncă cu întreaga greutate peste ea.

— Nu, Deke, te rog, îi imploră Shirley fără suflare şi se apără cu toată forţa de mîinile lui, care îi pipăiau pofticioase corpul.

— Dă-i drumul, Farrell! îi porunci o voce masculină. Ai fost întotdeauna un ticălos, dar n-am ştiut că şi violurile fac parte din repertoriul tău.

Deke se rostogoli într-o parte blestemînd.

— Ce vrei, Archer? Ieşi afară, altfel...

Mai mult nu apucă să spună, căci Roy îl prinse de umeri şi îl trase de pe pat. Clătinîndu-se, stătea în faţa lui Roy şi încerca să-l lovească. Roy se dovedi mai rapid şi-i plasă un pumn în falcă. Deke aterizâ greu pe covorul galben, gros.

Roy se aplecă asupra lui cu pumnii strînşi. Deke se ridică şi începu să se apăre cu mîinile.

— Ajunge, Farrell? şuieră Roy printre dinţi. Nu ai nici un motiv să te plîngi. Dimpotrivă, ai avut

încă o dată noroc! Dacă n-aş fi intrat acum, Shirley te-ar fi putut reclama pentru viol. Aş fi venit cu plăcere la tribunal ca martor.

— Am vrut doar puţină distracţie...

— Dacă nu dispari într-o clipă, îmi pierd răbdarea şi ajungi la spital.

Deke se îndreptă clătinîndu-se şi privi nesigur spre Shirley, care şedea pe pat şi plîngea în hohote. Ea îşi întoarse capul. Privirea lui Deke îi provoca greaţă. Deke îşi frecă pleoapele.

— Îmi pare rău, micuţo, serios, murmură el şi se strecură spre uşă. Eu nu am vrut...

— Lasă scuzele, Deke.

Roy deschise uşa şi-l împinse afară. Apoi se întoarse şi-şi încrucişă braţele pe piept. Cu sprîncenele ridicate o privi pe Shirley.

— Trebuie să-ţi mulţumesc... reuşi să spună.

Începu să-i revină culoarea în obraji.

— Desigur, fu de acord Roy. Ţi-ai revenit?

— Da... da, cred că da.

Shirley îşi frecă mîinile şi vru să se scoale.

— Rămîi unde eşti! îi porunci Roy. Vreau să vorbesc cu tine.

Shirley voia să protesteze, dar n-o lăsă să scoată nici o vorbă.

— Aş vrea să recunoşti că tu singură ai provocat această melodramă. Crezi că-mi face plăcere să joc rolul cavalerului nobil? Eu sînt sportiv profesionist, Shirley; mîinile sînt capitalul meu. Cît

pe ce să le ruinez, numai pentru a-ţi salva nevinovăţia!

Cuvintele lui o făcură pe Shirley să se cutremure, de parcă ar fi fost lovită în obraz.

— Te rog să mă ierţi că ţi-am provocat atîtea neplăceri, începu ea cu voce tremurîndă. Dacă teama pentru degetele tale era atît de mare, atunci de ce ai încercat să mă salvezi punîndu-le în pericol? În afară de asta, Deke era invitatul tău. Poate ar trebui să fii mai critic în alegerea prietenilor tăi.

Ochii lui Roy sclipiră fuioşi.

— Nu sînt răspunzător de purtarea tuturor oamenilor care-mi ies în cale. Dacă noua Shirley March vrea să-şi etaleze neapărat rotunjimile în rochii de seară seducătoare şi să sucească fiecărui bărbat capul, atunci să se înveţe să suporte consecinţele!

— Chiar simţi nevoia să-mi ţii morală?!

Shirley se aplecă pentru a-şi lua poşeta de jos, apoi se ridică. Îi aruncă lui Roy o privire ucigătoare şi porni spre uşă. Roy trase adînc aer şi-şi fixă privirea pe pieptul ei. Ea se opri.

— Ce s-a întîmplat? Eu...

Shirley privi în jos. Una din bretelele înguste ale rochiei era ruptă. Un mic triunghi al mătăsii roz îi atîrna în jos şi-i dezgolea sînul. Shirley trase repede materialul în sus. Obrajii îi ardeau de ruşine.

Îi întoarse spatele lui Roy şi încercă cu degete reci, înţepenite, să facă un nod în material. În ochi îi apărură lacrimi. Umerii îi tremurau.

Roy veni lîngă ea.

— Dacă-mi dai voie, Shirley...

Grija cu care o ajuta să prindă materialul era în contradicţie crasă cu tonul rece al vocii lui. Mîinile calde cuprinseră umerii lui Shirley.

— Sper să ţină.

Vocea îi suna puţin mai prietenoasă.

— Un play-boy notoriu ca mine se descurcă cu micile secrete ale îmbrăcăminţii feminine.

Tremurînd Shirley trase adînc aer în piept.

— Mulţumesc, Roy, spuse răguşit şi se dădu un pas înapoi. Acum aş vrea să plec acasă.

— Cum?

Se forţă să-l privească zîmbind.

— Sînt cu maşina mea aici.

— N-ar trebui să pleci acum, singură, acasă. Aşteaptă un moment, am să rog să-mi aducă maşina din garajul hotelului.

Ea scutură din cap puţin prea tare.

— Nu... nu este nevoie, spuse ea. Adică, vreau să spun că nu vreau ca mătuşa mea să mă vadă într-o maşină străină şi să mă asalteze cu întrebări. Şovăi. În afară de asta, afară se află fratele meu. Nu vreau...

Se forţă să privească în ochii lui Roy. Dar cînd în ei nu descoperi dispreţ, ci îngrijorare adevărată, îşi pierdu cumpătul.

Deodată deveni conştientă de gravitatea întîmplării prin care a trecut. Începu să tremure violent şi se prinse de tocul uşii. Totul se învîrtea cu ea. Ca prin ceaţă realiză că două braţe puternice o cuprind strîns şi o poartă cu grijă în pat.

Capitolul 4

Mulţumită, Shirley sorbi din cafeaua tare, fierbinte, adusă de Roy. Încetul cu încetul dispăru senzaţia de ameţeală şi privi în jurul ei.

— Unde sînt toate hainele care erau pe pat?

— Petrecerea s-a terminat, Shirley. Ţi-ai pierdut cunoştinţa.

Roy se aşeză pe marginea patului şi o sprijini cu grijă.

— Deke a fost unul din ultimii plecaţi. Voia neapărat să-şi ceară scuze de la tine, dar l-am

dat afară şi l-am ameninţat că am să spun întreaga poveste şefului lui din New York. Cred că pe viitor îşi va ţine mîinile departe de fetele tinere.

Ea îi zîmbi nesigură.

— Nu-ţi pot mulţumi destul, Roy. Ţi-am făcut atîtea încurcături... îmi pare rău!

Lacrimi mari şi calme începură să-i alunece peste obraji şi îşi ascunse faţa în umărul lui Roy.

— Ce-ar crede logodnica ta dacă m-ar vedea aici?

— N-am fost niciodată un înger nevinovat, dar Joleen nu va mai veni aici. Am dus-o în camera ei şi m-am scuzat spunînd că am nevoie de o noapte liniştită.

Roy îi mîngîie obrajii scăldaţi în lacrimi.

— Deci nu trebuie să-ţi faci griji.

— Şi ce este cu fratele meu? A plecat şi el?

— Iubitul tău frate doarme pe covorul din sufragerie. Dacă ar fi avut mai multă grijă de tine, nu s-ar fi întîmplat povestea cu Deke!

— Skip nu m-a neglijat. M-a prevenit în legătură cu Deke! răspunse Shirley şi se desprinse de braţul lui Roy.

— Eu, în afară de fratele meu, care de ani locuieşte într-un cămin, nu am alte rude. Dar aş putea face pariu cu tine că, dacă tu ai fi sora mea mai mică, n-aş permite să se apropie un mizerabil ca Deke de tine.

Vocea lui Roy era dură.

— Dar că nu eşti fratele meu şi că nu-ţi faci prea multe griji în legătură cu reputaţia şi siguranţa mea ai demonstrat mai devreme, seara, în grădina clubului de tenis, spuse Shirley.

Cu siguranţă l-a lovit. Roy strînse buzele, în timp ce o examină o vreme mut. Apoi zîmbi uşor.

— Însă micul nostru intermezzo din grădină ţi-a făcut şi ţie o mare plăcere, nu?

— De unde ai dedus? replică ea iritată.

Se îndepărtă de el. Ar fi vrut să intre în pămînt de ruşine. Dar cum asta nu era posibil, se încordă. În nici un caz nu ar recunoaşte că a trăit o pasiune necunoscută pînă atunci în braţele unui bărbat care în curînd se căsătorea.

— Eu... mai bine plec, acum, spuse ea.

— Te duc acasă. După toate prin cîte ai trecut, este imposibil să conduci, constată Roy şi se ridică.

După ce sună la garajul hotelului, o conduse pe Shirley afară.

În faţa hotelului aştepta o limuzină luxoasă. Shirley îi descrise pe scurt drumul pînă la mătuşa ei; Roy dădu din cap şi se concentră apoi asupra drumului. Între ei se lăsă o tăcere adîncă. Shirley privi afară. Începeau să mijească zorile. În sfîrşit, cînd erau aproape la destinaţie, îşi drese glasul.

— Nu vrei să intri un moment? Aş putea face o cafea...

— Te las în faţa uşii, replică Roy rece. Dacă

mătuşa ta pune întrebări, îi poţi povesti că nu ţi-a pornit maşina. Îi aruncă o privire, ochii lucindu-i ironic. Mai bine nu-i povesteşti ce s-a întîmpiat în seara asta. Altfel îşi face griji pentru cît de uşor ajunge mica Shirley în încurcătură.

Supărată, Shirley privi tăcută restul drumului prin parbriz.

— Shirl? Doreşti ceva de băut?

Shirley îşi privi absentă fratele, care şedea zîmbind lîngă ea.

— Numai apă minerală, Skip, răspunse ea. Mama şi mătuşa Viv vin imediat şi vreau să am capul limpede.

— Bine.

Pentru prima dată, în seara asta, Skip îi observă paloarea.

— Dacă vrei părerea mea, Shirl, ai avea nevoie de o înviorare. Arăţi obosită.

— Mă simt bine, răspunse ea iritată. Vreau doar să fac faţă la această cină; nu vreau să intre cu toţii în conflict ca ultima dată.

— Astăzi o să fie altfel. Sînt un star cu bani. Mama nu mai trebuie să ne poarte de grijă. Îţi aduc apă minerală de la bar. Pe curînd.

Se aflau în unul din cele mai bune restaurante

ale Bostonului. Chelnerul le-a recomandat o masă lîngă geam. Skip a ţinut să le aducă pe mama lui şi pe mătuşa Viv pe un teren neutru. La Viv acasă, în strada Railroad, cele două cumnate ar fi ajuns din nou, cum s-a întîmplat de fiecare dată, la divergenţe.

Fusese invitat şi Perry, însă a refuzat motivînd că nu are nici un minut disponibil din cauza jocurilor eliminatorii. În sinea ei, Shirley presupunea că are probleme în a-şi ascunde dragostea faţă de Carla. Săracul Perry, gîndi Shirley.

Privi prin geam Bostonul în amurg. Mama ei îi sucea capul lui Perry după toate regulile artei, fără însă a-l lăsa să se apropie prea mult. Pentru Carla, bărbaţii erau doar trepte ale scării carierei lui Skip.

Ultimele zile au fost pline de agitaţie. Părea că au trecut ani de cînd Roy a dus-o acasă după noaptea aceea îngrozitoare. Ajunsă în sfîrşit în pat, n-a putut adormi. A stat tot timpul trează şi a retrăit în minte, ca într-un coşmar, brutalitatea lui Deke.

În dimineaţa următoare, a ajuns la *Glenwood* obosită şi dărîmată după călătoria cu autobuzul şi metroul. Aici a avut surpriza de a-şi descoperi

mica maşină roşie în faţa intrării clubului. Îl recunoscu pe bărbatul de la volan, care tocmai cobora geamul lateral.

— Sper că nu ai nimic împotrivă că ţi-am condus maşina de la hotel pînă aici? Din fericire ai lăsat cheile la paznicul garajului.

Roy îi zîmbi prietenos.

Buna dispoziţie a lui Shirley scăzu sub zero. Peste toate, în dimineaţa asta plouase torenţial. Buclele blonde îi cădeau ude pe faţă, iar ea era palidă şi obosită. De ce oare, cînd se întîlnea cu Roy nu avea o ţinută care să o avantajeze.

— Bună dimineaţa, Roy, spuse ea cu greu. Sigur că n-am nimic împotrivă că ai condus maşina mea. Dar n-ar fi trebuit să te oboseşti.

— Urcă. Mergem împreună la hala de tenis.

Shirley îi dădu ascultare.

— Ai reuşit să dormi puţin? se interesă Roy şi roti cheia în contact.

— Nu, nu prea, recunoscu ea şi-şi şterse faţa udă cu o batistă.

Apropierea lui Roy o zăpăcea şi o făcea nesigură. După cîteva încercări, reuşi, în sfîrşit, să pornească motorul.

— Încîntătoare maşina asta mică, murmură el. S-a oprit doar de două ori. Frînele nu sînt nici ele cele mai bune. Nu-ţi poţi permite o maşină sigură?

Shirley uită de aspectul ei.

— Am să schimb ferodourile săptămîna viitoare, Roy. În afară de asta, maşina mea nu te priveşte. A fost drăguţ din partea ta că mi-ai adus-o la club, însă asta nu-ţi dă dreptul s-o critici.

Îi aruncă o privire furioasă.

— Să-ţi refaci machiajul la ochi, Shirley, spuse Roy zîmbind.

Opri în faţa halei lungi care adăpostea terenurile de tenis. Sub ploaia torenţială părea părăsită.

— M-ai aşteptat doar ca să mă necăjeşti şi să mă jigneşti?

Roy opri motorul şi o privi amuzat.

— Nu observi că vreau doar să te înveselesc?

Scoase cheia şi i-o flutură pe sub nas.

— Vă rog, doamnă. Raportez: am predat Rolls Royce-ul fără stricăciuni.

Shirley îi smulse cheile. Furia ei de moment nu accepta tachinările lui Roy. Şi cu ani în urmă, cînd îl însoţea pe fratele ei în turnee, Roy reuşea întotdeauna s-o scoată din sărite. Acum, cînd în sfîrşit nu mai era atît de nesigură încît să dorească să se ascundă în gaură de şarpe, îi aruncă în faţă toată amărăciunea acumulată în anii trecuţi.

— Nu mai sînt *Cenuşăreasa* care se lăsa exploatată şi alergată de toţi! continuă ea. După seara trecută, mai crezi că renumitul Roy Archer trebuie să facă doar un semn cu degetul pentru ca eu să-i cad la picioare? Indiferent de ce înţe-

legeri perverse ai cu logodnica ta, care-ţi dau multă libertate, pe mine mă poţi şterge de pe lista cuceririlor tale! Nu poţi face nimic ca să mă înveseleşti, de aceea, fii drăguţ, coboară din maşina mea şi dispari!

Shirley regretă pe loc ieşirea ei nestăpînită. Faţa lui se crispă.

— Tu nu ştii ce vorbeşti, spuse el. Ce-a fost ieri se pare că a fost prea mult pentru tine.

Ieşi şi trînti portiera.

Shirley îl urmări cum fuge spre hala de tenis. Apoi trecu pe locul conducătorului şi se întoarse la club. Îi fu ruşine de vorbele spuse. După tot ce a făcut Roy pentru ea, ar fi trebuit să-i mulţumească. Spre norocul ei nu-i observă nimeni starea mizerabilă. Perry o lăudă pentru cunoştinţele ei juridice şi-i mulţumi pentru colaborare. Din partea lui Deke Farrell îi fu înmînat un buchet uriaş de trandafiri scumpi cu o scurtă scuză scrisă pe care ea le trimise pe loc expeditorului.

Gîndurile i se învîrteau în jurul lui Roy; cum s-ar putea scuza cel mai bine pentru atacul nedrept. În următoarele patru ore l-a văzut doar de două ori, şi atunci mereu înconjurat de admiratori şi neabordabil.

Muzica a început să cînte şi Shirley se forţă să-şi ia privirea de la geam. Carla şi Vivian March veneau spre masa ei. Ambele zîmbeau puţin cam forţat. De dragul mătuşii ei, Shirley se străduí în orele următoare să menţină o conversaţie veselă şi antrenantă. Spera ca tensiunea crescîndă din cauza finalei între Roy şi Skip să le determine să uite neînţelegerile vechi. La desert erau epuizate deja toate temele neutre şi se lăsă o tăcere gînditoare care se întrerupea ici şi colo de cîte o apreciere politicoasă asupra mîncării. Skip se salvă cu un ultim coktail la bar şi o lăsă pe Shirley singură cu cele două femei.

Dispariţia lui se pare că a spulberat atmosfera liniştită. Carla se adresă fiicei ei.

— Shirley, dragă, Skip va juca în *Worth Conway*, tu ştii, la *New Hampshire Open* şi Perry vine pentru cîteva zile în vizită. Am închiriat un castel încîntător. De ce nu vii şi tu? Şi tu, Vivian... adăugă ea şi zîmbi nesigură cumnatei ei.

— Mulţumesc, mamă, dar pentru acest turneu am folosit aproape toate zilele de concediu care mi se cuvin, răspunse Shirley şi o privi atent pe mama ei.

— Trebuie să vezi castelul nostru!

Carla îşi îndrepărtă o şuviţă de păr de pe frunte.

— Este pe malul lacului, cu munţi în jur; un peisaj incredibil.

— Sună frumos, dar nu pot veni, o asigură Shirley cu voce hotărîtă.

— Vivian, nu o poţi determina pe fiica mea să asculte de mama ei?

Carla se întoarse în căutarea unui ajutor spre cumnata ei.

— Are şi ea dreptul la puţină odihnă. Dacă şeful ei nu vrea s-o lase să plece, treaba lui! De altfel nici nu are nevoie de slujba asta. Shirley nu trebuie să lucreze.

Vivian îşi alese cuvintele cu mare grijă.

— Shirley îşi urmează propria cale şi este bine aşa. Este foarte apreciată la serviciu, Carla. Poate o carieră de avocat înseamnă pentru ea mai mult decît lucrurile materiale pe care i le poţi oferi tu. Oricum, unei tinere doamne ca Shirley nu mai trebuie să-i dau sfaturi bune.

— Doar nu vrei să-mi spui că-ţi place această muncă plictisitoare de birou, Shirley!

Carla ridică glasul.

— De ce nu l-ai sfătuit juridic pe fratele tău? Gîndeşte-te încă o dată la toate posibilităţile care se deschid pentru tine prin relaţiile lui Skip!

— Am crezut că am închis definitiv acest subiect, mamă, răspunse Shirley amabilă. De ce nu-mi povesteşti odată totul despre...

Vocea Carlei sună rugătoare.

— Dar iubito, de ce eşti atît de recalcitrantă? Skip îţi poate oferi tot ce visează fetele la vîrsta

ta: călătorii, lux, posibilitatea de a face cunoştinţă cu bărbaţi din cele mai bune cercuri.

— Nu-ţi fă griji că aş putea nimeri în cercuri greşite.

Shirley îşi pierdu răbdarea.

— Crede-mă, clientela de la *Harmon & Bowles* aparţine vîrfului societăţii din Boston. Nu am nevoie de Skip pentru a fi acceptată în societatea fină care înseamnă atît de mult pentru tine.

— Carla nu-ţi contestă capacitatea de a-ţi alege singură drumul, răspunse repede mătuşa ei. Ea era doar de părere...

— Ştiu că eşti bine intenţionată Viv... Carla o întrerupse. În problema asta mai bine, stai de-o parte. Ai influenţă mare asupra lui Shirley şi nu mi se pare cinstit.

Vivian March, atît de calmă de felul ei, se simţea provocată şi Shirley **văzu** cum îi scapă situaţia de sub control. Îl căută pe fratele ei în speranţa unui ajutor.

Deodată i se opri respiraţia. Skip se afla în mijlocul unui grup de admiratori şi lîngă el stătea Roy.

Cei doi tocmai se desprindeau din cercul fanilor lor. Skip îl invită, arătînd în direcţia lui Shirley. Roy ezită o clipă apoi îşi etală zîmbetul cuceritor şi îl conduse pe fratele ei la masă.

— Priviţi pe cine am salvat din mijlocul fanilor la bar!

Skip părea să se bucure de ocazia nesperată de a putea linişti atmosfera încărcată.

— Roy, pe mama şi pe sora mea, Shirley, le cunoşti deja... iar aceasta este mătuşa mea, Vivian March.

Shirley se străduí să arate o faţă care nu spune nimic şi îl salută pe Roy. Surprinsă, constată cum mătuşa ei practică, de neînvins, roşi ca o şcolăriţă, cînd Roy îi strînse mîna.

— De ce nu ne ţineţi puţin companie, Roy?

Carla îl invită cu un gest larg, să se aşeze la masa lor. Skip îi făcuse deja semn chelnerului, apoi îşi dedică atenţia Carlei.

În curînd, toţi erau prinşi într-o conversaţie animată şi divergenţele dintre doamne au fost deocamdată date uitării.

Din nou Roy m-a salvat dintr-o situaţie neplăcută, constată Shirley şi se simţi obligată faţă de el.

Toţi din jur îl fixară pe renumitul jucător de tenis. Roy, în costumul lui deschis, era mai frumos ca oricînd. Părul negru îi era într-un contrast izbitor cu părul blond al lui Skip — o aventură sălbatică alături de un băiat drăguţ.

Cîte fete mă invidiază în seara asta pentru locul meu, se gîndi Shirley. Cu siguranţă, nici una n-ar bănui cît de neplăcut mă simt în acest moment, adăugă ea amar.

În sfîrşit, Skip trebui să plece la întîlnirea cu o stewardesă orientală pe care a cunoscut-o prin intermediul altui jucător. Tensiunea între Carla şi Vivian a scăzut, iar Vivian primi oferta cumnatei ei de a o duce acasă. Shirley se ridică pentru a urma micul grup spre ieşire.

— Unde este Joleen în seara asta? se interesă Carla cînd toţi erau strînşi la un loc aşteptînd liftul.

— Pentru cîteva zile este plecată cu trupa ei. Sezonul de fotbal începe peste două luni. Fetele au întîlnire cu coregraful pentru a face repetiţii.

— Vine la finală mîine seară?

— Da, cu tatăl meu. Starea lui de sănătate s-a îmbunătăţit şi medicul i-a permis zborul pînă la Boston.

Shirley urmări butoanele luminoase care vesteau apropierea liftului. Poate nu va mai avea ocazia să se scuze în faţa lui Roy.

— Ai ceva în program pentru seara asta, Roy? întrebă ea curajoasă.

Dacă întrebarea îl surprinse, nu se trăda prin nimic.

— Nu, răspunse el şi o privi întrebător.

— Voiam să mă plimb puţin prin *Piaţa Faneull Hall*... Ai chef să mă însoţeşti? Nu este departe... şi este cea mai mare atracţie turistică a Boston-ului.

Părea că au trecut secunde nesfîrşite înainte ca Roy să răspundă.

— Cu plăcere.

Carla o privi surprinsă pe Shirley, dar sosirea liftului opri orice comentariu.

În faţa restaurantului, Carla şi Vivian îşi luară rămas bun, iar Shirley se trezi deodată singură cu Roy pe Atlantic Avenue. El o privi întrebător.

— Te întrebi, cu siguranţă, de ce te-am rugat,să mergi cu mine.

Shirley ciupi nervoasă rochia ei albastră din bumbac moale.

— Trebuie să vorbesc neapărat cu tine, între patru ochi — vreau să-mi cer scuze pentru ceea ce ţi-am spus duminică dimineaţa în maşină.

Roy dădu tăcut din cap şi-şi încrucişă mîinile pe piept. După cum se aşteptase Shirley, nu-i uşură situaţia.

— A fost... de neiertat... Dar în ultimele săptămîni am avut multe probleme personale... Mă crezi, dacă te asigur că de fapt simt altfel? Nu s-a putut spune niciodată despre mine că aş fi...

— O ticăloasă? propuse Roy.

— De ce nu?

Shirley îi evită privirea şi-şi fixă vîrfurile picioarelor. Deodată îi simţi mîinile calde pe umeri. Cînd ridică privirea, el zîmbi.

— Am făcut faţă şi la alte calibre, spuse calm şi ridică din umeri.

— Problema este uitată, O.K.?

Shirley se simţi uşurată, cînd o trase spre el.

— În seara asta m-ai scos din nou din încurcătură, explică ea. Mama şi tanti Viv erau iarăşi

gata să se ia la ceartă... cînd Skip te-a invitat la masa noastră. Ne-ai salvat seara.

— Se pare că într-adevăr ai nevoie de un înger păzitor.

Îi făcu semn cu ochiul.

— De altfel vreau şi eu să-mi cer scuze. Cred că la petrecerea de deschidere nu m-am purtat chiar corect cu tine. Dar am considerat reacţia ta dură cam exagerată.

Ezită înainte de a continua.

— Este posibil ca tu să nu fii sigură pe tine? După reacţia ta, m-am întrebat dacă în sinea ta te mai îndoieşti de tine.

— Poate.

Shirley zîmbi cam forţat.

— Am avut cîteva experienţe mai puţin plăcute. Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi povestesc... Dar atunci, în seara aceea... cînd am fugit de la turneu... ştiu, este o prostie... m-am ciocnit de tine şi de blondina ta afară, în faţa stadionului din Long Island. Eram imposibil îmbrăcată şi am sperat să ajung la rulotă neobservată. Dar deodată ai apărut tu... şi cînd te-am salutat m-ai dat pur şi simplu de-o parte. Fata a început să chicotească iar tu i-ai şoptit ceva...

Shirley trase adînc aer.

— Dar tu, probabil, nu-ţi aduci aminte de astfel de lucruri neînsemnate.

— N-ai dreptate. Îmi aduc aminte foarte bine. În seara aceea am rupt legătura cu Petra Crandell. Am observat cît de încurcată erai şi voiam doar să te ajut şi am dat împresia că nici nu te-am văzut. Petra s-a amuzat într-adevăr de felul cum arătai — din cauza asta am avut un schimb de cuvinte — şi asta a însemnat sfîrşitul legăturii noastre. Te asigur, n-a fost o pierdere mare pentru mine.

Shirley scutură încet capul. În lumina străzii ochii ei sclipiră întunecat.

— Îmi pare rău de tine şi prietena ta. Că v-aţi certat din cauza mea... Arătam atunci chiar atît de îngrozitor?

— Îngrozitor, răspunse Roy rîzînd. Dar din răţuşca urîtă a crescut o lebădă mîndră.

Shirley suspină.

— Oh, Roy, sînt atît de bucuroasă că mi-ai primit scuzele. Nu puteam suporta ideea că după turneu ai să pleci şi vei rămîne cu o amintire neplăcută despre mine. Ce noroc că ne-am întîlnit întîmplător!

— Da, noroc că ne-am întîlnit şi acum hai să plecăm.

Roy o prinse camaradereşte de după talie.

— Clădirile din spate fac parte din piaţă? Aceste case roşii în stil colonial?

— Da, dar am căutat doar un motiv să rămîn singură cu tine. Nu trebuie să te simţi obligat...

— Acolo, în spate, se pare că se întîmplă ceva..., o întrerupse Roy. Ce se poate vedea de fapt aici?

— Păi...depozite din secolul optsprezece transformate în magazine şi restaurante. În vechea piaţă Quincy este reprezentată fiecare artă şi se pot cumpăra cadouri deosebite. Piaţa în sine este foarte originală!

— Atunci, trebuie să o văd. O să ne permitem un al doilea desert şi ceva de băut, O.K.?

Roy îi zîmbi şi cînd Shirley îi privi ochii întunecaţi uită toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să rămînă singură cu el.

— Bine. Să uităm neînţelegerile!

Ceasul turnului istoric din *Faneuil Hall* bătu ora nouă.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare Shirley se concentră din nou asupra adunării valorilor biletelor vîndute. Absentă, apăsa mereu greşit butoanele calculatorului.

— Bună dimineaţa, Shirley.

Perry Michels intră cu ziarul sub braţ şi luă loc lîngă ea la birou. Neprimind nici un răspuns, se revoltă şi repetă salutul.

— Bună dimineaţa... în sfîrşit am reuşit.

Mulţumită trecu suma pe un formular.

— Nu prea eşti vorbăreaţă astăzi, constată Perry în trecere.

— Oh, Perry, în dimineaţa asta pur şi simplu nu mi-am intrat în ritm, răspunse Shirley veselă şi luă un alt formular pentru a-l completa.

— Ai ajuns tîrziu acasă aseară?

Shirley ridică scurt capul.

— Era puţin după miezul nopţii. De ce întrebi?

Abia acum observă că purta aceleaşi haine ca ieri şi că avea cearcăne sub ochi.

— De ce arăţi de parcă ai fi dormit groaznic de puţin?

— Da, răspunse Perry. Şi eu am fost toată noaptea la birou. Într-adevăr nici un membru al administraţiei n-a părăsit biroul. Am primit un telefon de la avocatul lui Roy Archer. Ne-a avertizat că dragul lui client se va retrage dacă înaintea începerii meciului din seara aceasta nu primeşte un avans de cincizeci de procente.

— Dar asta scrie şi în contractul lui Roy. De ce te-a surprins? Vînzarea biletelor a mers bine...

— Draga mea fetiţă, Archer a făcut o înţelegere verbală cu mine acum şase luni, în urma căreia trebuia să şterg clauza din contractul lui pentru ca turneul să aibă o bază financiară sănătoasă. Fără acest lucru nu obţinem credite. Am făcut o înţelegere ca între domni — şi Archer şi-a luat cuvîntul înapoi. A trebuit să convoc o şedinţă la unsprezece seara şi să recunosc în faţa tuturor că steaua turneului m-a considerat pe mine, organizatorul, un prost.

— Cu siguranţă... a fost îngrozitor pentru tine,

răspunse Shirley şi se întoarse. Eu l-am văzut pe Roy abia aseară, dar nu mi-a povestit nimic despre asta...

— Acest om nu este pentru tine! îi scăpă lui Perry.

— Ce vrei să spui cu asta? Eu...

— Îmi poţi explica asta?

Perry îi aruncă ziarul pe birou. Nervoasă, Shirley dădu paginile. Deodată se albi. Pe pagina unuia din cele mai mari cotidiane ale Bostonului era o poză cu ea şi Roy — se sărutau cu pasiune. *Cine este tînăra doamnă, căreia Roy Archer îi dă lecţii de pasiune în piaţa Faneuil-Hall?* — scria cu litere mari dedesubt. La sfîrşitul coloanei Shirley găsi răspunsul — *Aţi ghicit, dragă cititori. Este Shirley March, sora favoritului nostru.*

— Dar n-am văzut nici un reporter! spuse Shirley. Crede-mă, Perry, era ceva complet nevinovat! Roy a aruncat cu inele şi a cîştigat un urs panda uriaş. Cînd mi l-a dăruit, l-am sărutat. Ce-i cu asta? întrebă ea cu voce slabă.

În mare, povestea ei corespundea adevărului. Numai că Shirley i-a dat lui Roy sărutul pe care fotograful atent l-a imortalizat cu aparatul lui. În umbra unui tufiş în parcul Waterfront. Nu, despre boicotul planificat nu a discutat cu Roy. Această temă a ocolit-o cu grijă pentru a nu risipi vraja dintre ei.

— Pun pariu că Archer n-a discutat cu tine nici

despre faptul că este ca şi căsătorit. Perry o privi provocator.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Perry, ştiu că o să fie căsătorit, nu exista nici un motiv de a discuta despre boicot sau despre Joleen! replică Shirley. Eşti ca mama mea, Perry! Îmi pare rău că Roy te lasă în drum, dar asta nu are nici o legătură cu mine. Şi nu văd nici un motiv pentru care să mă declar solidară cu una din părţi numai pentru că voi doi nu cădeţi de acord în privinţa contractului. Dar nu este problema mea.

— Deci te-a cucerit, constată Perry cu o mină supărată. Cu cîteva zile în urmă ai năvălit în acest birou şi erai nerăbdătoare să mă ajuţi să ies din această neînţelegere cu Archer. Dar a trebuit să-şi etaleze doar zîmbetul irezistibil şi ai şi trecut de partea lui. Eşti tot mica fată naivă de acum cinci ani, Shirley. Nu te-ai schimbat deloc!

O vreme, domni tăcerea şi Shirley fu aceea care o rupse.

— N-ai dreptate, Perry, m-am schimbat.

Se sculă şi puse o mînă pe braţul lui.

— Tu ai fost întotdeauna ca un tată pentru mine şi cînd am auzit de boicot a trebuit pur şi simplu să te ajut. Mai ales pentru că Roy Archer a fost cauza acestor probleme. Atunci cînd călătoream împreună, m-am îndrăgostit de el. Şi nu am uitat niciodată cu cîtă aroganţă m-a tratat.

— Da, aşa a făcut! Şi nu numai cu tine! Perry

oftă.

— Aş vrea să-ţi explic totul, Perry. Dar n-ai voie să destăinui ceva mamei mele.

Cînd Perry dădu din cap că a înţeles, Shirley îi povesti de petrecerea din apartamentul lui Roy, de încercarea lui Deke de a o viola şi de ajutorul lui Roy. Îi povesti şi cum l-a supărat pe Roy cu vorbele ei nedrepte.

— Aseară am avut în sfîrşit ocazia să-mi cer scuze, spuse în încheiere.

Perry dădu bănuitor din cap şi arătă spre poză.

— Deci a trebuit să-ţi ceri scuze.

Trase adînc aer în piept.

— Povestea cu Deke Farrell a fost poate singura faptă bună pe care acest Archer a făcut-o vreodată...

— Ah, Perry... nu fi atît de amărît. Ai discutat cu Roy despre problemele noastre?

Perry se strîmbă.

— Aseară n-am putut da de el, dar am să încerc astăzi din nou.

Se întoarse spre uşă.

— Această poză cu siguranţă ne va aduce multe neplăceri, Shirley.

Telefonul începu să sune.

— Clubul de tenis *Glenwood*, se prezentă Shirley automat. Da, sînt Shirley March... De partea cui am să fiu mîine? Bineînţeles că de partea fratelui meu...

Vocea ei deveni tăioasă.

— Nu, Roy Archer este doar un vechi prieten de-al meu... Îmi pare rău, aştept un telefon.

Oftînd puse receptorul în furcă, dar numai pentru a-l ridica în clipa următoare.

— Da, eu sînt... Poza asta provoacă impresii greşite. Ştiu că Roy Archer este logodit şi mă bucur pentru el. Asta nu mă priveşte.

Furioasă trînti receptorul în furcă.

Aşa a fost toată dimineaţa. Faptul că top-starul a sărutat-o pe soră rivalului său era o formă de scandal bine venită. Fiecare voia să-şi asigure un interviu în exclusivitate.

Cu ochii în lacrimi Shirley se întreba de ce nu sună Roy. Poate nu ştia nimic de poza aceea nenorocită, dar avea dreptul să afle de existenţa ei. Trebuia neapărat să-l găsească. Formă în sfîrşit numărul de telefon al halei de antrenament. Roy probabil va lucra toată ziua cu antrenorul lui.

După o veşnicie, la celălalt capăt al liniei se auzi o voce adîncă.

— Archer.

— Roy? Scuză-mă, aici Shirley. Ai citit azi dimineaţă articolul din *Eye*? Reporterii probabil nu au reuşit să te găsească, dar trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

Vocea lui Roy suna amuzată.

— N-am citit ziarul însă Paul mi-a povestit de poză. Precis că a stîrnit valuri, nu?

Shirley spuse nervoasă.

— Întreaga dimineaţă am răspuns la telefon. Trebuie să recunosc, pentru un bărbat care vrea să se căsătorească în curînd, îţi faci foarte puţine griji! Aceşti reporteri ne-au înţeles complet greşit. Dintr-un mic sărut fac o problemă uriaşă. Marea dragoste sau... Oh, sînt atît de furioasă!

— Îmi pare rău, Shirley.

Roy deveni deodată serios.

— Nu este cinstit să fii confruntată cu o publicitate de acest gen. Am să-i cer agentului meu de presă să dezamorseze cumva problema.

Şovăi o clipă.

— Dar să cădem de acord asupra comunicatului, pentru ca afirmaţiile noastre să coincidă. Trebuie să mă întorc pe teren. Unde te pot întîlni?

— În sala de antrenament este o cameră de odihnă.

— Ştiu. Într-o jumătate de oră?

— Bine, pe curînd şi...

El închisese. Gînditoare, Shirley lăsă receptorul să cadă.

Roy lua totul ca pe o glumă proastă; numai dragul ei îşi făcea probleme. Părea să-i fie indiferent ce consecinţe avea această poză asupra relaţiei lui cu Joleen. Shirley însă nu mai stătu să se gîndească de ce era aşa indiferent. Din nou sună telefonul. De data aceasta era Ted Meehan.

— Oh, *hello* Ted... Da, îmi merge bine, Ted, dar

este agitaţie aici, asta este tot. Mîine totul va fi de domeniul trecutului. Mă inviţi la cină... Miercurea următoare? Cu plăcere. Pa Ted...

Cu siguranţă Ted n-a citit ziarul. Oare ar mai fi făcut invitaţia? Shirley îşi notă data în agendă, apoi încercă să se concentreze asupra hîrtiilor pînă la ora întîlnirii cu Roy.

Shirley alerga pe coridoarele lungi ale halei de antrenament. Îngrijorată aruncă o privire la ceas. Trecuseră deja zece minute de la ora stabilită. Pentru a evita reporterii a ocolit întregul complex de clădiri şi a întîrziat. Trecu de ultimul colţ şi se opri. Uşa de la camera de odihnă era deschisă. O doamnă tînără, înaltă, tocmai ieşea pe uşă. Cu toate că nu era îmbrăcată ca la petrecere, Shirley o recunoscu pe Joleen. Fugea în direcţie opusă. Shirley îşi continuă drumul cu inima bătînd.

Joleen închisese uşa în urma ei. Shirley bătu timid. Neprimind nici un răspuns, deschise uşa şi privi în cameră. Roy stătea la fereastră. Era întors cu spatele şi punea receptorul în furcă. Shirley intră.

— Roy?

El se întoarse încet şi-i zîmbi. Din nou simţi cum sub privirea lui o cuprinde o dorinţă de ne-

stăvilit de a-i mîngîia buzele, de a-i simţi trupul fierbinte lipit de al ei. Ca întotdeauna îi era greu în prezenţa lui să aibă capul limpede.

Roy purta un costum alb de tenis; părul des, castaniu îi cădea pe frunte. Cu toate că zîmbea, părea încordat.

— Acesta este agentul meu de presă, explică el şi arătă telefonul. Aşteaptă luarea mea de poziţie, adică a noastră. Hai, ia loc. Ia să vedem cum ieşim din încurcătură.

Shirley îşi aranjă tricoul galben, care din cauza fugii îi ieşise pe jumătate din blugi. Apoi se aşeză lîngă Roy pe canapeaua din piele albă.

— Înţelegi acum cît de serioasă este întreaga problemă, Roy? Tocmai am văzut-o pe logodnica ta ieşind. Cred că nu m-a observat.

El dădu din umeri.

— Joleen şi cu mine am căzut de comun acord să ne acordăm reciproc anumite libertăţi. N-ar fi fost nici o problemă dacă te-ar fi văzut. Nu trebuie să ai impresia că este vorba de un complot în discuţia noastră.

— Nu m-am gîndit la aşa ceva. Dar îmi vine greu să cred că Joleen...

Cu o privire laterală aruncată pe furiş a înregistrat că Roy a alunecat mai aproape de ea şi amuţi. Fără a putea să facă ceva, deodată îi fu cald. La naiba! Îi simţea căldura şi mirosul trupului...A înnebunit!

— Nu-ţi poţi imagina că Joleen vrea să se căsătorească cu mine pentru că îi pot oferi o anumită siguranţă financiară şi statutul de soţie a lui Roy Archer? întrebă el provocator.

— Dar trebuie să te alegi şi tu cu ceva, replică ea.

O prinse de umeri şi o întoarse spre el în aşa fel încît să-i poată privi faţa.

— Cît de bine mă poţi aprecia, micuţă Shirley. Am să-ţi spun adevărul. Ce este între ea şi mine nu este marea iubire. Oare există aşa ceva? Nici nu ştiu. Joleen vrea să se mărite cu mine pentru că o găsesc frumoasă şi amuzantă; este o femeie care-şi urmăreşte interesele proprii, nu stă în calea mea şi la timpul potrivit îmi va dărui un copil.

— Roy, te rog... Shirley se întoarse.

— Eşti şocată? îi dădu drumul şi îşi întinse picioarele.

Cu mîinile încrucişate după cap se lăsă pe spate şi îi observă amuzat faţa.

— Da, sigur, dar nu ştiu exact de ce. Ce-ar trebui să aştept de la un bărbat care face aşa uşor cuceriri... Chiar şi eu...

Shirley tăcu furioasă. Ce tot vorbea? Respiră adînc şi se forţă să privească în ochii lui.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, Roy şi...

El zîmbi, pierdut în gînduri, îi luă mîna şi-şi plimbă uşor degetul peste ea.

Îşi trase brusc mîna. El se crispă şi pentru o secundă închise ochii. Se ridică şi luă de pe masă o agendă mică, îmbrăcată în piele.

— Uite, aici este luarea mea de poziţie pentru presă. Sper că este suficient de impersonală.

Nota scurtă suna într-adevăr impersonal.

După ce Shirley a citit şi şi-a murmurat acordul, Roy îi mai telefonă o dată agentului său de presă. După ce a încheiat convorbirea, Shirley se ridică, pentru a părăsi încăperea. Pe moment îi era imposibil să discute cu Roy despre boicot. La uşă se mai întoarse o dată.

— Mult noroc, în seara asta, Roy.

Ochii lui sclipiră scurt. Un zîmbet uşor, întunecat îi apăru pe buze.

— Vom vedea, răspunse el.

Apoi se apropie de ea şi o luă în braţe înainte ca ea să se poată apăra.

Cînd Shirley îi simţi buzele pe gură, uită de toate. Roy se transformă iarăşi în iubitul plin de pasiune care a sărutat-o în seara trecută. Deodată avu în minte prima lui îmbrăţişre din grădina clubului. Era pierdută.

Shirley îşi înlănţui braţele în jurul gîtului lui Roy. Fără a şti ce face, îi mîngîie cu gingăşie gîtul. Buzele lui Roy alunecară fierbinţi şi flămînde peste pielea gîtului ei. Un ultim rest al minţii o preveni pe Shirley că nu trebuie să permită ceea ce se întîmpla, dar niciodată pînă acum nu a simţit o dorinţă atît de intensă. Poate n-o să mai

simtă niciodată ceva asemănător, dar i-ar rămîne cel puţin amintirea. La dracu cu raţiunea.

Oftă încet şi-şi lăsă capul pe spate. Roy părea să-şi piardă controlul. Săruturile lui deveniră sălbatice şi provocatoare, iar mîinile lui se prinseră dureros de sînii ei. O privea pierdut în ochi şi-i lipi corpul de al său. Shirley îi simţi excitarea şi, inconştient aproape, îşi potrivi trupul după al lui, mişcîndu-se înnebunitor. Roy fu cuprins de un tremur violent şi-şi înnăbuşi un geamăt de plăcere. Deodată însă nu-i mai simţi mîinile şi buzele.

— Nu... se rugă Shirley cînd îl văzu îndepărtîndu-se. Sărută-mă, te rog...

Îşi înlănţui mai tare braţele în jurul gîtului lui Roy. Deodată îi fu frică de vremea cînd singurul lucru care i-ar fi legat ar fi faptul că el ar fi steaua tenisului iar ea sora celui mai puternic rival. De ce nu era posibil să oprească timpul în loc? Plină de dor, se lipi de el şi îşi puse obrazul pe pieptul lui.

Văzînd că Roy nu face nici o tentativă de a o lua din nou în braţe se desprinse timidă de el. Se simţea nenorocită şi deveni furioasă; furioasă pe Roy şi mai ales pe ea însăşi.

— Te cunosc, Roy, explică ea cu voce răguşită.

Spre norocul ei reuşi să-şi oprească lacrimile.

— Pe tine te interesează doar cuceririle rapide. În momentul în care o femeie te doreşte, te eschivezi. Cel mai bine îţi este singur, te poţi simţi

întotdeauna învingător, fără a răspunde vreodată unei provocări reale.

Roy ridică amuzat sprîncenele.

— Niciodată în viaţa mea n-am fugit de provocări.

— Ce fel de provocări erau acelea? replică Shirley agitată. Tenis. Sex. La asta te pricepi, cu astea te descurci! Dar ai încercat vreodată să înţelegi pe cineva? Să iei în calcul îngrădiri de dragul unei relaţii? La tine valoare au doar banii, succesul şi faima!

— Te crezi psihanalistul meu?! răspunse el involuntar. Sînt un cîştigător! Şi îmi place să fiu!

Shirley îl privi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Atunci, mult noroc, şopti ea. Şi rămîi cu bine.

Cînd se întoarse rapid pentru a deschide uşa, el o ajunse din cîţiva paşi şi o prinse de braţ.

— În seara asta să fii de partea fratelui tău? îl auzi întrebînd.

Shirley îşi trase braţul.

— Cum? Credeai că va fi altfel?şuieră ea şi fugi afară.

Nu-şi mai putea reţine lacrimile. În spatele ei uşa se închise încet.

Ultima observaţie a lui Roy o lovi adînc pe Shirley. Cum s-a putut gîndi că i-ar putea dori victoria asupra fratelui ei. Nimic nu-mi este mai străin, încercă ea să se convingă, în timp ce-şi ştergea lacrimile în lumina soarelui. Apoi fugi spre terenurile de tenis. La loja presei se opri şi privi terenul pe care urma să se desfăşoare finala. În afară de cîţiva angajaţi în uniformă ai clubului, care trasau linii albe, proaspete pe iarba tunsă şi cîţiva tehnicieni care pregăteau transmisia radio şi televizată, nimic nu atrăgea atenţia asupra marelui eveniment al tenisului internaţional.

Shirley se aşeză pe un scaun pliant. Mătuşii ei Viv îi spusese aceeaşi poveste despre poza compromiţătoare ca şi lui Perry. Vivian s-a supărat din cauza publicităţii nedorite şi a telefoanelor date de oamenii presei; nu însă din cauza faptului că nepoata ei a fost fotografiată în braţele campionului. Shirley n-a auzit nimic de Carla, dar este tipic pentru ea. Ca întotdeauna Skip îi solicita întreaga energie psihică şi fizică. În momentul acesta supraveghea probabil antrenamentul fiului ei. Cînd totul o să fie trecut, îşi va propune să-i acorde mai mult timp fiicei ei şi va uita din nou. Aşa a fost întotdeauna.

Shirley îşi dori să fie în biroul ei.

Perry a reuşit să ţină încă secretă în faţa presei ameninţarea lui Roy că va boicota turneul. Shirley se întrebă dacă între timp comitetul a stat

de vorbă cu Roy. Cînd dădu colţul grădinii de trandafiri, un domn tînăr, zvelt îi tăie calea.

— Shirley March?se interesă el emoţionat.

— Da, dar... încă un reporter care vrea să afle ceva despre Roy!

— Sînt Tony O'Brian de la *Herald*. Ce-i cu zvonurile că Roy Archer vrea să boicoteze meciul?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, îl întrerupse ea scurt şi plecă repede.

Îngrozitor, cu toată strădania ei povestea a transpirat!

În următoarele ore Shirley nu reuşi să plece de la telefon. A confirmat ameninţarea cu boicotul, dar refuză să intre în amănunte. Perry trata între timp cu avocatul lui Roy, care sosise dimineaţa din Miami.

La şapte şi un sfert, Shirley era în căutarea unui membru al comitetului şi reuşi cu greu să-şi croiască drum prin mulţimea fanilor aflaţi în faţa intrării la tribune. Cu un sentiment de uşurare, constată că situaţia încordată şi zvonurile despre ameninţarea cu boicotul n-au oprit venirea spectatorilor în număr foarte mare. În caz că meciul s-ar fi anulat în ultimul moment, catastrofa ar fi fost şi mai mare. Situaţia încă nu era clarificată şi tensiunea creştea cu fiecare minut.

Shirley îl descoperi pe bărbatul mai în vîrstă pe care-l căuta, lîngă cabină şi-i transmise mesajul urgent al lui Perry. Deodată o zări pe mama

ei. Tocmai intra pe uşa clădirii albe, în care jucătorii aşteptau nerăbdători. Reuşi să arunce o privire asupra lui Roy şi Skip. Ca două animale sălbatice închise se plimbau în sus şi în jos.

Shirley îşi aduse aminte cum a început totul la Skip. Cu o rachetă ruptă, găsită de el, a făcut primele încercări în tenis. Mama lui i-a cumpărat o rachetă nouă şi, în curînd, au apărut zilele însorite în care Shirley şi fratele ei jucau la concursurile şcolare. Au fost vremuri fericite. Dar entuziasmul s-a transformat în hotărîre fermă; ambiţioasa lor mamă şi-a sacrificat propriile vise pentru succesul lui. La dracu' cu Roy! De dragul vremurilor trecute va ţine cu fratele ei în seara asta!

Cabina era arhiplină de lume care voia să ureze jucătorilor mult noroc. Shirley îşi îmbrăţişă fratele. Prinse o privire de la mama ei. Îi semnalizează clar — aşteaptă numai să-mi ajungi în mînă. Îl privi pe fratele ei.

— Ştii de ce Roy nu s-a ţinut de cuvînt în faţa lui Perry?

Skip bău însetat un lichid cu vitamine şi gust de portocale.

— Da, pentru că înţelegerea a fost făcută a-

cum cîteva luni, — înainte ca Roy să fie ales preşedinte al Uniunii Jucătorilor. Nici un membru al acestei uniuni nu are voie să facă înţelegeri particulare — de aceea Roy a luat hotărîrea de a face singurul lucru corect — să retragă clauza din contract.

— Să facă singurul lucru corect!

Shirley dădu revoltată din cap. Aşa a prezentat Archer problema.

— Ai pomenit numele meu, March?

Fratele şi sora se întoarseră. În spatele lor stătea Roy, în uşa cabinei alăturate. Ochii lui Skip sclipiră. Camaraderia din ultimele zile a fost uitată. Oamenii din jur amuţiră.

— Îmi este foarte greu să fiu prietenos cu tine, spuse el. Joci sau nu joci?

Roy zîmbi batjocoritor.

— Mai ai puţină răbdare. În cîteva minute se va lămuri.

Arătă cu capul spre telefon.

— Cînd va suna telefonul, am să stiu dacă avocatul meu m-a reprezentat cu succes şi a modificat timpul de desfăşurare al turneului următor. Dacă nu...

Ridică din umeri şi continuă.

— Îmi pare rău că au apărut probleme, dar încearcă, te rog, să-mi înţelegi motivele. Acţionez numai în interesul majorităţii jucătorilor de tenis.

— De cînd eşti tu prietenul oamenilor? întrebă Skip dispreţuitor.

Roy îl ignoră. Privirea lui trecu peste statura zveltă a lui Shirley.

— *Hello*, baby. Cum te simţi aşa, între fronturi?

Shirley se înroşi.

— Trebuie doar să ştii de partea cui eşti.

— Şi tu de partea cui eşti?

Roy zîmbi provocator.

— Nu ştii?

Vizibil încurcat Skip privi de la unul la altul. Roy realiză deodată că nu avea habar de poză şi de toată agitaţia stîrnită de ea. Carla l-a protejat de toate influenţele nefavorabile. Nimic nu trebuia să influenţeze concentrarea.

Shirley îşi sărută fratele pe obraz şi fugi afară. Roy şi-a făcut o plăcere din a o da de gol pe Shirley şi a aţîţa din nou zvonul! A anulat explicaţia formulată cu atîta grijă despre poza din ziar şi a lăsat loc speculaţiilor despre afacere. Luptători egoişi, a căror singur interes constă în aceea de a-şi elimina adversarul şi a-şi încasa premiul! Mai bine ar pleca acasă. Numai de dragul lui Perry voia să asiste la meci.

Absentă, îşi croi drum spre loja rezervată spectatorilor. Mătuşa ei era deja acolo şi sorbea dintr-o băutură răcoritoare.

Era deja trecut de ora opt şi mulţimea deveni nerăbdătoare. O grupă mică, mereu crescîndă, de fani striga: *Archer afară, Archer afară!*

Shirley se temea de ce-i mai rău. Ce se va

întîmpla cu cariera lui Perry dacă Roy refuză să joace? A făcut o mare încrucătură din care va ieşi singur învingător. Perry a avut dreptate — s-a lăsat sedusă de şarmul lui. Gingăşia lui rutinată a zăpăcit-o şi i-a diminuat capacitatea de apreciere, căci era gata să creadă că acest bărbat avea şi părţi bune.

Mulţumea seoase un strigăt puternic şi Shirley reveni la realitate. Îl văzu pe Roy pe margine ridicînd, în semn de salut, racheta. În acelaşi moment apăru şi fratele ei pe partea opusă.

Deci meciul se va juca. Strigătele spectatorilor deveniră asurzitoare.

— Bine că s-a lămurit totul.

Agitată, mătuşa Viv o trăgea pe Shirley de braţ.

Şi Shirley se simtea uşurată. În difuzoare se auzi rugămintea de a face linişte. Perry şi Carla îşi ocupară locurile în lojă. Cu o înclinare a capului le salutară scurt pe Shirley şi Vivian. În teren adversarii şi-au ocupat locurile şi meciul începu de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic neobişnuit.

Primul set s-a dovedit o luptă în doi inegală. Ca întotdeauna, Skip juca la început repede şi plin de energie; cîştigă într-o jumătate de oră.

Roy nu arăta a fi impresionat însă, în setul doi avea să fie mai rău pentru el. De trei ori reuşi să cîştige Skip contra serviciului şi exact după

nouăsprezece minute era terminat şi al doilea set.

Mulţimea era stupefiată. Lupta dură, la care se aşteptau toţi nu avu loc şi Shirley nu s-a putut abţine să nu simtă simpatie pentru favoritul învins.

— Cine ar fi crezut? Carla comentă veselă. Cred că vîrsta începe să-şi spună cuvîntul la Roy.

Shirley nu-şi luă privirea de la Roy cînd acesta îşi şterse faţa cu un prosop.

— Nu-l subestima, răspunse ea.

Carla îi aruncă o privire întrebătoare apoi îi acordă din nou atenţie lui Perry. Deodată, din motive necunoscute Shirley se simţi deprimată.

Jucătorii îşi ocupară din nou locurile pe linia de fund şi al treilea set, probabil ultimul, începu.

Roy părea altul. Juca repede şi concentrat şi cîştigă al treilea set cu şapte la şase. Înainte de al patrulea set, el se întoarse spre locurile rezervate şi făcu un semn spre Joleen. Shirley se simţi încordată — nu cumva era geloasă? Lîngă Joleen şedea un bărbat slab, palid, care putea fi doar tatăl lui Roy.

În timpul celui de-al patrulea set atmosfera părea încărcată cu electricitate. Carla fuma ţigară după ţigară şi murmura rugăciuni. Perry şi mătuşa Viv nu scăpară mingea din ochi. Mişcau capul

dintr-o parte în cealaltă. Setul îl cîştigă Roy.

Setul al cincilea şi ultimul s-a dovedit a fi o întîmplare de neuitat. Între adversari avu loc o luptă care-ţi tăia respiraţia. Roy înjură de mai multe ori cu glas tare. Luptau îndîrjiţi şi Shirley nu-şi aducea aminte de vreun alt joc atît de tensionat. Era egalitate. Spectatorii se relaxară.

Shirley ştia că cei doi jucători se urau în acel moment. Tocmai dădu Skip un lob, iar mingea căzu la cîţiva milimetri de linia de fund, în terenul de joc.

— Out! strigă arbitrul de linie.

Skip ştia că mingea ajunsese în teren şi ridică braţele pentru a face semn arbitrului principal.

Fanii lui Skip scoaseră un strigăt puternic:

— Bună! Mingea a fost bună!

— Out! strigară fanii lui Roy.

Întrebător, arbitrul principal, se întoarse spre Roy.

Shirley aştepta încordată. Oare Roy se va folosi de greşeala unui arbitru de linie? Părea că se gîndeşte. Poate că Shirley se înşela — dar îi se păru că privirile lui Roy o căutau prin mulţime. Apoi în colţul gurii îi apăru un zîmbet ironic.

Deodată privirile lor se întîlniră.

Roy spuse ceva, dar cuvintele lui fură acoperite de un vacarm general.

— Vreţi să repetaţi, domnule Archer, ceru arbitrul principal.

Fără a scoate alt cuvînt Roy îşi lăsă racheta în jos şi se duse cu mîna întinsă spre învingător.

Capitolul 6

Mulţimea în delir se ridică de pe scaune. Shirley se mişcă încet. Trebuia mai întîi să analizeze în sinea ei victoria lui Skip şi hotărîrea lui Roy de a nu profita de avantajul dat de arbitrul de linie. Roy putea cere repetarea loviturii — dar nu a făcut-o! Un asemenea gest nobil nu se potrivea deloc cu egoistul fără scrupule, cum îl considera ea.

Cu un zîmbet radios, preşedintele clubului înalţă cupa de argint a învingătorului. Pe gazon era haos. Angajaţii clubului, fanii şi reporterii se înghesuiră în jurul campionului. Carla prinse

braţul lui Shirley şi amîndouă se lăsară conduse de Perry pe teren. Skip alergă imediat spre ele şi le îmbrăţişă pe rînd pe Carla, Vivian şi sora lui.

— Am reuşit, mamă! Ciupeşte-mă, cred că visez! striga el fericit.

Apoi le dădu drumul pentru a strînge mîinile lui Perry.

— Mulţumesc bătrîne.

Rîse.

— Eşti cel mai bun antrenor.

Ochii lui Perry se luminară, părea mai tînăr.

— Am încercat doar să scot ce-i mai bun din tine, Skip, spuse el.

— Nu-i adevărat, Perry, îţi datorăm atît de mult! strigă Carla. Nu uita cîţi bani ne-ai împrumutat, încurajarea ta cînd nu ştiam ce să facem... Oh, Perry!

Această izbucnire era ceva neobişnuit la mama ei şi Shirley se întoarse jenată.

Reporterii fotografiau pentru a imortaliza toate momentele.

Pe partea cealaltă a fileului s-a strîns un mic grup în jurul lui Roy, care tocmai primea un plic albastru cu un cec care conţinea premiul învinsului. Tatăl lui, antrenorul şi Joleen se aflau lîngă el.

Un fotograf de la una din cele mai mari reviste naţionale se urcă în scaunul arbitrului principal.

— Ei, Skip, nu vrei să stai încă o dată cu Archer lîngă fileu? Am nevoie de nişte poze bune! strigă

el.

— De ce nu?

Skip alergă vesel spre mijlocul terenului şi îl aşteptă pe Roy.

Roy se îndreptă zîmbind către rivalul său. Deodată însă îşi puse mîna la frunte, se clătină şi căzu la pămînt.

Mulţimea amuţi speriată. Apoi toţi se înghesuiră spre Roy, care zăcea pe teren fără a face vreo mişcare.

Perry, fără să-şi piardă firea, luă microfonul preşedintelui clubului şi chemă medicul. În timp ce încerca să-şi croiască drum prin mulţime Shirley simţi că picioarele nu o mai ţin.

— Roy, iubitule, te rog, ţie nu ţi se poate întîmpla nimic, şopti ea încet.

Nu reuşi să se apropie de el. Prea mulţi oameni se înghesuiau în jurul lui. Îi putea vedea doar faţa, albă ca varul, cu cearcăne sub ochi. Lacrimile îi curgeau pe obraji, în timp ce încerca disperată să ajungă la el.

Sanitarii sosiră în fugă cu targa şi-l aşezară pe Roy pe ea. Medicul ajunsese şi el, puse stetoscopul pe pieptul lui şi controlă atent bătăile inimii. Bliţurile se aprindeau mereu. Vivian se afla lîngă Shirley.

— Doamne, acest tînăr drăguţ...

Dădu neîncrezătoare din cap.

— Arăta atît de plin de viaţă... Ce are oare?

— Este cineva aici cu numele Shirley?

Shirley privi întrebătoare în jur.

— Da, Shirley..., spuse mătuşa ei.

— Bărbatul acela bătrîn te cheamă...

Shirley se întoarse. Bărbatul bătrîn, slab, care-şi croia drum spre ea, semăna puţin cu Roy.

— Sînteţi tatăl lui Roy? întrebă ea.

El dădu din cap.

— Roy... a întrebat de Shirley!

Bătrînul tremura tare.

— Dumneavoastră sînteţi?

— Da, dar trebuie să fie o confuzie...

— Vă rog, veniţi cu mine...

Shirley acceptă şi-l urmă pe domnul Archer. Angajaţii îngrijoraţi ai clubului le croiră drum prin mulţime spre Roy. Sughiţînd, Joleen încerca să ajungă şi ea.

— Vreau la logodnicul meu! striga ea. Nu mă poate nimeni despărţi de el! Are nevoie de mine!

Se lăsă în genunchi şi-i luă mîna. Shirley şi tatăl lui erau în sfîrşit la el.

— Roy, iubitule, eu sînt, Joleen. Spune ceva!

— Vă rog, daţi-vă la o parte doamnă, porunci medicul iritat. Încă nu am terminat consultaţia.

Joleen îl ignoră.

— Roy, dragul meu, spune ceva, repetă ea.

Pleoapele lui Roy se deschiseră şi buzele lui spuneau un cuvînt. Shirley simţi că locul ei nu era acolo. În îngrijorarea lui, domnul Archer l-a înţeles, cu siguranţă, greşit pe fiul lui. Cînd însă îi văzu implorarea din ochi, se aplecă deasupra lui

Roy.

— Ce cauţi aici? o repezi Joleen.

Mîna lui Roy se strînse încet pe braţul lui Joleen. Pe buzele lui apăru un zîmbet fugitiv.

— Shirl... Shirley? şopti el.

— Nu, iubitule, eu sînt, Joleen!

Pe faţa ei se citea disperarea. Ce-i cu el...

Aruncă o privire spre Shirley şi ridică sprîncenele. Prezenţa ei îl tulbură vizibil.

— Poate aveţi dreptate.

Inima lui Shirley bătea nebuneşte. Plec acum...

Roy ţinea strîns mîna lui Joleen, capul lui însă se mişcă în direcţia lui Shirley.

— Nu pleca, Shirley... De ce vrei să pleci?

Oftă, apoi leşină din nou.

Shirley ridică capul şi întîlni privirea lui Joleen. Cînd privi în ochii tinerei femei, realiză că amîndouă iubeau acelaşi bărbat.

— Dacă aţi vrea să vă daţi înapoi, stimate doamne...

Medicul era nervos.

Cele două femei se mai priviră o clipă, apoi se întoarseră. Joleen se alătură domnului Archer, care o cerceta curios pe Shirley, în timp ce ea o căuta pe mătuşa ei în mulţime. La scurt timp, Roy

fu dus cu targa în salvare. Au urmat ore nesfîrşite, chinuitoare. Shirley, Vivian, Carla şi Skip aşteptau neliniştiţi în casa din strada Railroad, pînă cînd, în sfîrşit, sună Perry de la spital. Diagnosticul suna: *Căderea tensiunii din cauza suprasolicitării.* Roy avea nevoie doar de cîteva zile de odihnă. Skip şi Carla voiau să plece a doua zi la New Hampshire dar au promis ca înainte să-l viziteze pe Roy.

După ce Shirley şi mătuşa ei i-au condus pe cei doi la aeroport, s-au dus şi ele la marele spital al Bostonului, unde Roy se afla într-o clinică particulară. Abia aşteptau să se convingă că-i merge mai bine. În faţa uşii rezervei era Joleen care se întreţinea cu o soră medicală de culoare. La vederea ei, Shirley avu un sentiment neplăcut. Joleen o salută zîmbind politicos, cu o înclinare a capului.

Shirley şi mătuşa ei intrară în rezervă.

Mai tîrziu, în drum spre parcarea spitalului, Shirley o privi cercetător pe Vivian.

— Mătuşă Viv, de ce l-ai invitat pe Roy să vină să se odihnească la noi?! Are destule probleme cu logodnica lui din cauza prostiei pe care a spus-o pe terenul de tenis. Şi apoi, această poză din ziar!

Vivian zîmbi.

— Dar a acceptat invitaţia mea sau nu? Şi s-a bucurat! A spus că o să-i explice totul lui Joleen şi ea o să înţeleagă. Oricum, voi sînteţi prieteni vechi...

— Prieteni! Mătuşă Viv! Cînd eram în turnee abia dacă schimba vreo vorbă cu mine! Şi mă îndoiesc serios că Joleen va avea înţelegere pentru faptul că va veni la noi acasă. În realitate, nici nu este aşa tolerantă pe cît vrea să pară în faţa lui!

— Cum de eşti atît de sigură? N-o cunoşti pe fata asta.

— O cunosc destul de bine...

Shirley deschise portiera maşinii. Nici mătuşa ei şi nici Roy n-au văzut privirea lui Joleen cînd Roy a rostit numele ei — *Shirley*! Înţelegerea pe care, după părerea lui, a făcut-o cu Joleen în sensul unei prietenii deschise, în realitate nici nu exista. Instinctele n-au înşelat-o — Joleen era la fel de posesivă ca orice femeie. Pretindea doar a fi altfel pentru a-l ademeni pe Roy în căsnicie.

— Stă doar cîteva zile la noi, numai pînă cînd casa nouă din Miami va fi gata, o asigură mătuşa ei în timp ce se aşeza pe bancheta uzată a maşinii. Zău, draga mea, nu înţeleg de ce-ţi faci atîtea probleme în legătură cu logodnica lui Roy. Ea pleacă pentru două săptămîni la Dallas, iar Roy va petrece doar cîteva zile la prieteni. Doar nu putem trimite un bolnav într-o casă unde nu exis-

tă nici măcar un pat! Dar poate că ai şi alte motive pentru care nu vrei să fii în preajma lui...

Shirley nu răspunse şi se concentră asupra pornirii motorului. După cîteva încercări nereuşite, motorul porni şi intră în traficul aglomerat de-a lungul lui Charles River. Îi aruncă mătuşii o privire scurtă.

— Nu te înţeleg, mătuşă Viv. Cu toate că urăşti publicitatea inviţi un star la tine acasă.

— Tu eşti aceea care urăşte publicitatea!

Vivian se îndreptă.

— Pentru a fi cinstită — cred că îmi place puţin întreaga agitaţie. Păcat că managerul lui Roy vrea să ţină secret deocamdată locul de şedere al protejatului său.

Involuntar, Shirley se amuză pe seama mătuşii ei, care oftă din greu. Mătuşa ei Viv! Nu a fost căsătorită niciodată. În tinereţe i-a îngrijit pe părinţii ei bolnavi, apoi a lucrat treizeci de ani la guvern iar acum trăia dintr-o pensie modestă.

Roy i-a acordat foarte mare atenţie atunci, la restaurant şi bucuria lui a fost sinceră cînd a venit astăzi în vizită şi i-a adus prăjitură făcută de ea.

În măsura în care îi permitea modestia, Viv se lăsa puţin prinsă în strălucirea care-l înconjura pe marele Roy Archer.

N-am să-i stric cele cîteva zile cu Roy, hotărî Shirley. Eu am să mă întorc la munca mea, am să-l evit şi la despărţire am să-i dau în treacăt un sărut.

Şi totuşi, dacă se gîndea... să trăiască trei zile încheiate cu Roy sub acelaşi acoperiş, înainte ca el să o părăsească definitiv... Îi fu cald şi frig în acelaşi timp.

În dimineaţa următoare, Shirley se întoarse la munca ei, în biroul de avocatură. Cu toate că intră repede în ritm, gîndurile ei se învîrtiră necontenit în jurul lui Roy şi a faptului că în după-amiaza asta va sosi în casa mătuşii ei. Camera mică de oaspeţi care avea ieşire în grădină, era aerisită şi pregătită pentru musafir. Shirley abia dacă şi-l putea imagina pe Roy în acest interior modest, după ce i-a văzut patul luxos, îmbrăcat în satin, la *Brookline Towers*.

În sfîrşit se făcu ora cinci, iar ea se afla pe veranda din faţă. Inima îi bătea puternic. Era curioasă să-l vadă în mediul ei.

Era tot palid, însă părea mai sănătos şi mai relaxat decît cu o zi în urmă, la spital.

În timp ce schimba cu el cîteva cuvinte banale îi evită cu grijă privirea. De data aceasta nu va permite să se lase ademenită de forţa lui de atracţie.

Vivian se ocupă fericită de masa de seară. Pregătea o friptură de vită în sînge, crochete şi legume proaspete. Roy savură cina simplă. Conversaţia din timpul cinei se învîrti în jurul lu-

crurilor obişnuite; mătuşa Viv a insistat rîzînd, ca subiectul tenis să fie lăsat de-o parte, iar Roy se dovedi un interlocutor amuzant şi antrenant. La desert s-a servit o specialitate a celor mai buni cofetari italieni: tort de brînză cu cireşe în *Amaretto*.

Mai tîrziu au urmărit un serial care le plăcea. Shirley abia se putea concentra asupra intrigilor de pe ecran. Spera că mătuşa ei nu se va culca imediat după terminarea filmului. Dar rugăciunile ei stăruitoare n-au găsit ascultare. Cînd apăru distribuţia, Vivian se sculă, îşi luă rămas bun şi puţin mai tîrziu, Shirley se afla singură cu Roy în sufrageria slab luminată. Roy răsfoia programul TV şi citea cu voce tare.

— Deci, ce vrei să vezi?

— Hotărăşte tu, Roy. Mie îmi este indiferent.

Îi aruncă o privire scurtă.

— Doar eşti musafirul nostru.

— De ce atît de sarcastic?

— N-am vrut să fiu sarcastică, răspunse ea sincer.

Roy răsfoi în continuare programul. Ţinea ziarul aproape de ochi pentru a putea citi mai bine. Fără a spune ceva, Shirley aprinse lampa de lîngă canapea. Roy ridică privirea.

— Nu-ţi fie frică, abia dacă sînt în stare să te seduc, Shirley. Deci n-ar fi trebuit să aprinzi lumina.

— Am vrut doar să te ajut!

Roşind stinse din nou lumina. Roy se ridică

pentru a căuta alt program apoi se aşează din nou pe canapea lîngă Shirley.

— Cum se simte tatăl tău, Roy? se interesă Shirley.

— Tatăl meu? De ce te interesează?

— Oh, l-am văzut pentru puţin timp pe terenul de tenis, minţi repede Shirley. Arăta foarte îngrijorat.

— Mi-a povestit că sora lui Skip era foarte îngrijorată de soarta mea... îi evită privirea întrebătoare.

— Tatăl tău a avut dreptate. Toţi ne-am făcut griji pentru tine, Roy, răspunse ea încet. Nu numai eu.

Roy o privi o vreme mut, apoi dădu din cap.

— Pentru a răspunde la întrebarea ta — tatălui meu îi merge bine. S-a întors la căminul din Orlando pînă cînd casa din Miami va fi gata. Cred că în această iarnă am să-l iau o vreme la mine.

Shirley schimbă subiectul.

— Te deranjează tare că ai pierdut în faţa lui Skip?

Roy nu răspunse, ridică doar din umeri. Apoi căzură într-o tăcere gînditoare. Începu o comedie. Curînd, Shirley şi Roy rîdeau în hohote de gagurile din film.

În timp ce şedeau în camera întunecată, Shirley îl privea pe furiş pe bărbatul de alături. Simţea cum renaşte dorinţa în ea. Îşi aminti de

senzaţia trăită cînd degetele lui fierbinţi îi mîngîiau gîtul, cînd limba îi cerceta erotic interiorul gurii. În mod reflex îşi strînse picioarele. Încă puţin şi s-ar fi dat de gol. Îşi dori să-i simtă din nou pasiunea. Speriată se sculă. Voia să se îndepărteze repede. Trebuia să-şi recapete capul limpede.

— Nu fugi, Shirley, o rugă Roy.

— Nu fug... eu... aş dori înainte de culcare să beau o cană cu ceai. Tu nu?

— Cu plăcere.

Se sculă, închise televizorul şi o urmă în bucătărie. În timp ce Shirley fierbea ceaiul şi punea cîţiva biscuiţi pe o farfurie, el se aşeză la masa mică de bucătărie. La început se simţi mai în siguranţă în bucătăria luminată decît în semi-obscuritatea din sufragerie. Dar cînd s-a aşezat în faţa lui Roy, la masa atît de mică, a înţeles că va fi periculos oricînd şi oriunde.

Roy gustă din ceai.

— Shirley, priveşte-mă.

Ea îl privi peste marginea cănii.

— Ş-a întîmplat ceva? întrebă ea.

— Vreau să intru în subiect: nu vrei ca eu să stau aici?

Shirley coborî privirea şi aşează cana pe masă.

— Am afirmat eu asta?

— Hai, Shirley, nici nu trebuie. Întreaga seară nu m-ai privit deloc.

— Pur şi simplu nu pot înţelege ce găseşti la casa asta mică. În mintea mea tu aparţii unei camere luxoase de hotel, cu lenjerie de satin şi piscină...

— Pentru cineva care este mereu pe drumuri şi trăieşte în hoteluri şi restaurante, o casă pe o stradă liniştită şi o cină simplă, bună, este un adevărat lux. Aici, în trei zile am să mă refac mai bine decît în trei săptămîni la unul din cele mai bune hoteluri din lume. Dar dacă tu doreşti ca eu să plec, am să plec.

Pentru prima dată îl privi deschis în ochi. Roy zîmbi.

— Ştii cu siguranţă că după asemenea vorbe nu-ţi pot cere să pleci. Tanti Viv oricum îţi mănîncă deja din palmă, pentru că mereu îi faci complimente.

— Dar şi ea este o comoară! Şi nu consideră orice compliment serios o jignire, ca nepoata ei. Ascultă, Shirley, aş vrea să merg pentru o zi la Cape Code, cîtă vreme mai sînt aici. Nu-ţi poţi lua liber miercuri să mergi cu mine?

— Toată săptămîna trecută am lipsit de la birou, Roy, răspunse şovăitoare. Dar mai am cîteva zile de concediu, să vedem...

— Bine, o întrerupse el de parcă totul era clar.

Un prieten de-al meu are o casă în Wellfeet. Putem merge acolo. Luăm o sticlă de vin şi ceva de mîncare. Dacă vrei poţi conduce maşina mea.

— Nu vrei să circulăm cu rabla mea! spuse necăjită Shirley.

Amîndoi rîseră şi Shirley se lăsă relaxată pe spătar. În sfîrşit, putea savura apropierea lui Roy şi atenţia lui. În hol sună telefonul. Încă zîmbind Shirley sări de pe scaun.

Cînd, după scurt timp, se întoarse, veselia ei dispăruse de pe faţă.

— Pentru tine, Roy... Din Dallas, spuse în trecere şi se aşeză din nou.

— Sper că mătuşa ta nu s-a trezit.

Roy se ridică pentru a merge la telefon.

— Joleen uită mereu de decalajul orar.

Shirley sorbi din ceai. Din hol se auzi rîsul reţinut al lui Roy. Simţi cum i se strînge stomacul. Cînd Roy, după cîteva minute intră încă zîmbind în bucătărie, Shirley era plecată.

În ziua următoare plouă torenţial. La birou era mult de lucru, astfel încît Shirley nu găsi timp să se ocupe de tulburarea din sufletul ei. Seara, Roy le arătă celor două gazde diafilme cu oraşele pe care le-a vizitat în timpul sezonului internaţional de tenis.

Shirley şi-a pus în mişcare toate mecanismele ei de protecţie împotriva lui.

Chiar dacă Roy n-a scăpat nici un cuvînt, precis a fost deranjat de faptul că în seara trecută ea a plecat aşa brusc . De ce a deranjat-o telefonul lui Joleen atît de tare? Locul lui Roy era lîngă această femeie frumoasă! Ea era pentru el doar o bună prietenă. Gîndul de a petrece o zi întreagă doar cu Roy o umplu de panică. Putea doar spera că şi mîine va ploua ca excursia lor să se anuleze.

Dar dimineaţa următoare era senină şi însorită şi o briză caldă promitea o zi de vară minunată. Shirley îşi puse o pereche de jeanşi şi o bluză roz, strîmtă. Îşi perie părul şi se pudră puţin.

Roy era deja sculat şi pregătea micul dejun cînd Shirley intră în bucătărie. Pe masă stătea un coş mare pentru picnic. Roy era bine dispus, părea surprinzător de odihnit şi după micul dejun grăbi plecarea.

Shirley conduse limuzina afară din oraş. Trecînd pe lîngă păduri de pin şi lacuri mici ajunse la Cape Code.

Puţin înainte de Wellfeet părăsiră autostrada pentru a ajunge pe străzi lăturalnice la malul mării.

Micuţa casă se afla pe dealul cel mai înalt; acoperişul strălucea ca argintul în lumina soarelui. Roy zîmbi la exclamaţiile pline de mirare ale lui Shirley. Îi propuse să bea ceva rece în casă iar apoi să meargă să facă o baie în mare.

După ce Roy a condus-o pe Shirley prin toată casa, luă din frigider sucuri de fructe şi le duse împreună cu coşul pe terasă. Se întoarse pentru a aduce pahare, farfurii şi tacîmuri, apoi se aşeză la masă în faţa lui Shirley. Ea aranjă totul şi turnă pentru amîndoi suc.

Roy, care o urmărise, ridică paharul.

— Te bucuri că sîntem aici? În timpul călătoriei ai fost atît de tăcută, încît m-am întrebat dacă această excursie a fost o idee bună.

— A trebuit să mă concentrez asupra maşinii.

Shirley goli zîmbind paharul şi mîncă un sandwich cu brînză.

— Ce facem? Ne schimbăm şi mergem să înotăm? propuse ea cînd termină.

— O.K..Te poţi schimba în dormitor. Eu am să-mi scot blugii aici, afară.

Shirley se duse în dormitor şi-şi puse costumul de baie.

Gîndul că-l va vedea pe Roy într-un slip strîmt o făcu să tremure. Se aşeză pe pat ca să-şi revină. De nu s-ar pierde! Oare cum va reacţiona Roy la vederea ei? Va da din cap în semn de admiraţie sau va fluiera impresionat? I-au căzut în braţe destule femei frumoase; cum s-ar putea

compara cu ele?

Shirley zîmbi şi se încurajă singură. Ştia cît de bine îi stă în costumul de baie albastru închis în V.

Cînd se întoarse pe terasă, Roy nu-i aruncă nici o privire admirativă. Îi puse doar, zîmbind, o mînă în jurul umerilor şi o conduse la malul mării.

Înotară în apa caldă a golfului, se lăsară purtaţi de valurile liniştite spre pluta care se afla la douăzeci de metri de mal, unde se întinseră la plajă. Deasupra lor zburau pescăruşi iar la orizont se vedeau bărci cu pînze colorate.

Shirley stătea întinsă pe spate. Întoarse capul în direcţia lui Roy şi deschise încet ochii. Roy părea să doarmă; îl putea privi nestingherită pentru ultima oară, pentru a-şi întipări pentru totdeauna trăsăturile feţei lui.

În cîteva ore o va părăsi şi apoi va putea înmormînta speranţa ei copilărească. În curînd, va face cunoscută logodna lui cu Joleen.

Lui Shirley îi rămîneau doar lacrimile şi amintirea puţinelor săruturi pline de pasiune. Cu toate că în ultimele zile au fost foarte aproape, de fapt nu-l cunoştea deloc pe acest bărbat. Şi nici nu va avea ocazia să-l cunoască mai bine. Niciodată nu se va stinge dorul aprins doar de simpla lui privire. Bărbatul pe care îl iubea mai mult decît orice pe lume aparţinea altei femei. Simţi cum totul în ea se prăbuşeşte.

Cu siguranţă Roy s-ar fi culcat cu ea. Trebuia

doar să întindă mîna, să o pună provocator pe pieptul lui gol — şi această zi de vară s-ar sfîrşi în obscuritatea răcoroasă a dormitorului. S-ar dărui lui Roy cu o pasiune pe care acesta, probabil, ar uita-o repede, dar care ar lăsa în ea o cicatrice arzătoare.

— Roy, hai să plecăm, îl rugă ea.

Trebuia să scape de fanteziile ei.

— Aş vrea înainte de cină să mai colindăm puţin împrejurimile.

Au înotat înapoi şi s-au îmbrăcat. Apoi au vizitat micile şi drăguţele magazine din oraş. La un bijutier care-şi avea magazinul într-o casă impresionantă din secolul al XVII-lea, Roy achiziţionă o brăţară minunată încrustată cu pietre de jad. Chiar în magazin o prinse pe mîna lui Shirley. Apoi căutară la un magazin o vază în tonuri de albastru şi verde pentru Vivian.

Mai tîrziu mîncară homari gustoşi şi supă de scoici într-un restaurant excelent. În timp ce soarele apunea, savurară desertul din fructe proaspete şi brînză. Părea că nimeni nu-l recunoaşte pe renumitul jucător de tenis.

Shirley se simţi foarte fericită, pînă cînd realiză din nou că visul în care trăia pe moment va avea în curînd un sfîrşit trist.

Cînd trecură dealurile spre căsuţă se înserase deja. Roy o lăsă pe Shirley să ducă cutia cu vaza, iar el începu să adune lemne.

— Ce ai de gînd? se interesă Shirley curioasă.

— Cum ar fi cu un foc de tabără la mal?

Roy se aplecă după altă bucată de lemn.

— Sună bine...

În acest moment Shirley ar fi fost de acord cu orice propunere care ar fi prelungit timpul petrecut cu el.

Mai tîrziu, cînd stelele străluceau pe cerul întunecat, şedeau unul lîngă altul lîngă foc şi priveau flăcările.

— Am senzaţia că oraşul şi serviciul meu sînt, nu la depărtare de mile ci la depărtare de lumi, îngînă Shirley visătoare. Abia dacă-mi pot imagina că merg dimineaţă la birou.

— Pot pune o întrebare personală?

Vocea lui Roy suna aspru.

— De ce nu renunţi la serviciul tău? Ai putea lucra pentru Skip! Să-i rezolvi problemele...

— Acest lucru l-am făcut prea multă vreme.

Shirley dădu hotărîtă din cap.

— În afară de asta mă bucur că voi începe studiile de drept.

— Ţi-au fost aşa nesuferite turneele?

— Nu. Cînd l-am ajutat pe Perry la *Glenwood Open*, am realizat că în vremea cît am fost cu Skip am învăţat foarte multe.

Îşi prinse genunchii cu amîndouă braţele şi

întoarse faţa spre Roy.

— Aş putea şi eu să te întreb de ce nu renunţi la slujbă. Ai cîştigat o avere cu jocul de tenis. De ce nu te opreşti?

— M-aş fi putu opri cu doi ani în urmă, dacă mă gîndesc la partea financiară.

Roy dădu din cap şi îi atinse în joacă bărbia.

— Dar tenisul este viaţa mea. N-am învăţat altceva. N-ai să crezi, dar tatăl meu, înainte de boala lui, era la fel de ambiţios ca şi Carla. Am vrut să fie mîndru de mine, dar îi puteam cîştiga dragostea numai dacă aveam succes în tenis. Trebuia doar să fiu bun...

Shirley se simţi încurajată de sinceritatea neobişnuită a lui Roy, de faptul că vorbea despre el şi sentimentele lui.

— M-am supărat foarte tare cînd voiai să manipulezi turneul. N-a fost cinstit.

Îi observă faţa cu atenţie.

— Am avut intenţii bune, dar apoi mi-au scăpat lucrurile din mînă, răspunse el. În final, nu mi-a rămas decît alternativa de a-l juca, ca întotdeauna, pe Archer cel arogant şi care nu ţine cont de nimic — un rol în care mă simt foarte bine.

Zîmbi.

— Însă trebuie să găsesc neapărat pe cineva care să-mi spună cînd am mers prea departe.

— Joleen nu poate?

— Nu, cred că tu ai fi singura care ai putea face asta, Shirley.

Ochii lui erau foarte întunecaţi şi Shirley nu găsi răspunsul potrivit. Se uită pierdută la flăcări, în timp ce Roy ridică o mînă şi o mîngîie pe gît fierbinte şi tandru.

— Priveşte, Shirley... Valurile cele mici...

Buzele lui erau aproape de urechea ei.

— Imediat vine fluxul şi o să ne stingă focul.

Dar, din păcate, nu focul pe care îl aţîţă atingerea ta, adăugă în sinea ei neţericită. De ce nu se putea bucura de ce putea avea acum şi aici de la Roy — fără a ţine cont de consecinţe. Alte femei au putut... Cunoştea prietene care nu-şi lăsau înfrînte inimile de legături pasionale scurte... Cel puţin aşa părea.

Roy o sărută cu gingăşie pe tîmplă. Pentru că nu se opuse, gura lui alunecă de-a lungul frunţii. Pe Shirley o trecură valuri de fiori. Închise ochii cînd simţi sărutări uşoare pe gît şi umeri. Îşi dădu capul pe spate şi Roy o trase cu ambele braţe aproape de el şi o strînse puternic de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul.

Buzele lui se aplecară pentru un sărut provocator, limba îi pătrunse adînc printre buzele deschise. Shirley îşi înlănţui braţele în jurul lui şi se strînse mai tare lîngă el. Îmbrăţişaţi căzură pe nisipul moale. Corpurile lor păreau că se topesc sub sărutările lungi şi sălbatice.

Mîinile lui Roy erau deodată peste tot şi unde o atingeau lăsau urme arzătoare. Degetele o

mîngîiau pe şolduri, trecură peste picioarele ei, se încumetară aproape pînă pe partea interioară a copsei, pentru ca apoi să pornească din nou în sus. Încet şi cu grijă îi atinse sînii, apoi, nerăbdător, începu să-i sărute prinzîndu-i sfîrcurile între dinţi. Răsuflarea lui Shirley deveni neregulată; sfîrcurile i se întăriră. Se lipi strîns de Roy. Involuntar mîna ei trecu peste coapsă şi îi simţi bărbăţia întărită. Roy suspină de plăcere şi Shirley se simţi excitată la maximum şi temătoare.

Înainte de a se putea decide pentru unul din sentimente, Roy îşi strecură mîinile sub bluza ei şi i-o scoase afara. În timp ce-i desfăcea fermoarul blugilor şi-i mîngîia neîncetat pielea îi prinse din nou sfîrcul în gură de parcă ar fi sorbit esenţa vieţii. Se aşeză cu grijă peste ea şi începu să se mişte sugestiv, să o înveţe cu greutatea corpului lui. Shirley gemu şi se arcui după trupul lui. Era topită de mişcările lui, îi simţea bărbăţia făcîndu-şi loc între pulpele ei, cerînd mîngîiere şi adăpost. Aproape de leşin, pierdută îşi înfipse unghiile în spatele lui Roy.

Îl dorea orice s-ar fi întîmplat după aceea. Toată prudenţa ei era uitată. Exista doar Roy şi excitarea pe care o provocau sărutările lui. Înainte de a-şi pierde complet minţile, deschise ochii înlăcrimaţi.

Pe faţa lui Roy, luminată de flăcările focului, se citea dorinţa şi pasiunea. Deodată Shirley reveni

în realitate. Simţi cum tremură, cu toată căldura corpului ei.

— S-a făcut tîrziu, Roy, murmură ea.

Cînd îşi auzi vocea începu să tremure mai tare.

— Nu, Shirley, te rog...

— Dă-mi drumul! se rugă ea şi alunecă de lîngă el.

— Doamne, Shirley! Nu vreau să te rănesc. Roy întinse mîna după ea în întuneric, dar Shirley era deja pe drumul spre casă. În fugă trase bluza pe ea, străduindu-se în zadar să-şi recapete stăpînirea de sine.

După ce a stins focul şi a deveni mai stăpîn pe propriile simţuri, Roy o urmă.

Shirley stătea cu spatele la el în bucătărie şi îşi strîngea bagajele.

— Îmi pare rău, Shirley... A fost doar vina mea...

— Sună ca într-o veche revistă de la Hollywood, replică fără să se întoarcă. Nu trebuie să mă tratezi ca pe un copil mic! Pentru ceea ce s-a întîmplat sînt la fel de răspunzătoare ca şi tine. Ştim amîndoi acest lucru.

— Nu, nu este adevărat. Eu am mai multă experienţă în astfel de situaţii decît tine. În afară de asta sînt musafir la tine şi mătuşa ta...

Se întoarse şi îl privi cu ochi fulgerători.

— Încetează, nu-mi mai găsi scuze. Nu mă

poţi lăsa să-mi asum măcar răspunderea pentru propriile mele sentimente?

— Discutăm în maşină despre asta...

Cu mîinile întinse Roy veni spre ea.

— Nu, discutăm acum! spuse Shirley. Te iubesc — dar n-am să permit niciodată să mă foloseşti ca pe o jucărie!

În ochii lui Roy apăru o expresie ciudată.

— Mă iubeşti? Atunci de ce nu vrei să te sărut, să te mîngîi, să te am şi să te fac fericită?

— Mai întrebi? Eşti logodit cu alta, ai uitat? Poate că ţie ţi-ar fi făcut plăcere, mie însă nu; nu, dacă dragostea mea m-ar aduce pînă acolo încît să mă port ca o tîrfă!

Roy nu mai încercă s-o potolească. Tăcut îşi împachetă lucrurile, stinse lumina şi se asigură că toate uşile erau încuiate. Insistă să conducă el pînă la Boston.

A fost un drum lung, iar Shirley n-a rupt nici un moment tăcerea.

Capitolul 7

În casa mătuşii ei era întuneric. Spre uşurarea lui Shirley, Viv era deja în pat. Roy duse coşul la uşă.

— Cine intră primul în baie — tu sau eu? întrebă Roy.

După tăcerea lungă vocea lui suna în urechile lui Shirley atît de tare încît se sperie.

Deschise uşa.

— Du-te tu primul. Eu am să duc restul de alimente în bucătărie.

În întuneric nu-i putea distinge faţa.

— Bine, atunci noapte bună! îl auzi spunînd. Te văd mîine dimineaţă?

— Trebuie să mă duc devreme la birou. Precis vrei să dormi mîine dimineaţă din cauza zborului spre Mimai. Din cauza decalajului orar, mă gîndesc.

— Mă duci la aeroport?

Vocea lui Roy suna plină de speranţă, încît Shirley aproape renunţă la poziţia ei respingătoare.

— Da... adică, nu...

Era bucuroasă că nu a aprins lumina. Aşa, Roy nu-i putea vedea lacrimile din ochi.

— Poate te-ai fi simţit mai bine în casa ta din Florida, Roy — chiar dacă ai fi dormit pe podea.

Expresia lui Roy se întunecă.

— Fie că vrei să crezi sau nu, Shirley, a fost cea mai deşteaptă hotărîre aceea de a veni aici. Noapte bună.

Stînd întinsă în patul ei, în minte i se perindară evenimentele zilei. Excitaţia pe care a trezit-o pasiunea lui Roy, săruturile dulci, mîngîierile fierbinţi...şi cum o cerea trupul lui... Cu inima bătînd neregulat se zvîrcoli pe cearşaf încoace şi-ncolo. Se certă că fusese atît de proastă şi se lăsase sărutată şi mîngîiată. În acelaşi timp se rugă să nu-i pară niciodată rău că n-a găsit împlinirea dorinţelor ei.

A doua zi, la birou, a fost destul de linişte.

Shirley se străduí să-şi facă treaba conştiincios şi cu răbdare. Dar cearcănele de sub ochi trădau agitaţia ei interioară. Să-l ducă pe Roy la aeroport? Dar cu care maşină? Maşina ei n-a pornit dimineaţă. Probabil motorul era terminat. Şi dacă ar chema o maşină, cum să se poarte singură cu Roy? Să-l sărute la despărţire?

La prînz sună telefonul. Era Roy. Casa din Miami a fost terminată mai repede decît se aştepta şi voia să plece cu zborul de după-masă. Firma de închirieri îi va pune o maşină la dispoziţie. Regreta că nu putea s-o mai vadă o dată. Vocea lui nu suna respingătoare, dar cumva impersonală. Shirley se străduí să adopte un ton la fel de prietenos, distant. Faţa ei însă îşi pierdu culoarea şi buzele îi tremurau.

Cumva trecu şi ziua aceasta. Shirley se simţea în acelaşi timp dezamăgită şi uşurată. S-au rezolvat toate problemele prin plecarea precipitată a lui Roy. În drum spre casă simţi un gol ciudat în interiorul ei.

— Shirley, cinăm ceva mai tîrziu; l-am ajutat pe Roy să-şi facă bagajul, strigă mătuşa din bucătărie cînd Shirley intră în casă.

— Nu trebuie să te grăbeşti, tanti Viv.

Absentă, Shirley îşi aruncă poşeta pe scaun.

— A plecat la timp?

Vivian apăru în uşă. Îşi şterse mîinile cu un

prosop de vase.

— Da, i-a părut foarte rău că nu şi-a putut lua rămas bun de la tine, dragă. Dar era aşteptat în Miami...

— Da, păcat. Shirley ridică din umeri.

— A fost frumos ieri la Wellfeet? se interesă Vivi. Roy mi-a povestit că aţi avut vreme frumoasă şi că ai fost încîntată de casa prietenului său.

— Da, a fost foarte drăguţ. Ţi-a plăcut cadoul?

— Foarte! Am adus din grădină flori roşii şi le-am pus în vază.

Viv ezită o clipă.

— Roy ţi-a dăruit o brăţară. Unde este?

— În sertarul de la birou. Am să ţi-o arăt mai tîrziu.

Shirley se refugie în camera ei şi închise uşa în urma sa.

Puţin mai tîrziu şedeau tăcute la masă, cînd sună cineva la uşă. Shirley se sculă pentru a deschide. Se sperie. Afară stătea Ted Meehan în pantaloni de sport din bumbac şi jachetă asortată.

— *Hello*, Shirl. Am ajuns prea devreme? întrebă el şi o cercetă surprins.

Shirley era în şort şi cu picioarele goale.

Aveau întîlnire în seara asta! Cum a putut uita? Ea zîmbi gînditoare.

— Am întîrziat puţin. După turneu am avut

foarte mult de lucru la birou. De ce nu intri? În cinci minute sînt gata.

Părea că Ted îi acceptă explicaţiile.

— Am rezervat o masă la *Jimmie's*! Mai tîrziu poate mergem să vedem un film, fu el de părere în timp ce Shirley îl urma în casă.

Îi oferi ceva de băut după care îl lăsă în compania lui Vivian. Rapid îmbrăcă o rochie uşoară, albă, din bumbac şi îşi perie buclele.

Am uitat cu totul de întîlnirea din seara asta. Poate ar trebui să-i povestesc lui Ted despre Roy şi despre ce simt eu pentru el, se gîndi Shirley. Şi de ce-a uitat de întîlnirea cu el. Apoi însă, alungă aceste gînduri. Ar mai avea Ted încredere în ea! Ar fi mai bine decît să-i rănească sentimentele.

Cînd reveni în sufragerie, Vivian se întreţinea cu Ted, care însă ridică privirea şi zîmbi cînd o observă pe Shirley.

În timpul cinei la restaurantul scump, Shirley se strădui să pară interesată de conversaţie lui Ted. După-masă au văzut un film distractiv, uşor . După ce Ted a adus-o înapoi în strada Railroad, Shirley constată că seara n-a fost chiar neplăcută. Oricum Ted a reuşit să o facă să uite de problemele ei.

Însă, cînd a sărutat-o la despărţire şi a vrut să stabilească o întîlnire pentru sîmbătă seara, ea ezită. Deodată simţi că vrea doar să se odihnească în liniştea camerei ei.

În seara următoare, Shirley coborî din metroul

supraaglomerat şi mergea încet pe strada Railroad. Nu se grăbea să ajungă acasă. Mătuşa ei era la o întrunire şi se temea de singurătatea serii — singură cu gîndurile ei, care se învîrteau necontenit în jurul lui Roy.

Cu capul plecat, mergea pe drumul mărginit de petunii, care ducea spre casă. Descoperi maşina albastră, nouă,doar cînd un bărbat scoase capul pe geam.

— Spuneţi-mi doamnă, sînteţi din întîmplare, Shirley March?

— Da... Pot să vă ajut?

Ezitînd Shirley se întoarse.

— O întrebare curioasă pentru cineva care-şi aşteaptă maşina nouă.

Străinul coborî zîmbind şi veni spre ea cu un teanc de hîrtii. Am primit sarcina să aştept aici pînă cînd va veni cineva acasă.

Shirley îşi puse mîinile în şolduri şi zîmbi de eroare.

— Îmi pare sincer rău dar n-am comandat nici o maşină. Sînteţi sigur că aceasta este adresa corectă?

— Sigur!

Bărbatul îşi dădu şapca albastră de baseball pe spate.

— Dacă vreţi să semnaţi aceste hîrtii... Apoi, vă aparţine.

— Credeţi-mă, faceţi o greşeală, din păcate! adăugă ea amuzată.

Bărbatul îi aruncă o privire, apoi scoase un plic gri dintre hîrtii.

— Poftim. Asta probabil explică totul.

Shirley deschise curioasă plicul. Hîrtia era acoperită cu un scris care sigur aparţinea unui bărbat.

Shirley, ştiu că o să insişti să trimiţi maşina înapoi. Dar eu vreau să ţi-o dăruiesc pentru tot ajutorul şi amabilitatea pe care mi-aţi arătat-o tu şi mătuşa ta. Zilele petrecute la voi m-au ajutat mai mult decît crezi — şi drept mulţumire vreau să fac ceva pentru siguranţa şi confortul vostru. Poate într-o zi ne vom revedea. Roy.

Shirley lăsă mîna în jos şi scrisoarea căzu.

— Este... Este un cadou de la un prieten, murmură ea şi se uită la mecanicul care o cercetă curios.

— Asemenea prieteni îmi doresc şi eu!

Rîzînd căută un stilou în geantă.

— Ei, cum este? Semnaţi acum hîrtiile?

— Scuzaţi-mă, îngînă Shirley.

Privirea îi alunecă peste maşina nouă, strălucitoare, care acum îi aparţinea.

—Vă rog, intraţi. Apoi vom rezolva toate formalităţile.

După ce a semnat toate hîrtiile conduse maşina pînă la garajul. Pe drum primi explicaţii privind dotarea luxoasă a maşinii. La întoarcere dădu drumul instalaţiei stereo la maximum. Abia aştepta să-i prezinte mătuşii ei cadoul.

Cel mai mult îşi dorea să-l sune însă pe Roy în Florida şi să-i mulţumească pentru cadoul extravagant. Pentru prima dată de cînd a părăsit-o, Shirley simţea că trăieşte. Dar ce-ar putea să-i spună? Hotărî s-o ia mai întîi pe mătuşa ei de la întrunire şi, poate mai tîrziu, după ce-şi va fi potolit emoţia şi bucuria, să-l sune pe Roy.

După o cină tîrzie, Shirley şi Vivian şedeau la o cafea în sufragerie. Rîzînd se gîndeau cum să-i mulţumească binefăcătorului. În sfîrşit, Shirley formă numărul de telefon lăsat de Roy.

— Circuitul este liber... constată ea cu ochii sclipind de nerăbdare. Rămîi aici, tanti Viv, precis va dori să vorbească şi cu tine. Alo? Roy este acolo? Aici este... Vocea ei îşi pierdu brusc entuziasmul. Oh, Joleen Bethune... Ce mai faceţi? Mă bucur. Pot... Pot vorbi o clipă cu Roy? Shirley vorbea rece şi distant. Da, este vorba de maşină. Am vrut să-i mulţumesc personal, dar dacă doarme... Înţeleg, nu-l puteţi trezi acum. Vă rog să-i transmiteţi salutările şi mulţumirile mele. Dacă poate, să-mi dea un telefon. La revedere.

— Ţi-a tăiat elanul? întrebă Vivian cînd Shirley punea receptorul în furcă.

— Nu, a fost foarte prietenoasă, minţi Shirley şi evită privirea mătuşii ei.

Simţea cum furia pune stăpînire pe ea. Furia şi dezamăgirea, dar încercă să nu se exteriorizeze.

Mătuşa Viv nu trebuia să afle că a recunoscut

vocea lui Roy, acesta fiind destul de aproape de telefon. Nu era însă sigură dacă el i-a indicat lui Joleen ce să spună sau aceasta a vorbit din proprie inițiativă.

— Curios că știa de mașină.

Vocea lui Vivian o aduse pe Shirley la realitate.

— De ce să nu știe? Shirley ridică din umeri. Poate o să sune Roy.

— Dacă o să-i spună...

— Cu siguranță îi va spune, tanti Viv.

Shirley se duse în bucătărie și privi pe geam. Părea că, brusc, micuța mașină pierduse din strălucire.

Sîmbătă, conform înțelegerii, Shirley se întîlni cu Ted Meehan. Cu toate că era ferm hotărîtă să se amuze în compania lui, seara sfîrși lamentabil. Ted a invitat-o înainte de despărțire, în apartamentul lui, pentru un ultim pahar de băutură. Era plin de dragoste și gingășie și părea foarte serios. Cînd Shirley se lăsă în voia gingășiei lui, realiză că îl folosea pe acest bărbat îndrăgostit cum fusese ea folosită de Roy. De aceea îl rugă pe Ted să-i acorde ceva timp pentru a-și putea limpezi sentimentele și se lăsă condusă de el acasă.

Trecuseră cîteva săptămîni. Shirley nu şi-a mai dat întîlnire cu Ted. După ziua în care Roy a plecat viaţa îi părea goală şi monotonă. Cînd aştepta metroul dimineaţa — Shirley nu era în stare să urce în fiecare dimineaţă în micuţa maşină albastră — privirile ei alunecau involuntar peste titlurile revistelor de la chioşc. Poza lui Roy apărea des şi părea a avea o forţă de atracţie magică asupra ei. Fotografii cu el şi Joleen aveau o fascinaţie chinuitoare pentru Shirley. Citea toate comentariile despre el. Se întrebă însă, nefericită, de ce se pedepsea singură în felul acesta.

Odată îl întîlni pe Skip la un dineu oficial al clubului de presă din Boston, însă nu avu curajul să-i întrebe de Roy. Marele *U.S. Open*, cel mai important turneu al Americii, începea în septembrie şi Shirley urmări fiecare meci la televizor. Număra zilele pînă la finală, care după cum era de aşteptat, avea să fie jucată de fratele ei şi Roy, cei mai renumiţi jucători de tenis ai lumii.

În acea zi, telefonul din strasa Railroad nu cunoscu odihna. Reporterii o întrebau dacă este pregătită pentru un interviu. Prietenii şi chiar şi cunoştinte îndepărtate o sunau fără întrerupere pentru a-i ura noroc lui Skip. Într-un tîrziu, Vivian puse receptorul alături aşa încît au putut urmări în linişte meciul. Inima lui Shirley se opri cînd apăru Roy pe ecran. Arăta fantastic şi juca

excelent. Din nou meciul deveni un duel captivant pe care, în final, îl cîştigă Roy. Shirley privi cum primea cupa, îl auzi vorbind, coborî privirea cînd Joleen i se aruncă teatral în braţe.

Într-o zîmbătă, la începutul toamnei, Ted veni, pe neaşteptate în vizită. Shirley tocmai strîngea grămadă frunzele din grădină. Părea că el nu observă cearcănele de sub ochii ei şi o invită la cină. Shirley refuză scurt şi hotărît şi ajunseră la o ceartă puternică. După ce Ted plecă în viteză cu maşina, Shirley izbucni în lacrimi.

Plînse din nou stînd culcată, seara, în patul ei. Sughiţînd dădu frîu liber sentimentelor ţinute atîta vreme în frîu. Roy se va căsători în curînd — atunci îl va pierde pentru totdeauna. Sărmane Ted, se gîndi ea, dacă mă iubeşti cît îl iubesc eu pe Roy, îmi pot da seama cum te simţi.

— Dragă, chiar nu vrei să mergi cu mine la O'Neil? Am de gînd să rămîn acolo peste noapte, dar tu te poţi întoarce acasă dacă vrei.

Mătuşa ei băgă capul pe uşă.

— Nu... nu, mulţumesc, tanti Viv. Shirley îşi întoarse faţa. Sînt obosită. Mai citesc puţin, apoi mă culc.

— Dar a trecut atîta timp de cînd n-ai mai ieşit din casă!

— Te rog, tanti Viv, mă simt bine! Pleacă acum şi distrează-te. Cheile maşinii sînt pe măsuţă, în hol.

Cînd uşa se închise, Shirley răsuflă uşurată.

Oricît de mult îşi iubea mătuşa, pe moment n-o dorea nici pe ea în preajmă.

După un timp avu deodată dorinţa de a se lăsa răsfăţată; făcu o baie în loţiune de iasomie, îşi şterse părul şi se înfăşură în halatul alb de baie, flauşat, primit cadou de Crăciun de la Viv cu un an în urmă. Se simţea mai bine.

Fredonînd îşi perie părul pînă străluci, apoi luă o carte şi se aşeză în sufragerie. Curînd însă pierdu interesul pentru carte şi dădu drumul la televizor. Dar nu se putea concentra la nici un program. Nerăbdătoare închise televizorul. În acelaşi moment, cineva sună la uşă. Supărată pentru deranjul la o oră aşa tîrzie, se duse să deschidă

— Cine este?

Cînd recunoscu vocea, se prinse de clanţa uşii şi-şi muşcă buzele tremurînd. Apoi deschise uşa.

— Bună, Roy. Ce surpriză. Ce te aduce aici? îl salută cu o siguranţă jucată.

Cît de bine arăta în pantalonul deschis, elegant şi bluzonul din piele de culoarea căprioarei.

— O, am avut treabă în împrejurimi, spuse el şi-i întinse mîna. Cum îţi merge, Shirley?

— Bine, mulţumesc, spuse ea fără răsuflare şi dădu mîna cu el.

Apoi se dădu deoparte pentru a-l lăsa să intre în casă.

— Mătuşa ta este acasă? se interesă el.

Ridică mîna şi-i atinse obrazul.

— Nu... nu, nu este aici.

Shirley îl conduse în sufragerie. Se simţea ca în unul din cele mai frumoase vise ale ei.

— Este în vizită la prieteni. Eu... nici nu ştiu ce să spun mai întîi, Roy. Felicitări din inimă pentru victoria ta sau mulţumesc pentru maşină!

— Felicitările le primesc cu plăcere — dar uită de maşină. Ai meritat-o.

— De ce n-ai sunat atunci, Roy? Nu te-am găsit şi...

— Am să-ţi explic mai tîrziu, o întrerupse el. Pot avea o ceaşcă de cafea?

— Sigur... ia loc... mă întorc imediat.

După scurt timp Shirley se întoarse avînd în mîna ce tremura groaznic o ceaşcă. Roy şedea pe marginea canepelei. Părea cumva încordat. Vărsă cafeaua pe farfurioară. Shirley se aşeză lîngă el.

— După *Open* precis că ai primit o mulţime de oferte, începu ea rigidă.

— Da, nenumărate. Sînt printre ele şi cîteva oferte care merită luate în consideraţie: reclame pentru firme de sport cunoscute, fotografii pentru copertele revistelor de sport, dar sînt şi cîteva lucruri nebune... Roy dădu din cap şi rîse scurt. Mi s-a oferit o mică avere pentru a apărea la deschiderea unui disco pe rotile în Los Angeles — pe patine cu rotile.

— Aşa ceva a avut şi Skip.

Shirley zîmbi.

— Mama se bucură pentru fiecare ofertă.

— Te cred pe cuvînt, răspunse el, apoi ezită o vreme. Ea şi Perry Michaels m-au felicitat după meci.

— Mama te-a felicitat? Nu pot să cred.

— Carla a şi zîmbit — şi asta, cu toate că fiul ei a pierdut. Ea... mi-a povestit că tu n-ai putut veni. Păcat, a fost o mare tensiune.

A pomenit Carla de ea din proprie iniţiativă, sau a întrebat Roy de ea? Shirley simţi cum inima îi bătea mai tare.

— N-am putut să-mi mai iau nici o zi liberă. Mi-a părut foarte rău că n-am putut fi prezentă. Să urmăreşti un joc la televizor îţi solicită foarte tare nervii, ştii?

— Shirley, dacă chiar crezi ce-ai afirmat, atunci nu te înţeleg! De ce nu te întorci la tenis?

— Ţi-am spus deja cît de mult am urît totul, răspunse Shirley.

Doamne, motivul pentru care a întors spatele acestui întreg circ al tenisului, era ultimul lucru de care voia să discute acum.

— Dar s-a schimbat totul. Roy se apleacă. Ai văzut hotelurile în care locuim acum, oamenii cu care ne întîlnim...

— Deke Farrell, de exemplu?

— Să-l aminteşti acum pe el nu este cinstit.

— Dacă n-aş şti, aş putea presupune că te-a

trimis mama ca să mă convingi!

Shirley rîse forţat.

Roy îi luă mîna şi o mîngîe gingaş.

— De ce ai venit, Roy?

Shirley trase adînc aer. Nu avea nici o bănuială în legătură cu vizita lui aparent întîmplătoare. El ridică capul şi îi prinse privirea. În ochii lui citi pasiune, tandreţe şi dragoste. Deodată simţi un început de panică. Doamne, ce-şi închipuie? Ar înnebuni făcînd presupuneri în continuare că visele ei devin realitate.

— Ce-ai zice, dacă ai merge cu altcineva în turnee? Tonul lui Roy rupse vraja. De exemplu cu mine? Ai putea...

Shirley sări în sus. Nu şi-a închipuit atît de brutal revenirea pe pămîntul realităţii.

— Ce înseamnă toate astea. Nu caut servici...

— Nu este...

Ea simţea cum creştea furia în ea.

— Dacă eşti în căutarea unei metrese — n-ai nimerit bine. Am crezut că ţi-am explicat, că... supărată îi întoarse spatele.

— Nu-ţi ofer un serviciu şi nici nu am nevoie de o metresă. Roy ezită. Vorbesc de căsătorie, Shirley.

Căsătorie? Lăsă cuvîntul să-i pătrundă încet în minte. Oare se mai putea încrede în urechile şi mintea ei?

— Nu glumesc, Shirley, continuă Roy, cînd ea tăcu.

Se sculă şi trecu în spatele lui Shirley.

— Ştiu că nu a fost o cerere în căsătorie prea romantică. Nu aveam habar ce să spun cînd am sosit aici — ştiam doar că trebuie să te văd.

— Ce este cu Joleen?

Shirley simţi cum îi dădeau lacrimile.

— Îţi aminteşti? Fata cu care împarţi patul!

Fugi la geam şi luptă contra nevoii de a striga tare.

Roy o urma şi-i puse mîinile pe umeri.

— Acum ascultă-mă bine, mică încăpăţînată, înainte de a mă da afară. Între Joleen şi mine n-a mai fost nimic de cînd te-am văzut la petrecerea de deschidere.

— Dar era în casa ta... A venit la telefon cînd am vrut să-ţi mulţumesc pentru maşină... ştia totul!

Shirley privi afară strada întunecată. Nu-l putea privi pe Roy.

— Şi eu eram acolo. Ai sunat în mijlocul unei certe îngrozitoare. Îi spusesem deja lui Joleen că vreau să punem capăt legăturii noastre, dar ea nu voia să accepte. Îşi făcuse demult gînduri în legătură cu sentimentele mele pentru tine. Furioasă la culme ţi-a spus că nu pot veni la telefon. N-am împiedicat-o căci aş fi înfuriat-o mai tare şi am fi ajuns cu toţii într-o situaţie penibilă. Apariţia ei la finală a fost neaşteptată pentru mine — dar n-o puteam compromite în faţa a patruzeci de milioane de spectatori, nu?

— Sigur că nu, şopti Shirley şi lupta împotriva sentimentelor pe care le trezea apropierea lui. Roy, nu mă pot căsători cu tine. Tu vrei libertate şi nu să fii legat. Tu nu ai nevoie de o femeie grijulie, ci de una care să te lase liber, care nu cere nimic şi nu promite nimic. Eu însă nu pot trăi aşa. Eu vreau un bărbat în care să am încredere. Tînjesc după siguranţă şi adăpostul unei adevărate familii... Tu nu poţi — sau nu vrei — toate astea. Întreaga mea viaţă a trebuit să-i împart pe mama şi fratele meu cu tenisul şi n-am mai putut trăi aşa. Eu... Vocea i se frînse. Dar asta tu n-ai să înţelegi niciodată.

Roy o strînse în braţe şi-şi puse obrazul pe creştetul ei.

— Nici eu n-am avut o viaţă de familie. Este adevărat — nu mi-am dorit niciodată o căsnicie tradiţională. Pînă te-am revăzut. Tu eşti o luptătoare, Shirley. Ai făcut ce-i mai bun din viaţa ta, exact ceea ce încerc şi eu să fac. Erai atît de frumoasă la petrecerea de deschidere, Shirley. Nu mă puteam opri să te privesc. Masca mea nu a avut succes la tine — şi totuşi am simţit scînteia dintre noi. Ştii cît de tare m-am speriat?

— De cînd te sperie sexul?

— Dorinţa de a mă culca cu tine nu m-a neliniştit, nu. Sentimentele mele... Pur şi simplu nu te puteam uita. Dar te-ai purtat atît de rece cu mine şi eu nu ştiam cum să mă apropii de tine. Oricum, invitaţia mătuşii tale îmi convenea. Aşa

puteam, cel puţin să fiu în preajma ta. Ştiu că m-am purtat ca un idiot şi am plecat înainte să te rănesc mai mult. Am vrut să te întreb atunci dacă vrei să te măriţi cu mine, dar n-am ştiut cum să procedez.

— Dar cum vrei să te căsătoreşti cu mine, fără să mă... Shirley sughiţă şi începu să tremure.

— O, Shirley, iubito, nu plînge, te rog! O strînse mai tare lîngă el. Fără să te iubesc, ai vrut să spui. Dacă ai ştii! Te iubesc mai mult decît orice pe lume. Şi acest sentiment a devenit tot mai puternic din seara cînd te-am revăzut.

Shirley se întoarse şi privi în ochii lui.

— Tu... tu mă iubeşti?

Dacă era un vis nu voia să-l strice, voia să-l ţină strîns.

— Tu mă iubeşti abia de şase săptămîni! Dar eu te iubesc de la paisprezece ani! Durează ani pînă recuperăm asta, Roy.

Ea zîmbi.

O prinse de sub bărbie şi-i mîngîie cu privirile fata inundată de lacrimi.

— Deci nu avem timp de pierdut. Cel mai bine începem din noaptea asta.

O luă în braţe şi o sărută gingaş pe gură. Fericită, Shirley închise ochii şi se lipi de el. Sărutările lui Roy deveniră provocatoare; se lipi mai tare cu coapsele de corpul ei şi Shirley îi simţi excitarea. Nu, nu era vis. Era realitate, o

realitate minunată, ameţitoare.

— Vino... şopti Roy, aproape de buzele ei. Sînt nebun după tine...

Fără alt cuvînt o ridică pe braţele lui puternice şi o duse în dormitor. Pulsul lui Shirley crescu nebuneşte. De cîte ori n-a visat să fie în braţele lui Roy, să se culce cu el... Acum era aproape de împlinirea dorinţelor.

Cînd o aşeză cu grijă pe pat, tremură de emoţie. Plină de dorinţă înpinse mîinile spre el.

— Roy... reuşi să îngîne. Te doresc, acum!

Roy gemu, se aplecă peste ea şi o sărută cu gingăşie pe frunte. Ochii lui erau întunecaţi. Apoi se îndreptă şi se dezbrăcă repede. Shirley îl urmări cu răsuflarea tăiată. Roy îi simţi privirea pe corpul lui gol şi se simţi mai puternic şi mai viril ca niciodată.

Luna lumina prin geam şi scălda camera într-o lumină argintie. Roy se culcă în pat, lîngă Shirley. Întinse mîna şi-i mîngîie corpul. Cu o încetineală provocatoare îi desfăcu halatul de baie şi îl trase peste umeri, pînă cînd o lăsă goală. Îi sărută pielea moale de la gît, apoi buzele lui coborîră încet. Mîinile mîngîietoare trecură peste şolduri. Shirley închise ochii şi savură atingerea degetelor fierbinţi care alunecau tot mai jos. Simţi cum sfîrcurile aproape o dureau de excitate ce erau.

— Iubitule... şopti ea şi îi veni în întîmpinare. Deodată gemu. Degetele lui alunecaseră între coapse şi ea se cutremură de plăcere. Roy a-

plecă uşor capul şi îi dezmieră sînii, mai întîi delicat şi blînd, apoi sălbatic, cu pasiune. O prinse în braţe şi o lipi de el. Răsuflarea îi era neregulată. Se stăpînea cu greu să n-o ia brusc, violent, parcă pentru a înlătura toată frustrarea şi dorul de pînă atunci. Fiecare muşchi îi era încordat.

— Da... Shirley aproape se topi de dorinţă. Da... Roy, iubeşte-mă, gîfîi ea. Te rog...

La auzul vocii ei, se înfioră. Îi murmură răguşit numele lîngă tîmplă şi o penetră cu o singură mişcare.

Shirley îşi aruncă capul pe spate şi-l înlănţui cu picioarele. Sînii i se frecau de pieptul lui şi gemu de plăcere. Roy îi sărută ochii, fruntea, obrajii. Apoi buzele lor se găsiră într-un sărut plin de pasiune.

Shirley îşi potrivi mişcările după Roy. Se pierdu în îmbrăţişarea lui, simţind că se topeşte.

— Shirley, oh, Shirley...

Împreună, fierbinţi, aproape delirînd, atinseră culmi ale extazului necunoscute pînă atunci.

Apoi rămaseră multă vreme strîns îmbrăţişaţi. Într-un tîrziu, Roy îi şopti:

— Te-a durut, Shirley...iubito?

Shirley zîmbi fericită.

— Nu, a fost minunat...

S-au iubit cu o pasiune sălbatică, neputîndu-se sătura unul de celălalt.

După ore nesfîrşite de plăcere şi tandreţe adormiră, în sfîrşit, strîns îmbrăţişaţi.

Capitolul 8

— Doamne, Shirley. Nu te pot convinge să renunţi la această căsătorie îngrozitoare?!

Carla străbătea sufrageria în sus şi în jos şi trăgea nervoasă din ţigară. Ca totdeauna arăta elegantă în bluza ei de mătase închisă şi pantaloni de jerse asortaţi. Se opri, o fixă pe fiica ei, care şedea în balansoar şi se forţă să fie liniştită.

— Deci? întrebă ea.

— Nu, mamă, nu-mi poţi schimba hotărîrea, răspunse Shirley iritată. Roy şi cu mine ne căsătorim imediat ce va fi posibil.

— Am ştiut eu că ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre poza aceea tîmpită din ziar... De ce ai dat tot timpul de înţeles că nu-ţi pasă de Roy?

— O, mamă... Shirley suspină. Îl iubesc pe Roy. El mi-a mărturisit că mă iubeşte — şi ne vom căsători. Nu are rost să mai irosim cuvinte în legătură cu asta.

— Te înşeli! Ochii negri ai Carlei sclipiră. Ce explicaţii a născocit pentru subita dispariţie a lui Joleen?

— Roy mi-a povestit că a rupt legătura cu Joleen pentru că nu o iubea.

— Asta, iubita mea fiică, a fost o minciună. Joleen s-a înhăitat cu conducătorul cowboy-lor din Dallas şi s-a distrat cu el prin tot Texasul!

— Astea sînt zvonuri...

Carla se aşeză pe canapea şi stinse ţigara în scrumieră.

— Shirley, Roy se află într-o criză! Niciodată o fată nu i-a dat cu piciorul! Are nevoie de tine pentru orgoliul lui.

Shirley întîlni hotărîtă privirea mamei ei.

— Îmi este indiferent dacă Roy este într-o criză. Îl iubesc şi sînt fericită că vrea să se căsătorească cu mine. Deci vezi, mamă, că încercările tale de a mă face să mă răzgîndesc sînt în zadar.

— Eşti mai încăpăţînată decît am crezut, dragă.

Carla dădu disperată din cap.

— Roy s-a afişat cu o mulţime de femei... Cred că faci o mare greşeală cu această căsătorie. Dar se pare că am şi eu partea mea de răspundere. N-am avut suficientă grijă de tine cînd erai tînără. Acum plătim amîndouă un preţ mare pentru neglijenţa mea.

— Ai motivele tale... şi eu mă simt bine. Shirley ridică din umeri. Vii la nunta mea, mamă? Cu Skip?

Caria nu era pregătită să renunţe şi jucă ultima carte.

— Ai să călătoreşti din nou, Shirley. Aminteşteţi cît de mult ai urît călătoriile alături de mine şi fratele tău! Crezi că alături de Roy o să-ţi placă mai mult?

— Da, pentru că atunci am să fiu soţia lui, explică Shirley cu voce liniştită.

Suspinînd Carla renunţă.

— Ai cîştigat, Shirley. Nici o grijă, am să mă ocup de nuntă cu toată grija. Dar dacă Roy îţi va frînge inima, şi sînt convinsă că o va face, am să-l omor!

În una din zilele de toamnă tîrzie, foarte caldă, Roy se întoarse la Boston. Shirley îl aşteptă la aeroport. Mînă în mînă fugiră rîzînd prin terminal la maşina lui Shirley aflată în parcare. Deoarece Roy abia cunoştea Bostonul, Shirley făcu un mic

tur al oraşului. Beacon Hill îi plăcu foarte mult lui Roy — case şi vile în care locuiau politicieni, nobili, artişti, studenţi şi milionari obişnuiţi.

— Aşa ceva nu există în Miami, constată Roy cu admiraţie cînd privi istoricul Lousburg Square.

— Boston îmi aminteşte de Londra... Poate din cauza grilajelor din jurul parcului sau a felinarelor cu gaz de modă veche.

— Da, mulţi îşi amintesc de Londra. Shirley îl luă de braţ. N-am fost niciodată acolo.

— În iulie viitor vom merge la Londra — după *Wimbledon*, îi aminti Roy şi o sărută pe frunte. O să avem puţin timp pentru a vizita... cel puţin eu.

— Oh, vom vedea cînd va veni timpul.

Mulţumită Shirley îşi culcă capul pe umărul puternic al lui Roy. Îndoiala legată de hotărîrea ei de a se căsători cu Roy, amplificată de Carla aproape a dispărut.

— Îmi place Boston.

Roy o trase spre el şi o sărută pe tîmplă.

— Cînd am să călătoresc cu tine n-o să mai vedem prea multe în Boston, constată Shirley timidă. O să trebuiască să studiez şi în Florida...

Roy scuturâ zîmbind capul.

— Nu, iubita mea. Am vrut să-ţi spun doar în ziua nunţii, dar nu-ţi rezist. Ce părere ai de un cadou de nuntă neobişnuit? Ai voie să-l alegi singură...

— Ce ar putea fi? Nu pot ghici!

— Ce părere ai de un apartament aici, în

centrul oraşului? Un loc unde, după călătorii, te poţi retrage dacă doreşti... Ei, ce părere ai?

— M-ai lăsat fără replică, Roy! În Boston sînt acasă — i-aş fi dus foarte tare dorul. Dar şi tu vii din Illinois...

— Boston poate deveni şi pentru mine la fel de important cum este pentru tine. Dar este mai bine să alegi tu locuinţa. Oricum tu vei sta mai mult aici decît mine. Ochii lui Roy sclipiră ştrengăreşte. Unde mîncăm? Apoi îl sun pe agent şi-i spun că venim împreună...

— Era totul deja planificat! strigă Shirley bucuroasă.

Roy aruncă o privire pe ceasul lui de aur cu brăţară.

— Ai dreptate şi dacă nu ne grăbim, ajungem prea tîrziu. Avem întîlnire la firma de intermedieri la două şi jumătate.

— Oh, Roy, totul este atît de emoţionant.

Shirley îl strînse fericită de braţ.

— Nu avem nevoie de apartament imediat, dar trebuie să te hotărăşti în următoarele două săptămîni. Gîndeşte-te, ne căsătorim pe douăzeci şi doi! Roy zîmbi. Şi călătoria de nuntă, care din păcate va fi prea scurtă, o vom face la...

— Hai să mergem la casa din Wellfeet, îl întrerupse Shirley.

— Dar unde credeai? El îi ciufuli cu gingăşie părul. Îmi pare doar rău că trebuie să ne întoarcem atît de repede la Miami — dar nu se

poate altfel. Am un contract ferm pentru turneul din Memphis, după aceea plecăm la Phoenix, San Diego, apoi, pentru o săptămînă, la Dallas şi Fort Worth, cu toate că acolo am doar un joc. Dar vine o vreme cînd omul are nevoie şi de puţină odihnă.

Ochii lui Shirley, care s-au luminat la cuvintele lui, se îngustară. Dallas. Fort Worth. Nu însemnau nimic — aceste localităţi, erau doar staţii ale călătoriei lor. Şi totuşi — îndoiala apăru iarăşi... De ce rămîneau aşa mult în aceste localităţi unde o putea întîlni pe Joleen?

— Shirley? Hei, tu nici nu mă asculţi! Mergem la Parker să luăm masa? Este aici aproape...

— Mîncarea este foarte bună, dar acolo sînt toată vremea mulţi reporteri.

În timp ce traversau strada, Shirley luptă împotriva fricii crescînde, pe care nici rîsul lui Roy n-o putea alunga.

— Nu trebuie să ne fie frică de reporteri. Doar nu avem nimic de ascuns. Să ştie toată lumea cum stăm!

Galant, Roy îi ţinu deschisă uşa grea de sticlă de la intrarea renumitului hotel şi o lăsă să intre.

Seara o petrecură la mătuşa lui Shirley, care le-a pregătit o cină delicioasă.

— Unde se află, exact, apartamentul tău, dra-

gă? se interesă Vivian emoţionată.

— Îţi aminteşti de depozitele vechi din Lewis Werft?

Shirley înghiţi ultima gură de cartofi prăjiţi.

— Acele hangare vechi?

Spre distracţia lui Roy, mătuşa lui Shirley se strîmbă dezamăgită.

— Aceste *hangare vechi* au fost transformate în cele mai frumoase apartamente văzute de mine vreodată, explică el. Stîlpii vechi de stejar au fost integraţi în aranjamentul interior iar vederea spre port este unică.

Shirley îşi privea viitorul soţ radiind de fericire.

— Roy a insistat să ia locuinţa de sus. Are un geam mare şi este construită pe colţ în aşa fel încît se poate vedea atît portul cît şi micul golf în care sînt ancorate yahturile.

— Am insistat eu? Roy ridică întrebător sprîncenele. Ai fost cel mai bun client pe care l-a avut acest agent. Omul a trebuit doar să deschidă uşa apartamentului şi să-ţi dea voie să arunci o privire — nu mai trebuia să te convingă...

— Trebuia să nu-ţi dai acordul! Cînd am auzit cît este chiria pentru această locuinţă m-a luat ameţeala. Dar tu ţi-ai scos carnetul de cecuri şi ai şi plătit un acont, fără măcar să tresari. Tu eşti de vină că am luat apartamentul fără să mai vedem şi altul mai convenabil ca preţ.

Roy îi aruncă lui Vivian o privire de părere de rău.

— Din păcate, are dreptate. Dar cînd i-am văzut privirea în timp ce intra în locuinţă n-am putut rezista.

Zîmbind luă mîna lui Shirley şi o sărută.

Rîdeau toţi trei. Deodată Vivian căzu pe gînduri.

— Cum a primit Skip vestea apropiatei voastre căsătorii, Roy?

— Păi... Skip şi cu mine ne respectăm reciproc. L-am sunat şi i-am comunicat personal vestea. Reacţia lui nu a fost tocmai entuziastă, dar, cel puţin, a fost prietenos. Roy dădu din umeri. Vom vedea cum va merge în continuare.

Vivian se ridică.

— Trebuie să mă uit la plăcinta cu mere care mai este în cuptor. Imediat voi face şi o cafea, explică ea şi se duse la bucătărie.

— Ce-i cu mama ta, Shirley? începu Roy. Cînd am vorbit cu fratele tău nu era în hotel. Ce ţi-a spus luni?

Shirley se străduí să rămînă indiferentă.

— Mama este sigură că o să-mi frîngi inima...

Roy tăcu o vreme şi o cercetă în tăcere de parcă ar fi vrut să afle dacă şi ea gîndea ca mama ei. Apoi, zîmbi, se aplecă spre Shirley şi o sărută uşor pe tîmplă.

— Am să-ţi demonstrez că nu va fi aşa.

Ea îl mîngîie uşor pe obraz.

— Acelaşi lucru i-am spus şi eu. Cu toată teama ei însă, ne ajută cum poate. Săptămîna

viitoare începem pregătirile pentru nuntă — am fixat şi termenul la părintele Sullivan de la biserica St. Anthony.

— Nu este biserica mică pe care mi-ai arătat-o la ultima oprire. Sigur că am să vin şi eu la termenul stabilit.

Bătăile inimii lui Shirley se accelerară.

— Nu este greu pentru tine să vii la Boston doar pentru ziua aceea?

— Este, dar nu e vorba de asta. Ca viitor ginere al Carlei trebuie să demonstrez seriozitatea intenţiilor mele.

Deodată o privi cercetător.

— Îţi faci cumva griji, Shirley?

— Da... puţin, răspunse Shirley încet. Totul s-a întîmplat atît de repede.

Roy îi zîmbi liniştitor.

—Nu trebuie să-ţi fie teamă, minunea mea.Iubirea noastră nu este un foc de paie, va dura toată viaţa.

Carla se ţinu de cuvînt. Cu talentul ei de organizatoare reuşi să pregătească, în scurtul timp ce-l avea la dispoziţie, o nuntă perfectă. Cunoştea pe cei mai buni florari, pe cei mai buni fotografi din Boston şi cel mai elegant magazin de rochii de mireasă. După ore de probe Shirley se

hotărî pentru o rochie din cea mai fină mătase, de vis, dar şi foarte scumpă.

Şeful lui Shirley şi-a exprimat regretul pentru pierderea celei mai bune colaboratoare şi a dat o masă în cinstea ei. Mişcată, Shirley stătea în mijlocul colaboratorilor, la masa lungă pe care se aflau cadourile de nuntă care au fost aduse atunci pentru că Shirley n-a vrut să divulge ziua cununiei. Voia să fie o nuntă mică, romantică, fără o mulţime de reporteri fotografiind fără întrerupere.

Un singur lucru voia Shirley să rezolve singură. Într-o dimineaţă plecă cu maşina la Chesnut Hill Mall, un centru comercial de lux. La un bijutier scump cumpără pentru Roy un inel minunat de aur şi un lanţ — cadoul ei de nuntă pentru Roy. Voia să-i dăruiască lanţul după ce se întorceau de la cununie. În timp ce alerga spre maşină, aflată în parcarea aglomerată, strînse cutia cu lanţul la piept.

Totul s-a terminat. Domnul şi doamna Archer părăsiră biserica împodobită cu flori, în timp ce orga cînta şi Shirley plîngea. Paul Jeansen, Perry şi Skip conduceau, domnişoarele de onoare. Cu toate că s-a încercat păstrarea secretului privind data nunţii, afară aşteptau reporterii.

Mirele şi mireasa au acceptat să pozeze. Apoi au plecat în două limuzine albe, spre elegantul hotel pentru a întîmpina invitaţii.

După ani avea să-şi amintească Shirley de momentul care a impresionat-o cel mai mult: tatăl lui Roy a sărutat-o şi i-a şoptit: *Am ştiut de la început că tu eşti cea potrivită pentru Roy. Vă doresc la amîndoi toată fericirea din lume!*

În timp ce vara, casa de pe mal din Cape Code, fusese plină de soare acum, cu focul din cămin era caldă şi plăcută. Roy şedea în faţa focului şi-şi aştepta mireasa. La gîtul lui strălucea lanţul de aur. Zîmbind îşi admiră inelul de pe deget.

Cînd Shirley intră în cameră, el ridică privirea. Purta un neglije de culoare caisei şi un halat din catifea moale.

— Arăţi fantastic, iubito...

Roy simţi într-adevăr că-şi pierde respiraţia. Shirley se apropie de el.

— Căldura face bine, observă ea şi întinse degetele spre foc.

Roy îi luă mîinile şi o trase pe Shirley lîngă el, pe canapea. Ea se cuibări în braţele lui puternice şi puse capul pe umărul lui.

— Oare toate miresele consideră ziua nunţii ca

fiind cea mai frumoasă din viaţa lor? şopti ea. Aş vrea ca toţi din lumea asta să fie aşa fericiţi ca mine.

Se juca visătoare cu lanţul de la gîtul lui Roy.

— Îţi place lanţul? A fost cel mai personal cadou pe care l-am putu găsi — după verighetă.

— Ţi-am spus că n-am să-l scot niciodată.

Roy îi mîngîie buclele de la tîmple.

— Niciodată? Shirley zîmbi.

— Ei... poate doar în ocazii deosebite, replică Roy cu voce aspră.

Shirley simţi cum i se accelerează pulsul. Desfăcu închizătoarea lanţului şi bijuteria alunecă în poala lui Roy. El izbucni în rîs şi întinse mîna după lanţ, însă Shirley fu mai rapidă. Cînd întinse mîna simţi excitarea lui Roy.

El trase adînc aer şi înainte ca ea să reuşească să pună lanţul pe masă, el îi cuprinse buzele fierbinţi. Mîna lui îi mîngîie gîtul.

— Roy...

Shirley îşi propti mîinile pe pieptul lui. El îi dădu drumul încurcat şi ea se întoarse nesigură. Ce era cu ea? De ce-l respingea pe Roy cînd toată ziua a tînjit să fie singură cu el?

— Vrei să-mi spui ceva? întrebă Roy răbdător.

Shirley nu reuşi să spună nici un cuvînt. El nici nu bănuia cît de mult înseamnă noaptea nunţii pentru ea. Cu toate că au făcut dragoste înainte, această noapte pentru Shirley era cu totul deosebită. Doar se legase de el pentru toată viaţa.

Roy îşi puse mîinile drăgăstos pe umerii ei.

— Şi eu sînt puţin nervos, Shirley, murmură el. Şi pentru mine este o noutate să mă culc cu o femeie cu care vreau să-mi petrec restul vieţii. Te iubesc, Shirley... şi-ţi promit că voi face ce pot ca să fii fericită.

Simţi cum, sub mîinile lui, ea se relaxează.

Cînd îl privi, ochii ei erau plini de dor. Îşi aşeză mîna pe pieptul lui şi simţi bătăile inimii. Roy o sărută uşor pe pielea fină a gîtului. Cu ambele mîini îi scoase încet halatul.

Cu degete tremurînde Shirley îi descheie cămaşa şi-l mîngîie pe piept. Roy gemu stins şi o sărută pe buzele care se deschiseră. Shirley se lăsă pe spate, cînd mîinile calde ale lui Roy îi înconjurară sînii. Sub mătasea moale sfîrcurile i se întăriră brusc. Deodată îndoiala şi nesiguranţa lui Shirley dispărură. Lîngă ea era bărbatul pe care-l iubea. De azi înainte nu-i va despărţi nimeni... în braţele lui puternice se simţea în siguranţă şi la adăpost.

Simţi cum Roy o ridică de pe canapea şi o duce spre dormitor. După ce o culcă cu grijă pe patul mare, se dezbrăcă repede. Apoi o dezbrăcă pe Shirley de neglijé şi-i admiră o vreme trupul gol.

— Soţia mea... ce frumoasă eşti... murmură el răguşit.

Cînd Shirley întinse mîinile chemîndu-l el veni lîngă ea, o sărută şi o dezmierdă pînă aproape se

topi de plăcere. O răvăşi cu săruturile îndrăzneţe. Adoră pătimaş feminitatea pregătită pentru el, numai pentru el... Înlocui degetele cu gura, făcînd-o să i se supună, să-l ceară cu disperare în ea. Se ridică şi-i sărută tîmplele uşor transpirate. Cu mare grijă o penetră iar Shirley nu-şi putu opri ţipătul. Corpurile lor se topiră.

Se mişcau încet într-un ritm comun, pe care-l măriră pînă cînd, nemaisuportînd, crezură că vor arde în flăcările plăcerii. Au atins împreună punctul culminant al pasiunii, agăţîndu-se unul de altul, dăruindu-se cu tot sufletul.

Adormiră, pentru prima dată ca soţ şi soţie, unul în braţele celuilalt.

Shirley se trezi prima. Se întinse şi privi cum zorile luminau camera. Întoarse capul şi-l privi cu dragoste pe bărbatul care dormea lîngă ea. În somn faţa lui Roy era relaxată şi vulnerabilă. Cu grijă trase cearşaful de pe umerii lui. Bătăile inimii ei se accelerară în timp ce-i dezgolea, centimetru cu centimetru, corpul gol, bronzat.

Arată ca un zeu grec, se gîndi ea şi se sprijini în cot. Îi lipseşte doar frunza de smochin.

Privirile ei arzătoare trebuie să-i fi ars pielea, căci Roy deschise ochii, o cercetă o clipă şi apoi

o trase în braţele sale.

— Vrăjitoare mică! Cum îţi permiţi să tragi cearşaful de pe un bărbat gol care doarme, şopti el şi privi faţa ei zîmbitoare. Şi eu, care credeam că m-am căsătorit cu o doamnă!

În loc de răspuns, Shirley îi acoperi corpul cu sărutări...

Capitolul 9

În după-amiaza următoare stăteau culcaţi în pat şi acultau epuizaţi cum se spărgeau valurile. Roy o sărută pe Shirley pe obrajii umezi de lacrimi.

— De ce plîngi, iubito? şopti el. Te-a durut? Am greşit cu ceva?

— Nu. Nu... răspunse ea visătoare. Nu, doar că lîngă tine mă simt... aşa plină de dorinţă şi în acelaşi timp atît de fericită. N-am crezut niciodată, că pot dori un bărbat atît de mult cum te doresc pe tine. Este minunat — şi doare puţin.

El răspunse sărutului.

— Înţelegi?

— Da. Şi eu simt la fel. Dar dacă nu te îmbraci repede, nu mai părăsim patul. Pot să-i amintesc iubitei mele nesătule că am rezervat o masă?

— Poate ar trebui să renunţăm la ea.

Nu avea chef să se scoale şi se simţea ca în paradis; exista doar ea şi Roy. Sunetul telefonului îi aminti că pe lume mai există şi alţi oameni în afară de ei.

— La dracu! Am crezut că nimeni nu cunoaşte acest număr, murmură Roy.

— Nu răspunde, se rugă Shirley.

— Trebuie...

Suspinînd se sculă pentru a ridica receptorul. Era managerul lui Roy din Miami.

Resemnată, Shirley se sculă şi intră sub duş. Ştia că trebuie să se obişnuiască cu asemenea întreruperi dar asta nu făcu situaţia mai plăcută.

Mai tîrziu, la cină, în Wellfeet Inn, Roy fu neobişnuit de tăcut.

— Eşti foarte gînditor, Roy, observă Shirley în trecere. Este în legătură cu telefonul de astăzi?

— Mi-e teamă că da. Managerul meu doreşte să mă vadă mîine în Miami...

— Mîine?! strigă Shirley speriată. Dar sîntem

aici abia de azi.

— Ştiu, ştiu.

Roy o prinse de mînă.

— A insistat foarte mult, însă i-am explicat că o las pe soţia mea să decidă.

Shirley îl privi cu ochi mari. Nu ştia dacă să se simtă măgulită sau să se supere.

— Nu suportă amînare?

Roy îi prezentă pe scurt situaţia apoi ridică mîinile într-un gest neajutorat.

— Înţelegi doar... o asemenea şansă nu mi se oferă de multe ori.

În ochii lui Shirley recunoscu sclipirea dură pe care o văzuse de multe ori şi în privirea fratelui ei. Ştia că pe Roy nu-l interesa nici publicitatea nici banii. Lui îi trebuia întrecerea. Dacă l-ar ruga să rămînă, i-ar îndeplini dorinţa, era sigură — dar Shirley ştia că în sinea lui ar regreta hotărîrea.

Şi, oricît de mult îşi dorea să mai rămînă singură cu Roy, nu merita, pentru cîteva zile, să riş-te să piardă o parte din iubirea lui.

— Bineînţeles că zburăm la Miami. Ea zîmbi. De altfel sînt foarte curioasă cum arată casa ta.

— Casa noastră! Roy păru deodată relaxat şi drăgăstos şi discutară veseli în continuare.

În această noapte s-au iubit şi şi-au potolit dorinţele, însă nu mai erau atît de apropiaţi ca în noaptea trecută.

Dimineaţa au împachetat lucrurile, au încuiat casa şi au plecat cu limuzina închiriată, la ae-

roportul din Hyannis. De acolo zburară peste New York la Florida. Cu sentimentele confuze, Shirley observă cum sub ei, peninsula Cape Cod se face tot mai mică cînd avionul cîştigă în înălţime. Deodată simţi cum creşte în ea dorul de acasă. Faptul că Roy îşi pusese mîna pe umerii ei ar fi trebuit s-o liniştească, dar cînd se gîndi la viaţa ei nouă şi toate obligaţiile care îi reveneau, o trecură fiorii. În Miami li se pregătise o primire festivă. Era deja întuneric cînd, după o cină luată devreme, au ajuns, cu prietenii lui Roy la vila luxoasă.

Intrară pe poartă pe un drum străjuit de felinare. Casa era construită în stil spaniol şi avea un acoperiş de ţiglă portocalie şi o verandă mare. Deasupra uşii grele, sculptate, lumina un felinar din fier forjat, artistic realizat.

— Oh, Roy, este mult mai frumoasă decît mi-ai descris-o, constată Shirley cu emoţie.

— Dar n-ai văzut încă interiorul. Vino, nici eu nu ştiu cum arată complet aranjată.

Cînd coborîră din maşină, îi învăluiră miresme de flori tropicale, iar dinspre mare adia o briză răcoroasă. Uşa de la intrare se deschise şi o femeie cu pielea maro şi păr negru îi întîmpinară, cu un zîmbet prietenos.

— Deci dînsa este frumoasa dumneavoastră mireasă, Roy! Vorbea cu puternic accent spaniol. Nici nu v-am felicitat!

— Mulţumesc, doamnă Lopez.

Roy zîmbi şi o sărută pe obraz.

— Shirley, iubita mea, dînsa este femeia care în ultimii trei ani a avut grijă de mine.

— Roy mi-a vorbit mult despre dumneavoastră, doamnă Lopez.

Shirley întinse mîna femeii.

— Vreau să vă mulţumesc din inimă pentru cadoul de nuntă — faţa de masă este foarte frumoasă.

— Mă bucur că vă place, doamnă Archer.

— Vă rog, spuneţi-mi Shirley.

Femeia aceea slabă, mai în vîrstă îi fu simpatică lui Shirley la prima vedere, deşi se simţea puţin intimidată de formalismul ei. Un tînăr prezentabil, cu păr negru salută noii veniţi şi se retrase apoi în casă.

— Fiul meu, Manuel, explică menajera. El şi fiica mea, Conchita mă ajută după şcoală la treburile casei.

Interiorul casei era copleşitor. Roy o conduse pe Shirley prin încăperile mari, aranjate în stil spaniol. Pe parchetul lustruit se aflau covoare groase de mărimi diferite, mobila închisă contrasta puternic cu pereţii albi.

În dormitor se afla cea mai mare piesă de mobilă: un pat uriaş. Doamna Lopez lăsă tînăra pereche pentru scurt timp singură, apoi se întoarse cu fiica ei, Conchita, care o ajută să despacheteze valizele lui Shirley şi să aşeze garderoba în dulapurile din perete.

După ce au părăsit camera iar Shirley şi Roy erau din nou singuri, el apăsă pe un buton. Perdelele albe, lungi pînă la podea se traseră şi dezveliră o uşă de sticlă, care ducea într-un mic balcon.

— Vino, Shirley... Roy deschise uşa. Cred că o să-ţi placă.

Fascinată îl urmă şi uită pentru moment sentimentul de îngrijorare împotriva căruia lupta de cînd a păşit în casă.

— Cît este de frumos! strigă ea şi se aşeză în unul din fotoliile de nuiele. Ce privelişte! Priveşte, Roy, ce minunat sclipeşte marea în lumina lunii.

— Ştiam că o să-ţi placă.

Mulţumit, Roy îi cercetă faţa.

— De pe partea de sud a casei poţi vedea luminile de la Miami Beach. Pentru mine poziţia asta este ideală — în apropierea aeroportului şi oraşului, dar şi protejat. Respiră adînc aerul nopţii. Apoi se aplecă să o sărute pe Shirley. În acelaşi moment apăru un cap negru în casă.

— Şefule? Scuzaţi-mă, mama aşteaptă jos cu mica gustare.

Roy oftă, apoi făcu un semn cu ochiul către băiatul zvelt.

— Venim imediat, Manuel, mulţumesc.

— Îi spun mamei că mai durează puţin, nu? Zîmbi şi o luă la fugă înainte ca Roy să reuşească să-i de o palmă prietenoasă. Shirley rîse.

— Este un tip drăguţ şi Conchita o să-ţi placă.

Doamna Lopez a lucrat ca învăţătoare înainte ca soţul ei să moară într-un accident naval. Este o menajeră excepţională, însă şi foarte posesivă. Mai ales cînd este vorba de bucătărie. Cu arta ei în ale gătitului nu poţi concura, iubito.

— Cam aşa? Shirley ridică din sprîncene. Nu te-ai plîns niciodată de mîncărurile gătite de mine.

— Dar nici nu trebuie să găteşti. Doamna Lopez are grijă de tot. O sărută fugitiv pe frunte. Nu mă privi ca o căprioară mirată, doamnă Archer! De astăzi să te bucuri de viaţă. Cumpără-ţi ceva frumos zilele următoare, vizitează împrejurimile şi lasă-te sedusă de Florida.

— După cum spui se pare că trebuie să fac totul singură. Tu unde vei fi?

— Doar ştii, mă voi întîlni cu Paul şi managerul meu. Nu ţi-am povestit deoarece credeam că precis nu ai chef să vii trei zile cu mine la Nashville, la acest meci... sau mă-nşel? adăugă el repede, cînd văzu faţa ei neîncrezătoare.

Cu tot aerul cald de seară i se făcu pielea ca de găină.

— Sigur că vreau să merg. Shirley pipăi lanţul de aur de la gîtul lui Roy. Îl porţi, nu? Îţi aduce noroc, şopti ea.

— Doar ţi-am spus că îl scot numai în ocazii deosebite.

Roy ridică mîna şi urmări cu vîrfurile degetelor răscroiala rochiei.

— Ca de exemplu acesta...

— Roy, ce-i cu doamna Lopez? Shirley tresări şi se sculă din fotoliu.

Poate îl mai trimite pe Manuel o dată după noi. Se strădui să aibe o voce domoală. Roy o privi o vreme încurcat, apoi se sculă şi el.

N-au mai schimbat nici o vorbă cînd coborîră pe terasă, unde doamna Lopez îi aştepta cu salată de avocado şi fructe proaspete.

Roy întreţinu atmosfera prezentînd planurile lui pentru perioada următoare. Shirley se forţă să mănînce ceva, cu toate că nu-i trebuia. Se speriase şi ea de reacţia respingătoare la atingerea lui Roy. Poate era doar obosită — probabil ultimele zile pline de activitate, au epuizat-o. Dar nu era sigură că epuizarea era adevăratul motiv pentru acea tresărire. Sună telefonul. În timp ce Roy se duse în sufragerie, pentru a răspunde, Shirley privi la piscina luminată şi la terenul de tenis din spatele ei. Se gîndi la strada Railroad, la viaţa ei simplă trăită după anii agitaţi din preajma lui Skip. Deodată i se strînse stomacul. Părea că lui Roy nu-i păsa că o lăsa singură în timp ce el se afla la Nashville. Îi stătea oare în cale? Prostii! încercă să se convingă. Doar era soţia lui!

— Mereu aceste convorbiri de afaceri... Roy se întoarse pe terasă. Vrei să mai mănînci ceva, Shirley?

— Nu, mulţumesc Roy. Duc vasele în bucătărie şi le spăl.

La chiuvetă stătea doamna Lopez.

— Nu trebuie, spuse şi luă tava din mîna lui Shirley. Munca în casa dumneavoastră este obligaţia mea, doamnă Archer... Shirley.

Shirley simţi că nu-i locul ei acolo.

— Mulţumesc, doamnă Lopez. De altfel... Roy mi-a povestit că lucraţi de mulţi ani pentru el.

— Da, i-am făcut menajul şi în locuinţa lui de burlac. Dar aceasta era prea mică pentru o pereche căsătorită, aşa încît, cu jumătate de an în urmă, a cumpărat această casă.

Cu jumătate de an în urmă? Dar atunci voia să se căsătorească cu Joleen. Deci Roy a cumpărat această casă pentru Joleen. Această constatare nu avu darul să o dispună pe Shirley. Îi mai mulţumi o dată doamnei Lopez că voia să spele vasele, apoi părăsi bucătăria.

Roy nu era în dormitor cînd intră. Nu veni nici după ce făcu un duş şi îmbrăcase un neglije de culoare bej. Ieşi pe terasă şi privi în noapte. Surprinsă, recunoscu silueta lui Roy lîngă piscină. Deschise gura să-l strige dar el tocmai începuse să meargă neliniştit în sus şi-n jos. Cu toate că vederea corpului lui atletic o excita, Shirley se întoarse şi se cuibări între cearşafuri în patul mare, străin. De ce se simţea atît de nenorocită? Roy a cumpărat această casă neobişnuită, gîndindu-se la Joleen. Ei şi? Femeia aceea frumoasă nu mai făcea parte din viaţa lui. Acum ea — Shirley — îl va însoţi în călătorii, ca soţie a

lui. Dar care va fi rolul ei?

Probabil că adormise, căci se trezi cînd Roy ieşea din baie şi stingea lumina. Shirley îl observă cum se apropia de birou, îşi scoase lanţul de la gît şi-l aşeză pe catifea, în cutie. Apoi veni în pat.

Inima ei bătea puternic de emoţie. În acelaşi timp simţi încordarea lui crescîndă. Roy îi şopti numele. Neprimind nici un răspuns, mîna lui alunecă sub cearşaf şi se opri pe coapsa ei. Cu toate că îl dorea, mintea îi interzicea să reacţioneze la gingăşiile lui. Se făcea că doarme. Mîna lui alunecă de pe picior şi simţi cum se lasă mai întîi pe spate iar apoi se întoarce pe o parte.

Dimineaţa, devreme, Shirley se trezi sub mîngîierile lui Roy. Pe jumătate adormită se întoarse spre el şi răspunse dezmierdărilor, şi curînd amîndoi erau atît de excitaţi încît s-au iubit mult şi cu pasiune. Apoi, stînd în braţele lui, se gîndi cu bucurie la ziua care începea. Spre dezamăgirea ei, însă, după micul dejun, Roy anunţă că avea să petreacă întreaga dimineaţă cu managerul lui.

— la maşina şi du-te la cumpărături în Lincoln Road Mall, îi propuse el înainte de a pleca.

Shirley hotărî să nu se supere prea tare, ci să urmeze sfatul lui Roy. Cînd deschise portiera

maşinii sport, de culoare roşie, şi tocmai voi să se urce, zări o fată cu părul negru sub palmieri, lîngă casă. Îi zîmbi cu prietenie.

— Tu eşti Conchita, nu-i aşa? De ce nu te-ai dus la şcoală?

— Astăzi avem zi liberă, răspunse fata timidă şi privi în pămînt.

Shirley se gîndi o clipă.

— Ai chef să mergi cu mine în oraş, Conchita? Am nevoie de un ghid.

Fata ezită. Zîmbi însă nu ridică capul.

— Mergem cu maşina şefului? se interesă ea. La cealaltă doamnă nu ne era permis...

Speriată îşi duse mîna la gură.

— Mama ne-a interzis să vorbim... de această doamnă.

— Nici o problemă, dragă, răspunse Shirley repede. Sigur că mergem cu maşina domnului Archer. Fugi şi întreab-o pe mama dacă îţi dă voie să pleci cu mine!

După puţin timp, Conchita se întoarse, îmbrăcată cu o rochie drăguţă din bumbac şi cu părul proaspăt periat. Se urcă în maşina sport, alături de Shirley. Se pare că Joleen nu era prea iubită aici — cel puţin nu de copii. Dar Shirley nu dorea s-o întrebe pe fata de unsprezece ani de Joleen. În afară de asta, Joleen nu mai conta.

Colindară prin magazine scumpe şi le făcu mare plăcere. Shirley trebui să admită că viaţa ca doamnă Archer prezintă multe avantaje. Pes-

te tot a fost tratată preferenţial. Trebuia doar să semneze factura, nu să plătească cash. Conchita savură orele petrecute cu Shirley. Ce a încîntat-o cel mai tare a fost uriaşul pahar de îngheţată, pe care Shirley îl comandase pentru ea într-o cafenea. Încărcată de cadouri pentru Carla, Skip şi mătuşa Viv, Shirley se întoarse la vilă, nerăbdătoare să-i arate totul lui Roy.

Călătoria la Nashville a fost un succes cu toate că Shirley şi-a jucat rolul de soţie a unui star de tenis şi soră a adversarului acestuia cu sentimente amestecate. Peste tot unde apărea era intervievată şi fotografiată. Se obişnui să poarte ochelari de soare închişi şi o pălărie mare de pai. Roy o vedea puţin. Cea mai mare parte a timpului o petrecea în compania lui Marion Jansen, soţia antrenorului lui.

Şi după ce se întoarseră la Miami, pentru cîteva zile, Roy fu foarte ocupat. Shirley se simţea nefolositoare şi în plus. Menajul era făcut perfect de doamna Lopez — dimineaţa dacă părăsea doar pentru scurt timp dormitorul, cînd se întorcea, patul era deja aranjat; cînd intra în bucătărie nu găsea nimic de făcut: mîncarea era gata, bucătăria strălucea de curăţenie. Grădina

era întreţinută de un grădinar, în timp ce Manuel se ocupa de întreţinerea terenului de tenis. Shirley făcea rar cîte un drum la brutar sau la supermagazin şi asta doar atunci cînd reuşea să ia lista de cumpărături fără să observe doamna Lopez.

Într-una din zile, cînd Roy se întoarse nervos de pe terenul de tenis el îşi spuse părerea în legătură cu plictiseala afişată de Shirley. Reproşul lui arogant că s-ar fi schimbat o provocă pe Shirley şi pentru prima dată ajunseră la ceartă

— Nu este vina mea Roy, începu ea.

Şedea în micul balcon de la dormitor, faţă în faţă cu el.

— Pur şi simplu nu am ce face! Eu sînt obişnuită să muncesc, să-mi fac singură menajul şi nu să dau ordine angajaţilor.

— De ce nu onorezi cel puţin o parte din invitaţiile pe care le-ai primit de cînd ai sosit la Miami? Oamenii se bucură să te cunoască.

— Pe oameni îi interesează doar s-o cunoască pe soţia renumitului Roy Archer, de persoana mea nu se interesează nici unul, replică Shirley şi se sculă.

Privi din balcon marea de un albastru minunat şi palmierii.

— Abia aştept să încep studiile.

— Deci asta era! Shirley, am crezut că ai depăşit demult complexul de a nu fi altceva decît anexa unui star de tenis!

Roy veni în spatele ei.

— Sigur că oamenii sînt curioşi cu cine m-am căsătorit, este normal. Dar tu ar trebui să încerci să scoţi ce-i mai bun din situaţia asta.

Îi masă drăgăstos gîtul.

— Pariem că vei ajunge la alte gînduri după ce ajungi la Orlando şi te vei întreţine cu membrii Mişcării Democratice Studenţeşti?

Supărarea lui Shirley dispăru.

— De unde ştii că am fost invitată la această manifestare în Orlando? întrebă ea şi se întoarse spre el.

— Oh, nu mai ştiu.

Roy o luă în braţe şi o strînse la piept.

—Poate am văzut invitaţia pe masa din sufragerie. De ce nu te duci?

— Ar trebui să rămîn peste noapte.

— Da, şi? Hotelul se află chiar la mal. Este minunat acolo. În afară de asta te interesează politica...

Vocea lui sună moale. Îi acoperi faţa cu sărutări.

— În Orlando ai putea să-l vizitezi şi pe tatăl meu. Eu trebuie să mă antrenez cu Paul. Mi-a stabilit un program foarte dur ca să fiu în formă la *Openul* din Dallas.

Cu asta subiectul părea închis, căci o trase pe Shirley spre el şi o sărută. Ca de fiecare dată, apropierea lui o excita. Era plăcut surprinsă că el îşi făcea griji în legătură cu ea. Dar ceva o de-

ranjă, şi anume că lui Roy nu-i păsa că pleacă pentru două zile, din contra. Nu ştia exact de ce, dar simţi o teamă crescîndă că l-ar putea pierde pe Roy.

Din bucătărie se auzeau sughiţuri. Shirley se duse prin holul întunecat spre bucătărie.

— Dar, mamă, ea este aici! Am văzut-o mamă! Trebuie să ne mutăm...

Era vocea ridicată a Conchitei. Doamna Lopez replică ceva în spaniolă, apoi Shirley deschise uşa. Conchita se agăţă de mama ei şi plîngea de-ţi rupea inima.

— Scuzaţi-mă, doamnă Lopez. Am auzit zgomot şi mă întrebam...

Conchita aruncă o privire furioasă spre Shirley şi-şi îngropă faţa în palme.

— Conchita, du-te în camera ta! Imediat! îi porunci mama ei.

Fata se strecură repede pe uşă.

— Este foarte sensibilă.

— Ceva nu este în ordine, doamnă Lopez? o cercetă Shirley şi voia să-şi toarne cafea într-o ceaşcă.

— Vă rog, lăsaţi-mă pe mine.

Vocea doamnei Lopez era stridentă. Se reculese şi zîmbi.

— Este sarcina mea să am grijă de dumneavoastră şi de soţul dumneavoastră.

— Doamnă Lopez, vă temeţi pentru serviciul dumneavoastră?

Văzînd că doamna Lopez roşeşte, Shirley avu confirmarea bănuielii.

— Nu sînt obişnuită să fiu ajutată, doamnă Lopez, explică ea prietenoasă. Vă rog să mă scuzaţi dacă nu sînt obişnuită cu astfel de situaţii. Dumneavoastră şi copiii dumneavoastră îmi sînteţi de mare ajutor şi n-aş putea conduce această casă fără sprijin competent. În ce mă priveşte serviciul dumneavoastră nu este în pericol.

O expresie ciudată apăru în ochii doamnei Lopez şi ea se feri de privirea lui Shirley.

— Mulţumesc, sînteţi foarte drăguţă, spuse ea şi întinse o ceaşcă cu cafea.

Shirley zîmbi şi părăsi cu ceaşca în mînă, bucătăria.

Se refugie în balconul de la dormitor şi-şi sorbi cafeaua. În lumina slabă care pătrundea din dormitor, răsfoi atentă vraful de ziare care se afla pe masă. Trebuia neapărat să vorbească cu Roy despre doamna Lopez. În mod sigur el îi va putea explica situaţia. Privirea ei căzu pe titlul articolului de fond: *Evenimentul fotbalistic al anului: Dallas vine duminică la Miami!* Duminică. Asta a fost ieri... Shirley lăsă ziarul să cadă. Deodată simţi că nu are aer. Cu un mare efort de voinţă se forţă să gîndească la rece.

Roy fusese atît de înţelegător în legătură cu plecarea ei la Orlando; de fapt, chiar a convins-o să plece. Ştia atunci de meciul de fotbal *Dallas*

contra *Miami*. Apoi Roy îi promisese că, la întoarcerea ei acasă, va fi aici... Nu avea importanţă, dar...

Deodată înţelese. Ea a presupus că, la bucătărie, Conchita vorbea despre ea — dar dacă fetiţa s-a referit la altcineva? Copii Lopez se temeau de Joleen; asta a constatat-o între timp. Oare se temeau că Joleen va reveni în viaţa lor?

— Bună, dragă, a fost frumos la Orlando?

Shirley îşi ascunse tresărirea la auzul vocii lui Roy şi-l sărută scurt, pe obraz.

— Cum te-ai simţit tu? îi aruncă o privire. Ţi-a fost dor de mine?

— N-am crezut niciodată că un pat poate fi atît de gol, şopti el răguşit şi o sărută pe gît.

Shirley se înfioră, mintea ei lucra însă febril.

— Oricum, ai supravieţuit, îi aminti ea. Dar nu vrezi să auzi cum a fost la întrunire? Şi la tatăl tău?

Îi povesti amănunţit despre Orlando. Roy părea interesat, rîse de descrierile ei hazlii şi se bucură că tatăl lui se simţea mai bine. După ce Shirley termină, domni o vreme tăcerea.

— Am avut o vizită în acest sfîrşit de săptămînă, Shirley, spuse Roy apoi, şi o privi liniştit pe Shirley. Joleen a fost aici.

Shirley respiră adînc.

— Ce-a vrut?

Se strădui să dea vocii un sunet indiferent.

Roy ridica din umeri şi se lăsă pe spătarul fo-

toliului.

— Nu prea multe. Ne-am despărţit atunci certîndu-ne şi Joleen voia doar să se scuze şi să mă felicite cu ocazia căsătoriei. Asta a fost tot.

Shirley ştia că Roy o observa. Îşi alese cu grijă cuvintele.

— Presupun că era foarte important pentru ea.

Nu avea nici o bănuială dacă între cei doi a fost ceva mai mult. Dar în nici un caz nu i-ar pune întrebări soţului ei. Roy se ridică şi veni la ea. O luă în braţe şi o sărută uşor pe gură.

Involuntar îşi înlănţui mîinile în jurul gîtului lui.

— Unde... unde este lanţul tău? murmură ea, dar îşi uită întrebarea cînd Roy o luă în braţe şi o duse în pat.

Cu toate că Shirley încerca să facă în aşa fel încît să dea impresia că totul este în ordine, nu putea evita, uneori, un tremur absolut vizibil de teamă. Îl observa pe Roy şi îi asculta convorbirile. Trăi cu o teamă permanentă, de neexplicat în cuvinte. Pur şi simplu nu credea că Joleen a venit cu cele mai bune intenţii. Dar nici nu putea scăpa de bănuiala chinuitoare că Roy, poate ştiuse de intenţia lui Joleen de a-l vizita, înainte ca ea să plece la Orlando.

În nopţile următoare îl preocupă doar satisfacerea ei. Îşi frînă propriile dorinţe pentru a-i mări plăcerea. Şi Shirley se întrebă dacă nu sentimentul de vină îl făcea să procedeze aşa.

Următoarea deplasare îi duse la Dallas. În ultima după-amiază în acest oraş, Paul Jansen l-a rugat pe Roy să meargă la o discuţie, pe tema apropiatului turneu *Master* din Las Vegas, în holul hotelului. Shirley era singură în apartament şi făcea bagajele. Deodată se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, strigă ea şi închise geamantanul.

Pînă la decolarea spre Miami îi rămăseseră puţine puţine minute pentru a se îmbrăca şi a-şi peria părul.

Uşa se deschise şi Joleen Bethune intră. Shirley o privi înmărmurită pe fosta prietenă a soţului ei. Joleen arăta, în rochia ei albă, mai bine ca oricînd.

— Aş dori să... Joleen se opri, îşi îngustă ochii şi o privi mută pe Shirley. Nu sînteţi fata din Boston, care era cu rujul întins pe faţă? întrebă ea.

— Exact, răspunse Shirley scurt. Ce doriţi? Roy este jos în hol.

— Drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Archer, că îmi spuneţi unde îl pot găsi. Dar nu era necesar. Am vorbit deja cu el.

— Da, apoi...

— Vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

Joleen zîmbi ironic.

— Pot să iau loc?

— Vă rog.

Shirley ridică din umeri, îi oferi un scaun şi se aşeză în faţa ei. Cu greu reuşea să-şi ascundă frica şi deruta, pentru a părea rece şi relaxată.

Joleen îşi puse picioarele lungi, subţiri, unul peste altul.

— Deci, draga mea, nu vreau să pierd timpul cu amabilităţi. Trebuie să ştiţi că noi, Roy şi cu mine, ne iubim demult, dinainte de a apărea dumneavoastră pe firmament. Relaţia noastră se afla atunci într-o criză şi l-aţi putut abate pe Roy... Acum nu mai are nevoie de asemenea distracţie.

Rîse dulceag.

— V-a spus el asta?

— Nu trebuie să-mi spună. Îl cunosc pe Roy, doar am fost..., se opri şi căută cuvîntul potrivit.

— Amanta lui? propuse Shirley. Da, şi? A avut multe pînă a se căsători cu mine.

Sinceritatea brutală cu care spuse asta, o duruse cel mai mult, dar nu dădu importanţă.

Zîmbetul lui Joleen îngheţă şi-şi încruntă susceptibil sprîncenele.

— Şi le mai are şi acum, doamnă Archer! Le

mai are! Se sculă, îşi deschise poşeta albă şi scoase încet lanţul de aur al lui Roy. Nu vi se pare cunoscut?

Joleen legănă uşor lanţul aflat în degetele ei.

— Unde, unde aţi găsit lanţul?

Shirley respiră greu.

Mulţumită de efectul pe care l-a realizat, Joleen lăsă lanţul să cadă pe masă.

— Soţul dumneavoastră mi-a povestit că acest lanţ l-a primit de la dumneavoastră. Mă tem că închizătoare nu mai este în ordine...

Ca hipnotizată, Shirley privi în ochii ei verzi.

— Eu, eu am fost puţin prea sălbatică şi plină de pasiune, cînd noi...

— Ajunge, doamnă Bethune.

Vocea lui Shirley suna străină în propriile urechi. Mecanic, întinse mîna după lanţ şi îl băgă în buzunarul jeanşilor.

— Şi acum, vă rog să plecaţi.

Cu fusta fluturînd, împrăştiind un nor de parfum de magnolii în jurul ei, Joleen ieşi. Shirley se simţea amorţită. Îşi luă valiza şi părăsi camera. Cînd traversă holul, ezită un moment, apoi însă alergă afară spre un taxi care aştepta.

Urcă în maşină şi ceru să fie dusă la aeroport. Ca în transă aştepta în terminalul uriaş următorul zbor direct spre Boston. Ce gîndise ea la petre-

cerea de deschidere în legătură cu Joleen? Roy o va iubi o vreme, dar cînd se va ivi ceva mai bun o va da de-o parte. Această nouă legătură, pentru care a părăsit-o pe Joleen, a fost chiar ea! Şi acum are aceeaşi soartă ca şi Joleen la vremea aceea.

Capitolul 10

La Boston era frig şi întuneric. Avionul ateriză pe aeroportul internaţional Logan. Tot timpul zborului, Shirley simţi nevoia de a vorbi cu mătuşa ei despre toate. Acum, ajunsă în oraş, mai avea doar dorinţa de a fi singură. Să se gîndească în linişte.

Apartamentul închiriat de Roy pentru ea era exact ce-i trebuia, chiar dacă avea doar strictul necesar şi nu era instalat nici telefonul. Dar nu trezea nici amintiri! Ea şi Roy n-au petrecut nici o noapte aici.

Cînd Shirley coborî din taxiul care o adusese

la Lewis Werft, începu să tremure sub vîntul rece de decembrie. Cît de departe era însorita Floridă! Ochii ei se umplură de lacrimi. Fără supărare, fără lacrimi! îşi porunci singură şi trecu prin uşa mare în holul clădirii.

Liftul o duse la etajul trei şi Shirley deschise uşa la apartamentul ei. Pe covorul verde închis se afla doar o canapea şi un fotliu. Mirosul de vopsea proaspătă mărea senzaţia de gol şi singurătate. Tremurînd, Shirley se duse în dormitor şi aruncă valiza pe patul mare, dublu. Apoi se aşeză lîngă valiză şi încercă să facă ordinea în gîndurile ei.

A fugit de la soţul ei la fel de brusc ca atunci de la Skip şi Carla. Din fericire a fost destul de rezonabilă şi de la aeroport a sunat la hotel, lăsînd un mesaj pentru Roy. *Ştii de ce a trebuit să plec. Sînt la Boston.* Cel puţin Roy nu-i putea reproşa că nu i-a dat şansa unei explicaţii. Dacă vrea să discute, trebuie doar să ia legătura cu ea.

Buimăcită, Shirley se sculă. Avea nevoie neapărat de o ceaşcă cu ceai.

Puţin timp după asta stătea în faţa geamului mare din sufragerie, sorbind ceaiul negru, fierbinte şi privind portul din Boston. În depărtare sclipea în ritm uniform, lumina unui far.

Shirley era foarte mîndră de ea. Nu a plîns şi nici nu a obosit-o pe mătuşa Viv cu grijile ei.

Din fericire, nu erau căsătoriţi de prea multă vreme. Aşa va fi mai uşor să uite ce a fost între ei.

Sigur că vor fi probleme — trebuia s-o

informeze pe Carla. Cînd Shirley îşi imaginã reacţia mamei ei, o trecu un val de cãldurã. Partea juridicã trebuia rezolvatã pentru a-şi putea plãti studiile. O sã fie tot felul de comentarii în presã şi societate, dar Roy se va descurca. Avea mai multã experienţã în astfel de probleme, decît ea.

Shirley terminã de bãut ceaiul, se întoarse de la geam şi începu sã se dezbrace. Cînd îşi scoase jeanşii, lanţul cãzu din buzunar. Shirley îl ridicã şi-l aruncã în colţul cel mai întunecat al unui sertar al comodei. Deodatã simţi cã nu are aer. Roy a pãstrat acest lanţ ca pe o comoarã - în fiecare searã îl punea cu grijã în cutie şi-l purta la fiecare meci ca talisman. Însã cu asta s-a sfîrşit totul.

Afarã se stîrni viscolul. Shirley se afla la cãldurã, pe o parte a patului şi asculta vîntul care şuiera pe la colţul casei. Între ea şi Florida pãrea cã sînt lumi. Shirley se întrebã ce va crede doamna Lopez despre ea şi încercã sã-şi imagineze ce explicaţie va da Roy în legãturã cu brusca absenţã a soţiei lui.

Shirley se întoarse pe spate şi privi tavanul. Era furioasã pe Roy, desigur, însã, cel mai mult, pe ea. Cînd Roy a rugat-o sã se mãrite cu el, el era într-o mare crizã. Era ştiut acest lucru... însã pe ea, care era îndrãgostitã nebuneşte, nu a interesat-o. A mizat, încrezãtoare, pe Roy şi a pierdut tot; fericirea, dragostea şi inima. Oare cîte femei au avut soarta ei?

Viaţa lui Shirley ajunsese o grãmadã de cio-

buri, dar nu pentru multă vreme. Chiar mîine va începe s-o facă la loc. Dacă Roy avea să desfacă oficial legătura lor, atunci va trebui să facă el primul pas. Apartamentul era închiriat pe numele ei, chiria fusese plătită pentru un an. Fosta doamnă Archer avea un start bun.

După o noapte neliniştită, Shirley se trezi în apartamentul gol. Se îmbrăcă şi părăsi casa pentru a cumpăra strictul necesar. Viscolul din noaptea trecută adusese zăpadă şi oraşul era nins ca într-o felicitare de Crăciun.

Însă, în această dimineaţă, Shirley nu avea nici o înclinaţie spre romantism. După ce a terminat cumpărăturile, s-a întoars încet acasă. Ce să-i povestească mătuşii ei despre despărţire? Nu mai putea amîna, trebuia s-o sune. Probabil Roy i-a dat telefon şi s-a interesat de ea. Într-un fel, Shirley se temea să-i spună mătuşii ei adevărul despre infidelitatea lui Roy.

Telefonul din hol era ocupat. Cînd Shirley formă, cu inima bătînd, numărul, mătuşa ei răspunse după primul apel. Nu era surprinsă de telefonul lui Shirley, însă părea îngrijorată.

— Cînd a sunat Roy? se interesă Shirley. Tîrziu, noaptea... i-am lăsat un mesaj că sînt la Boston. Îmi pare rău, tanti Viv, dar încă nu am telefon în apartament. În afară de asta, am nevoie

de timp de gîndire. Da, ai făcut bine că nu ai sunat-o pe mama. Nu, tanti Viv, nici eu nu ştiu exact, există multe motive... Nu, nu trebuie să vii. Da, ne vedem mîine. Voi veni la tine. Pe curînd, tanti Viv.

Shirley oftă uşurată şi fugi la lift. Trebuia să admită că telefonul lui Roy a adus o undă de linişte. El i-a explicat lui Vivian doar că au avut *o ceartă serioasă*, despre care nu vrea să vorbească, dar că lucrurile se pot lămuri cu siguranţă. Shirley îi era recunoscătoare, pe moment, pentru minciună. De clarificat nu se mai putea clarifica nimic, de asta era sigură. Căsnicia ei era terminată.

Restul zilei îşi făcu de lucru cum putu. Făcu demersuri pentru instalarea telefonului cu număr secret, cumpără diverse lucruri pentru bucătărie şi sună la Miami în speranţa că va răspunde doamna Lopez. Aşa se şi întîmplă, însă menajera nu ştia nimic de despărţire. Deveni foarte îngrijorată cînd Shirley o rugă să împacheteze lucrurile ei şi să le trimită pe adresa din Boston.

După această convorbire, Shirley fu sigură că Roy n-a petrecut acasă ultima noapte, ci că a fost împreună cu Joleen. Această bănuială deveni o certitudine chinuitoare. Cu tot efortul pe care-l făcea, nu reuşea să-şi alunge gîndurile dominate de Roy. Gîndul că Roy face dragoste cu Joleen o îmbolnăvea.

În dimineaţa următoare şi în timpul vizitei la mătuşa ei, Shirley simţi o uşoară greaţă. În timp ce şedea în sufragerie constată că, aici în strada

Railroad se simţea la adăpost şi această constatare o consolă puţin.

Mătuşa ei nu i-a cerut amănunte, dar a insistat să mănînce ceva la prînz şi să rămînă şi la cină.

Shirley se oferi să aşeze masa. Viv pregătise deja cele necesare.

— Tanti Viv? întrebă Shirley iritată. De ce ai pregătit trei tacîmuri?

Mătuşa ei apăru în uşă.

— Păi... mama ta ia masa cu noi în seara asta, dragă, spuse ea şi urmări reacţia disperată a nepoatei ei. Înainte de a spune ceva, Shirley, trebuie să ştii că mama ta este foarte îngrijorată din cauza ta...

— De unde ştie?

Vivian suspină.

— A apărut o fotografie cu Roy şi... şi...

— Joleen?

— Da, Joleen... într-o discotecă din Dallas. Un reporter de scandal, pe care Carla îl cunoaşte foarte bine, un anume Ritchie Soundso, făcuse fotografii.

Vivian îşi înghiţi lacrimile care îşi croiau drum pe obraji. Îmi pare foarte rău, draga mea. L-am îndrăgit pe Roy, te-am şi încurajat... şi acum...

— Nu-ţi fă reproşuri, tanti Viv. Este ridicol! răspunse Shirley. În afară de Roy doar eu mai sînt răspunzătoare de acest dezastru! Am ştiut exact ce fac cînd m-am măritat cu el.

În acest moment se auzi soneria de la intrare. Vivian voi să deschidă dar Shirley o opri.

— Mă duc eu, tanti Viv.

Îndreptîndu-se spre uşă îşi imagină reproşurile cu care avea să înceapă mama ei şi nelipsitul — *Nu-ţi-am-spus-eu.*

Cînd deschise uşa, contrar aşteptărilor ei, Shirley fu îmbrăţişată de mama ei.

— Draga mea, îmi pare atît de rău, spuse Carla moale. Cînd mi s-a povestit de poza lui Ritchie, l-am căutat imediat la hotelul lui şi i-am cerut-o. Mai întîi a ezitat...

Îmi pot imagina. Cine renunţă la un teanc de bani! murmură Shirley.

— N-o să publice fotografia, Shirley.

Carla îndepărtă, cu dragoste, o buclă de pe fruntea lui Shirley.

— Cît te-a costat?

Vocea lui Shirley sună dispreţuitoare.

— Nimic. Ritchie nu voia să-ţi facă rău, Shirley. I-a plăcut întotdeauna de tine. Să ştii că de fapt ai mai mulţi prieteni decît crezi.

Shirley privi în pămînt.

— Este foarte drăguţ din partea lui Ritchie. Cum arăta poza?

— Dansează... foarte strîns.

Carla ridică din umeri. Dar nu te gîndi la asta acum! Doar tu singură ai spus odată — *nici o femeie nu-l poate ţine pe Roy pentru multă vreme. Este un vînător de fuste.*

Puse mîna pe umerii lui Shirley.

— Vino, avem aşa multe de discutat. Vivian este aici?

— Pregăteşte mîncarea. Mamă... nu l-ai sunat pe Roy, nu?

— Sigur că nu. Mai degrabă l-aş omorî.

— Mulţumesc mamă, spuse Shirley uşurată. Ştii, mă bucur că eşti aici.

După masă, Vivian se retrase sub pretextul că este obosită şi le lăsă singure.

— Te-ai gîndit ce vei face acum? întrebă Carla şi se aşeză lîngă Shirley pe canapea.

— Păi, apartamentul pentru un an este al meu. Cred că pentru început am să locuiesc acolo... Apoi am să-mi caut un servici, ceva...

— Nu te supăra, dragă, dacă îţi dau un sfat, dar să-ţi iei un avocat. Eşti tot soţia lui Roy şi ai dreptul la despăgubiri.

— Pentru ce? Pentru că o vreme am încercat să mă conving că este bărbatul vieţii mele?

Shirley rîse.

— Nu, nu vreau nimic de la Roy.

— După tot ce ţi-a făcut? replică Carla şi-şi încruntă sprîncenele.

— Mamă, pot să-mi port singură de grijă. Nu vreau să profit nici de sentimentele de vinovăţie ale lui Roy şi nici de ale tale.

— Nu m-ai iertat niciodată, nu-i aşa?

Mama ei o privi tristă.

— Asta n-are nici o legătură cu iertarea, mamă...

— Nu poţi accepta că am făcut totul numai

pentru noi, Shirley? Perry şi cu mine am discutat mult aseară despre tine şi Skip. I-am povestit de ce am investit atunci totul în cariera lui Skip. Skip era foarte talentat! Iar noi eram săraci, Shirley. Tatăl tău a fost un om drăguţ şi eu l-am iubit foarte mult. Dar ne-a lăsat plini de datorii. Ştiam că dacă Skip va reuşi voi putea îndeplini şi toate dorinţele fiicei mele.

— Te-ai gîndit numai la bani, mamă. Şi eu doream doar afecţiunea ta.

Carla îşi întoarse faţa.

— Şi Perry mi-a dat de înţeles acest lucru... Crede-mă, dragă, ţi-am dorit doar binele.

După o tăcere lungă Shirley atinse mîna mamei ei.

— Ştiu, mamă. Şi mă bucur că acum eşti lîngă mine şi încerci să mă ajuţi. Fără vreun reproş.

Îi zîmbi Carlei.

— Shirley, ştiu, nu mă priveşte, dar nu am înţeles niciodată de ce te-ai îndrăgostit de Roy. Este arogant, egoist şi nu ţine cont de nimic. Dar unele calităţi trebuie să aibă dacă tu l-ai găsit atît de atractiv — în afară de faptul că poate fi foarte şarmant şi... cu siguranţă un amant bun.

Shirley zîmbi chinuit. Îi povesti apoi mamei ei fără reţineri, cum s-a întîmplat totul. Povesti întîmplarea cu Deke Farrell şi despre acea noapte fierbinte de august din Cape Cod. Şi pentru prima dată în viaţă, avu sentimentul că mama ei o asculta cu atenţie.

— Deci asta este, oftă Carla. Atunci se schimbă problema. De fapt, mîine ar trebui să mă aflu

la Skip în Las Vegas la turneul *Master*. Dar dacă vrei, rămîn cu tine.

Shirley scutură din cap.

— Mă descurc singură. Tanti Viv este aici, dacă am nevoie de ceva.

Deodată, Carla deveni gînditoare.

— Iubito, am o noutate. Încă nu ştie nimeni. Eşti prima care află, cu toate că nu este momentul potrivit să-ţi spun...

Shirley zîmbi moale.

— Ce s-a întîmplat, mamă?

Carla respiră adînc.

— Perry şi cu mine ne vom căsători.

— Oh, Mamă, este minunat! Vă doresc multă fericire.

O îmbrăţişă pe mama ei pentru ca ea să nu-i vadă lacrimile.

— Şi s-o faci mai bine ca mine, şopti ea încet.

În următoarele săptămîni, Shirley încercă să-şi organizeze viaţa. Dorul după Roy crescu cu fiecare zi. În nopţile singuratice visa îmbrăţişarea lui tandră, îi visa mîinile calde care o dezmierdau... dar n-o săruta niciodată. În vis niciodată nu reuşea să ajungă la buzele lui. În fiecare dimineaţă se trezea nefericită în camera întunecată, goală. Şi peste toate, se părea că starea fizică era influienţată de disperarea ei. Era mereu obosită şi o uşoară stare de greaţă deveni permanentă.

Noua legătură a lui Roy cu Joleen acoperea paginile ziarelor. Şi faptul că în tenis părea să se prăbuşească, era exploatat de reporteri la maxi-

mum în articole de scandal.

După plecare ei precipitată din Dallas, primise două telefoane scurte de la el — părea adînc rănit. Discuţia lor se referea doar la lucruri practice. Roy şi-a dat acordul să păstreze apartamentul şi s-a oferit să vină la Boston pentru a clarifica totul. Shirley însă a refuzat. Pe moment nu era în stare să-l vadă.

Dar îşi făcea griji pentru Roy. Skip l-a învins uşor în Las Vegas şi un necunoscut l-a învins la *French Open*. Shirley ştia că se află într-o situaţie grea.

Erau momente cînd îi era dureros de dor de el, cînd dorea să fie lîngă el pe terenul de tenis, să-i zîmbească şi să-i ţină ambii pumni strînşi, să-l încurajeze între seturi. Dar era mîndră ca şi el. Şi aşa cum evoluau lucrurile, se îndoia că va mai fi pentru multă vreme soţia lui.

Apoi reporterii începură s-o caute. Chiar şi la recepţia clinicii, unde pentru moment găsise un servici, întrebară de ea. Numărul secret al telefonului trebuia schimbat.

Conducerea spitalului o mută într-o zi pe Shirley la clinica de copii, unde trebuia să se joace cu micii pacienţi şi să le citească cîte ceva. Nu avea experienţă cu copiii, dar cu timpul munca îi plăcu tot mai mult şi deveni singura rază de lumină în viaţa ei. Copiii îi solicitau toată atenţia, aşa încît pentru o vreme uita de problemele ei.

După o zi foarte obositoare, puţin după Crăciun, Shirley se întoarse acasă deprimată. Era tîrziu şi dorea să facă doar un duş şi să se culce.

Cînd bagă cheia în broască constată neliniştită că uşa era deschisă. O împinse uşor şi aruncă o privire în apartament. Sufrageria era în întuneric, doar din dormitor se vedea o rază slabă de lumină de la veioza pe care Shirley o lăsase aprinsă. Mai trecu cu vederea o dată prin cameră şi rămase fără aer. Pe canapea, şedea Roy şi îi zîmbea.

— Roy... ce faci aici? În întuneric...?

Cu degetele tremurînd aprinse lumina. Faţa lui Roy arăta obosită, avea cearcăne sub ochi.

— Era şi timpul să vii, observă el. Am plecat din Paris după-amiază şi am venit direct aici. Portarul mi-a spus că ajungi de obicei pe la şase. M-am dus deci la barul de la capătul străzii. Cînd am văzut că n-ai ajuns la şase mi-am permis să folosesc cheia mea şi să intru.

Vocea lui suna mai aspru decît de obicei.

Shirley se apropie încet de el. Îşi scoase paltonul şi-l aruncă pe scaun. Roy era nebărbierit, cămaşa de mătase îi era şifonată, iar părul în dezordine. Simţi cum creşte teama în ea.

— Ai băut, Roy?

— Nu mult.

Îşi încreţi fruntea, apoi se ridică. Zîmbi din nou, un zîmbet care însă nu-i ajunse în ochi. Shirley se dădu un pas înapoi.

— Cum îţi merge, micuţa mea soţie? întrebă el. Ţi-e frică. Foarte bine.

— Roy, ia loc... îţi fac o cafea...

Întinse mîna după ea şi o luă brutal în braţe.

— De fapt, ştii ce mi-ai făcut?

Adînc, în privirea lui, apăru o sclipire periculoasă.

— Îţi poţi imagina cum am trăit eu ultimele săptămîni? Fuga de tenis fost mai importantă decît sentimentele soţului tău?

— Roy, nu are nici o legătură cu tenisul!

Shirley încercă să se elibereze din mîinile lui. Te-ai întîlnit din nou cu Joleen. Crezi că nu ştiu?

— Joleen! Ar fi trebuit să înveţi să nu crezi tot ce scrie în ziare.

— A fost la noi acasă.

— Doar ţi-am povestit.

— Da, dar era exact în acel sfîrşit de săptămînă cînd am fost la Orlando. Şi tu nu mi-ai povestit că echipa de fotbal a lui Joleen a fost în Florida.

— Ştii cît de des vine *Dallas* la *Miami*? Cel puţin de trei ori în fiecare sezon! Vizita lui Joleen a fost o surpriză pentru mine şi chiar să nu fi fost aşa, de ce trebuia să-ţi faci griji? Nu ai încredere în mine, Shirley. Şi asta doare.

Lacrimi sclipeau sub genele ei lungi.

— Nu te cred. Am o dovadă...

Cînd ridică doar imperceptibil sprîncenele şi dădu din cap, Shirley se smulse şi fugi în dormitor pentru a aduce lanţul. Roy o urmă.

— Uite!

Triumfătoare, Shirley îi arătă lanţul.

— Unde l-ai găsit? întrebă el surprins.

— Joleen mi l-a dat cînd m-a vizitat la hotel, în Dallas.

Roy tăcu o vreme şi faţa i se întunecă de furie.

— Ce ţi-a povestit?

— Că ea a rupt lanţul, cînd ea... cînd voi doi...

Roy luă lanţul.

— Deci aceasta este funia de care m-ai spînzurat! Acest lanţ ridicol!

Furios aruncă bijuteria.

— Cînd Joleen m-a vizitat la Miami, ploua. Mi-am luat haina de ploaie pentru a o duce pînă la maşină. Închizătoarea s-a agăţat în material şi am crezut că am eliberat-o fără s-o stric. Mai tîrziu, am observat lipsa lanţului şi l-am căutat disperat. În zadar însă! Vrăjitoarea asta!

Roy scutură din cap, de parcă nu-şi putea limpezi mintea.

— Ştia ce valoare avea lanţul pentru mine. Probabil l-a ridicat de jos, cînd a ieşit în urma mea din casă.

— Spunea... spunea că aveţi o legătură.

— Şi tu ai crezut-o!

— Dar Roy!! Toate poveştile astea din ziar, toate bîrfele...

— Au apărut abia după despărţirea noastră, draga mea. Am văzut-o pe Joleen doar de două ori şi am sperat de fiecare dată că ne va fotografia cineva. Voiam să te răpesc la fel de adînc, cum m-ai rănit tu pe mine!

Roy o trase în braţe şi o lipi atît de strîns de el încît îi simţi excitaţia.

— Acum am să te iubesc, micuţa mea soţie.

— Nu, nu te vreau. Nu aşa!

Şi totuşi, Shirley se înfioră la atingerea lui.

— Ai să supravieţuieşti, replică el dur.

O luă în braţe şi o aşeză brutal pe pat. Shirley rămase pradă sărutărilor lui.

— Nu te pot opri, Roy, şopti ea. Poţi să-ţi iei ce doreşti...

El n-o asculta. Îşi deschise cămaşa şi trăgea de curea.

Shirley închise ochii şi se lăsă în voia mîngîierilor lui. Curînd simţi însă cum creştea excitaţia în ea. Dă prea multă vreme nu s-au iubit. Uită de ea, de batjocura la care o supuse şi se agăţă strîns de el. Îşi depărtă coapsele şi-l primi pe Roy, gemînd de dor. Îşi muşcau cu disperare buzele, se mîngîiau devastator, fără a-şi dezlipi privirile unul de altul, parcă pentru a nu se pierde iarăşi. După ce amîndoi, au atins un punct culminant sălbatic, eliberator, stăteau, respirînd greu, strîns îmbrăţişaţi pe pat. Corpurile lor goale străluceau în lumina lunii.

— Te-ai schimbat, Shirley... eşti mai coaptă, constată Roy cu voce aspră.

Mîna lui îi cuprinse sînii, apoi alunecă, mîngîind, între picioarele ei. Shirley scoase un strigăt încet. Se prinse de el, de parcă era în pericol şi îi acoperi faţa cu sărutări. O cuprinse o dorinţă, ca niciodată pînă acum şi dorea ca şi Roy să simtă la fel. Roy răspunse la pasiunea ei dezlănţuită cu o excitare necunoscută,neobişnuit de mare. S-au iubit toată noaptea. Cînd apărură zorile, s-au cufundat într-un somn adînc.

Shirley se trezi cu un sentiment vag de a fi făcut ceva interzis. Se întinse şi cu ochii închişi pipăi locul lui Roy. Patul de lîngă ea era rece şi gol. Speriată se sculă şi privi plină de speranţă în jur. Ascultă, dar totul era cufundat în linişte. Roy plecase.

Restul zilei, Shirley îl petrecu singură în apartament. Roy a sedus-o în noaptea asta — iar apoi a părăsit-o. Dacă a vrut să se răzbune, a reuşit.

Privi mereu telefonul. Luă receptorul nehotărîtă, apoi îl aşeză din nou în furcă. Pentru ce să dea telefon? Nu ştia unde este Roy. Seara însă nu mai rezistă şi sună la Paul Jansen, apoi la casa ei din Miami. La Paul răspunse doar robotul şi Shirley lăsă un mesaj şi numărul de telefon. Doamna Lopez nu ştia nici ea unde se află Roy.

După ce a făcut un duş şi şi-a clătit părul s-a mai liniştit.

Se aşeză pe canapea şi încercă să facă ordine în gîndurile ei. Fără îndoială că Roy o dispreţuia pentru ce i-a făcut. Din punctul lui de vedere considera gelozia şi neîncrederea lui Shirley o trădare. Era foarte posibil ca soţul ei mîndru şi arogant să n-o ierte niciodată. Dar mai era încă Shirley March Archer şi va încerca să recîştige, dacă nu dragostea lui, cel puţin stima

lui. Iubirea credea că a pierdut-o pentru totdeauna.

Din partea lui Paul veni o veste că Roy se află în Hawaii dar nu poate fi găsit.

După ce Shirley puse receptorul în furcă, o cuprinseră disperarea şi îndoiala. Plînse toată noaptea.

În următoarele două zile reuşi cumva să-şi facă serviciul. Ascundea însă în sinea ei o tristeţe adîncă şi deznădejde. A doua seară găsi o scrisoare de la un avocat renumit din Miami. Conţinea o propunere de despărţire. Avea timp de gîndire douăsprezece zile. În mod ciudat, limbajul rece, juridic o impresionă puţin. Aruncă scrisoarea la coşul de gunoi. Ea şi cu Roy au terminat. Ce mai conta cine, cînd, ce semna?

Mîine era seara de revelion. Mătuşa ei, Viv, a sunat-o de cîteva ori şi a insistat să petreacă revelionul cu ea şi cîţiva prieteni. Shirley a refuzat însă cu un ton voit vesel.

Cînd, în seara următoare, Shirley intră, după orele de muncă, în apartament, sună telefonul.

— Alo? Da, doamna Archer la telefon. Pe faţa ei apăru una după alta spaima, neîncrederea şi apoi o bucurie crescîndă. Sînteţi sigur? Testul este pozitiv? Săptămîna viitoare. Eu... da, dacă credeţi că este necesar. Nu, mă simt bine. Vă doresc un An Nou fericit!

Încet, lăsă receptorul jos şi se aşeză pe cana-

pea. Stătu multă vreme aşa şi urmări cum camera se cufundă în întuneric.

Era liniştită, mintea ei lucra clar. Toată mîndria şi gelozia care i-au distrus căsnicia cu Roy, nu mai aveau importanţă.

La puţină vreme se afla în maşină şi mergea spre strada Railroad. Trebuia neapărat să vorbească cu mătuşa ei. În seara asta nu putea suporta singurătatea. Vivian plecase. Casa era întunecată şi goală. Shirley se simţi însă la adăpost. Trebuia să se gîndească la multe, avea de făcut planuri — va începe acum cu ele.

Era deja după miezul nopţii. Shirley şedea în vechiul ei fotoliu, la geam, în camera în care locuise cînd mai era încă Shirley March, nimic altceva. Cercetă strada întunecată, părăsită. Ce s-a întîmplat cu fata naivă care îşi jurase să-şi clădească viaţa departe de tenisul profesionist?

Telefonul din hol sunase destul de mult, pînă Shirley ridică în sfîrşit, receptorul.

— Alo?

— Shirley? Slavă Domnului! Am întrebat peste tot de tine! Unde ai fost? Am sunat acasă acum cîteva ore!

— Oh, am mai umblat prin oraş. Unde eşti, Roy?

Vocea lui suna răguşită şi părea să vină de departe.

— În Honolulu — la *Royal Hawaiian*...

— Ah, da... mîine se termină *Hawaiian Qpen*, nu-i aşa?

— După ora noastră, da. Pentru mine finala

începe în seara asta. Dar nu voiam să discut despre tenis cu tine.

— Roy, vocea ta este aşa ciuďată...

Vocea lui deveni mai puternică.

— De trei zile alerg prin blestemata asta de cameră de hotel! Am venit la Boston să te pedepsesc pentru ce mi-ai făcut...

Shirley nu-şi mai putea reţine lacrimile.

— Ai şi reuşit, Roy. N-am ştiut ce să fac cînd m-am trezit şi tu nu mai erai.

— Iubito, nu plînge! S-a întîmplat altfel decît mi-am imaginat. Noaptea cu tine... nu găsesc cuvinte. Shirley, tu mă mai iubeşti... N-am vrut să te părăsesc pentru totdeauna, crede-mă. Trebuia doar să mă mai gîndesc o vreme.

El ezită.

— Shirley, nu pot trăi fără tine. Trebuie să spui doar un cuvînt şi mă retrag din tenisul profesionist. Vreau să te întorci la mine.

O vreme domni tăcerea.

— Oh, Roy, nu mă deranja tenisul, explică Shirley, într-un sfîrşit. Cînd eram în Florida, am avut mereu senzaţia că doreai să fii în altă parte... credeam că te gîndeşti la Joleen...

— De ce nu am fost sinceri unul cu altul? întrebă Roy încet. Erai atît de nefericită şi credeam că tenisul este de vină.

— Dar mi-a fost mereu teamă că te voi pierde!

— Mă retrag din tenis şi vin în seara asta la Boston!

— Nu!

Shirley zîmbi printre lacrimi.

— În seara asta joci şi eu... noi vom veni la tine!

Păcat că nu-i putea vedea faţa.

— Shirley nu-ţi bate joc de mine. Vrei să spui că tu... că noi...

— Da! strigă ea emoţionată. Vom fi părinţi! M-a sunat medicul în seara asta!

— Un copil! Oh, Shirley...

Vocea lui Roy se frînse.

— Stai, în starea ta nu poţi zbura la Honolulu.

— În starea mea! Iubitul meu, nu m-am simţit niciodată mai bine!

— Bine, iubito, acceptă Roy. Voi juca în seara asta ca niciodată! Apoi vin la aeroport şi am să-ţi povestesc totul.

— Sărmanul Skip! Shirley rîse încet. Astăzi nu are nici o şansă în faţa ta!

— Cînd să-i spun că va fi unchi? Înainte sau după meci?

— Un moment...

Shirley ascultă încordată. Cu telefonul în mînă alergă la geam şi-l deschise.

— Roy, auzi? Sînt clopotele de la St. Anthony, mica biserică unde ne-am căsătorit. Anunţă noul an.

— Aud, şopti el. Un An Nou fericit, iubito. Un minunat An Nou! Shirley... Doamne, cît de mult te iubesc! Te aştept, Shirley...

Colecția

Rubin

Shirley își înlănțui brațele în jurul gîtului lui Roy. Fără a ști ce face, îi mîngîie cu gingășie pieptul. Buzele lui Roy alunecară fierbinți și flămînde peste pielea ei. Un ultim rest de rațiune o preveni pe Shirley că nu trebuie să permită ceea ce se întîmpla, dar niciodată pînă acum nu a simțit o dorință atît de intensă. Poate n-o să mai simtă niciodată ceva asemănător, dar va rămîne din nou cu amintirea. La dracu' cu rațiunea!

Istoria unui vrăjitor în Rolls-Royce care știe că din lacrimile unei femei se poate obține cea mai puternică otravă.

BEST SELLER

Preț: 1200 lei